

മീഡിയ

A Bilingual
Monthly Journal of the
Kerala Press Academy

MEDIA

...covering the truth

Critical information

...and news that

...each one of us

...must

know is being

prevented

from going to

...the

press

...by governments

of even developed nations

...the

...is

...terrorist

...a

threats

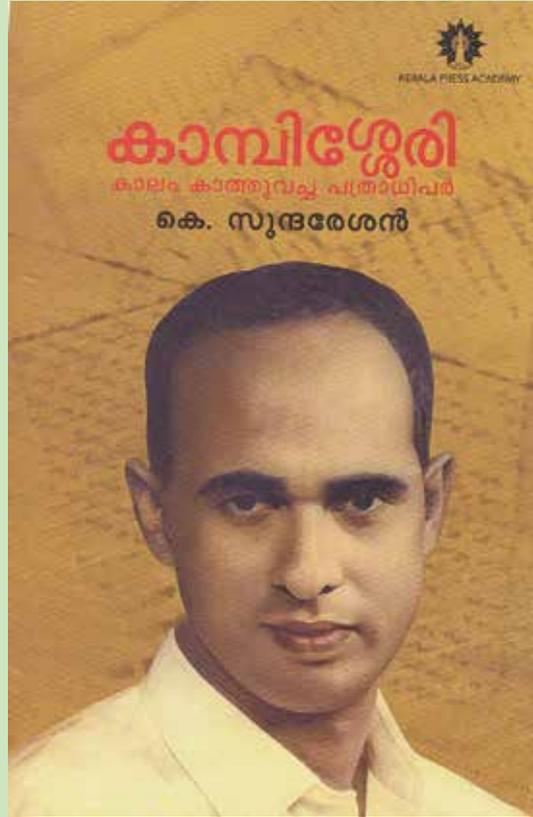
...stop the

...press from

being blacked out

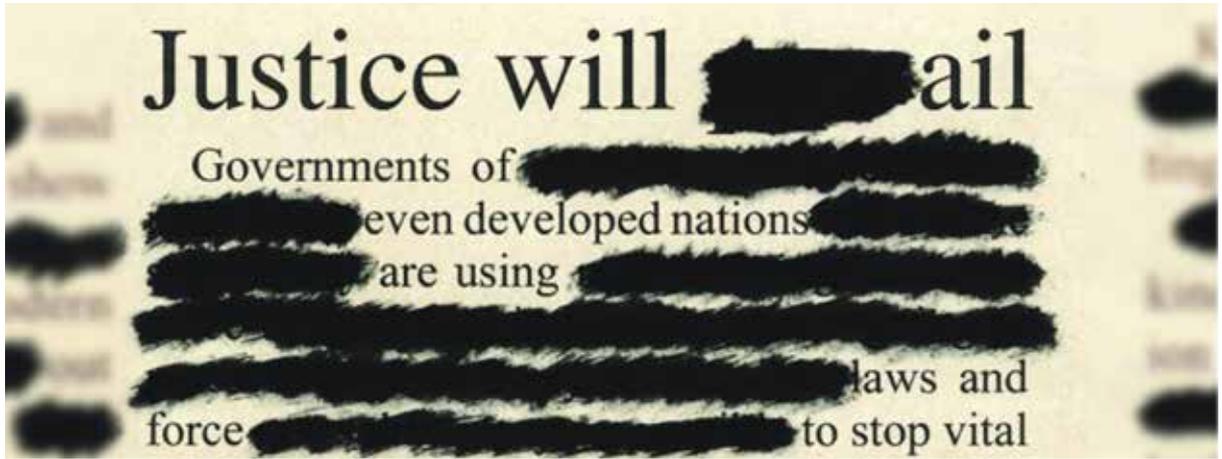
**Democracy is impossible
without a free press.
Free and responsible, of course.**

കേരള പ്രസ് അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുതിയ പുസ്തകം
കാമ്പിശ്ശേരി കരുണാകരൻ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം



ഏഴോളം ദിനപ്പത്രങ്ങളിൽ കാമ്പിശ്ശേരി കരുണാകരൻ ജോലി ചെയ്തു. തലസ്ഥാന നഗരത്തിലെ സാധാരണ റിപ്പോർട്ടർ മുതൽ ചീഫ് എഡിറ്റർ പദവി വരെ നീളുന്ന ദൈനംദിന പത്രവൃത്തിയുടെ എല്ലാ പടവുകളിലും ഇരുന്ന കാമ്പിശ്ശേരി അന്യാഭ്യൂഹമായ വലിയൊരു മാതൃകയാണ് മലയാള മാധ്യമചരിത്രത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ (സി.പി.ഐ) മുഖപത്രമായ ജനയുഗത്തിലാണ് കാമ്പിശ്ശേരി കരുണാകരൻ കാൽനൂറ്റാണ്ടോളം ജോലി ചെയ്തത്. ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയുടെ പ്രചാരണ ജീവനായെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും സ്വീകാര്യമായിത്തീരാവുന്ന തരത്തിൽ വിഭവസംവിധാനങ്ങളിലൂടെയും വൈവിധ്യങ്ങളിലൂടെയും ഒരുക്കിയെടുത്ത് വിജയകരമായി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയ അത്യുതമാണ് കാമ്പിശ്ശേരിയുടെ വലിയ സംഭാവന. അതിനു മുമ്പോ പിന്നീടോ അത്തരമൊരു അനുഭവം മലയാള പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ ഇല്ല.

കെ.സുരേശ്കരൻ രചിച്ച
കാമ്പിശ്ശേരി, കാലം കാത്തുവെച്ച പത്രാധിപർ
വില ₹ 75



- 06** Press for Reforms
Sebastian Paul
- 10** Free Speech in a Free Market
Vinod Sharma

- 14** Media Ethics: Some Basic Principles
J. V. Vil'anilam
- 20** Emergence of
Social Media
as Fifth Estate
Sreeja Sasidharan
- 35** Why True-Crime shows are so popular?
Crime Does Pay!
Dr. Shoma A. Chatterji

- എഡിറ്റോറിയൽ 4
- Lighthouse 18
Ashok R Chandran
- സെർച്ച് 25
ബി. എസ്. ബിമിനിത്
- ഫ്രം വർമ്മാജി, വിത്ത് ലൗ 29
കെ. എൽ. മോഹനവർമ്മ
- മുൻപേ പറന്നവർ 31
പി. സുജാതൻ
- ന്യൂ വേവ്സ് 38
ജോസഫ് ആന്റണി
- വായന 42
ഷാജി ജേക്കബ്
- Bookshelf 46
- ന്യൂസ് നെറ്റ് 47
ഇ.പി.ഷാജുദീൻ
- അക്കാദമി വാർത്തകൾ 48
- ലോകം കണ്ട വര 50

'വിസിൽ വിളി'ക്കാൻ ഇവിടെ ആരുമില്ലേ?



മീഡിയ A Bilingual
Monthly Journal of the
Kerala Press Academy
MEDIA

Editor
N. P. Rajendran
Chairman, Kerala Press Academy

Editorial Board
E. P. Shajuddeen
Chief News Editor, Mangalam, Kozhikode
N. Rajesh
News Editor, Madhyamam, Kozhikode
M. P. Suryadas
Chief Sub Editor, Mathrubhumi, Kozhikode
P. Sujathan
Political Editor, Veekshanam, Kochi
T. R. Madhukumar
News Editor, Deshabhimani, Kozhikode
C. N. Mohanan
Manager, Deshabhimani, Kochi

Editorial Assistant
P. Salil

Design & Layout
Praveen Ophelia

Cover Image Courtesy
WAN-IFRA

Printer & Publisher
V. R. Ajith Kumar
Secretary, Kerala Press Academy

Address
'Media'
Kerala Press Academy
Kakkanad, Kochi - 682 030
Phone: 0484 2422275
E-Mail: media.kpa@gmail.com
Website: www.pressacademy.org

Subscribe 'Media'
Single Issue: ₹ 10
Annual Subscription: ₹ 100

Advertisement tariff
Back cover: Color: ₹ 25,000
Inside cover: Color: ₹ 20,000
Inside B&W: ₹ 15,000

വിസിൽബ്ലോവർമാർ ലോകശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചുവരികയാണ്. കുറച്ചുകാലം മുമ്പുവരെ കേട്ടുകേൾവി ഇല്ലാത്ത ഒരു പ്രതിഭാസമായിരുന്നു ഇത്. സ്വന്തം സ്ഥാപനത്തിന്റെയോ ഡിപാർട്‌മെന്റിന്റെയോ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്റെയോ നിയമവിരുദ്ധ പ്രവർത്തനം ഭരണകൂടത്തിന്റെയോ ജനങ്ങളുടെയോ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തി അത് തടയുന്നവരെയാണ് വിസിൽബ്ലോവർ എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. കളിയിൽ ഫൗൾ കാണുമ്പോൾ റഫറി മുഴക്കുന്ന വിസിൽ ആവാം ഈ പേരിന്റെ ആധാരം.

മാധ്യമങ്ങളുടെ രഹസ്യസോഴ്സുകളായി മറയത്തുനിന്നിരുന്നു മുൻകാല വിസിൽബ്ലോവർമാർ. പ്രസിഡന്റ് റിച്ചാർഡ് നിക്സൺ പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനത്തേക്ക് വീണ്ടും മത്സരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ എതിരാളികളായ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിയുടെ ആസ്ഥാനത്ത് നടത്തിയ രഹസ്യം ചോർത്തൽ വെളിച്ചത്ത് കൊണ്ടുവന്നത് ഫെഡറൽ ബ്യൂറോ ഓഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷന്റെ (എഫ്.ബി.ഐ.) രണ്ടാമൻ ആയിരുന്ന മാർക്ക് ഫെൽട്ടൺ ആണ്. വാർത്ത കൊടുത്ത മാർക്ക് ഫെൽട്ടന് വാഷിംഗ്ടൺ പോസ്റ്റ് കൊടുത്ത രഹസ്യപ്പേര് 'ഡീപ്പ് ത്രോട്ട്' എന്നായിരുന്നു. മാർക്ക് ഫെൽട്ടൺ അടുത്ത കാലം വരെ രഹസ്യമറയ്ക്ക് പിന്നിലായിരുന്നു. ലോകചരിത്രത്തിൽ ഇത്തരത്തിൽ ഏറെ സംഭവങ്ങളുണ്ട്. മറയത്തിരുന്ന് വിസിൽ വിളിക്കുന്നവരും യഥാർത്ഥ വിസിൽബ്ലോവർമാരുമായി ഒരു വ്യത്യാസമുള്ളത് യഥാർത്ഥ വിസിൽബ്ലോവർമാർ അനീതി, അക്രമം അല്ലെങ്കിൽ നിയമലംഘനം വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരാനും അതിനെ ചെറുക്കാനും ജീവൻതന്നെ വെടിയാൻ സന്നദ്ധരാണ് എന്നതാണ്. മറ്റേക്കുട്ടർക്ക് സാമൂഹ്യപ്രതിബദ്ധത ആവണമെന്നില്ല പ്രചോദനം. തന്നോടുകൂടിയ എന്തെങ്കിലും അനീതിയോടുള്ള പ്രതികാരപരമായ പ്രതികരണം മാത്രമാവാം അവരെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്താൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകുന്നത്. എന്നാൽ സത്യസന്ധമാണ് വെളിപ്പെടുത്തൽ എങ്കിൽ രണ്ടുതരവും സാമൂഹ്യമായി പ്രയോജനപ്രദവും സീകാര്യവുമാണ്.

വിസിൽബ്ലോയിങ് അപായകരമായ ഒരു നടപടിയാണ്. ഇന്ത്യയിൽ കുറച്ച് മുമ്പുണ്ടായത് തെളിയിക്കുന്ന സംഭവമാണ്. 1400 കിലോമീറ്റർ ദൈർഘ്യമുള്ള ഗ്രാൻഡ് ട്രങ്ക് റോഡ് നിർമ്മാണത്തിലെ അഴിമതി പ്രധാനമന്ത്രിയെ അറിയിച്ച ബിഹാറുകാരനായ യുവ എൻജിനീയർ സത്യേന്ദ്ര ദുബെയ്ക്ക് തന്റെ രാജ്യസന്ദേശത്തിന് ജീവൻവില നൽകേണ്ടിവന്നു. കോൺട്രാക്റ്റ് മാഫിയയുടെ കൊലക്കത്തിയിൽനിന്ന് ദുബെയെ രക്ഷിക്കാൻ പ്രധാനമന്ത്രിക്കുപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതൊരു ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമല്ല. റാഞ്ചിയിൽ ഗ്രാമീണ തൊഴിൽദാന പദ്ധതിയിലെ അഴിമതി പുറത്തുകൊണ്ടുവന്ന പൊതുപ്രവർത്തകനായ ലളിത് മേത്തയ്ക്കും ഇതേ ഗതി ഉണ്ടായി. ഇന്ത്യയെമ്പാടും വിവരാവകാശനിയമം അഴിമതിക്കെതിരായ ആയുധമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ എത്രയെത്ര പേരെയാണ് അഴിമതിക്കാരും ഭൂമാഫിയക്കാരും കൊന്നത്. റൂപർട്ട് മുർഡോക്കിന്റെ ന്യൂസ് ഓഫ് ദ വേൾഡ് സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഫോൺ ഹാക്കിങ്ങ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള നിയമലംഘനങ്ങൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്ന ന്യൂസ് ഓഫ് ദ വേൾഡ് ബിസിനസ് റിപ്പോർട്ടർ സീൻ ഹോരെയും ദുരുഹസാഹചര്യത്തിലാണ് മരിച്ചത്.

അമേരിക്കൻ രഹസ്യാന്വേഷണ ഏജൻസികളുടെ മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനങ്ങൾക്കെതിരെ വിസിൽ മുഴക്കിയ രണ്ടുപേർ ലോകശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചിരുന്നു. ജൂലിയൻ അസാൻജെ ആണ് ആദ്യത്തെ ആൾ. യഥാർത്ഥത്തിൽ അസാൻജെ വിസിൽബ്ലോവർ നിർവചനത്തിൽ വരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം എഡിറ്ററും പ്രക്ഷോഭകാരിയായ പൊതുപ്രവർത്തകനുമായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ നയതന്ത്ര ഓഫീസുകളിൽ നിന്നുള്ള എണ്ണമറ്റ രേഖകൾ ലോകത്തുടനീളം വാരിവിതറിയ അസാൻജെ മാധ്യമസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും മനുഷ്യാവകാശത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമായാണ് തന്റെ രേഖചോർത്തലിനെ കാണുന്നത്. എണ്ണമറ്റ വിസിൽബ്ലോവർമാരുടെ പിൻബലത്തോടെയാണ് അദ്ദേഹം രേഖകൾ സംഭരിച്ചത്. അസാൻജെ ഇന്ന് ജയിൽവാസതുല്യമായ അവസ്ഥയിൽ ലണ്ടനിലെ ഇക്വഡോർ നയതന്ത്രകാര്യലയത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. പുറത്തിറങ്ങിയാൽ പിടിക്കാൻ പോലീസ് കാവലുണ്ട്. ഏറ്റവും ഒടുവിൽ യു.എസ്. രഹസ്യവിഭാഗം ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന എഡ്വേഡ് സ്നോഡൻ ആണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു വമ്പൻ വിസിൽവിളി സംരംഭത്തിലേർപ്പെട്ട് ലോകശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചത്. അമേരിക്കൻ രഹസ്യാന്വേഷണ ഏജൻസിയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നപ്പോൾ ശേഖ

രിച്ച രഹസ്യ വിവരങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തിയത്. മുഴുവൻ പൗരന്മാരുടെയും സ്വകാര്യവിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാനുള്ള യു.എസ് സർക്കാറിന്റെ രഹസ്യാനേഷണ സംരംഭത്തെ തകിടംമറിച്ച വെളിപ്പെടുത്തൽ സ്നോഡന്റെ ജീവനും അപകടത്തിലാക്കിയിരിക്കുകയാണ്.

തനിക്ക് ഉപജീവനമാർഗം നൽകുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളും പൊതുതാല്പര്യമാർഗ്ഗം വെളിപ്പെടുത്താം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് ശരിയും ന്യായവും സംരക്ഷണം അർഹിക്കുന്നതുമായ നടപടിയാണ് എന്ന തത്ത്വം ജനാധിപത്യ മൂല്യങ്ങളുടെ മുഖ്യഘടകമായി വളർന്നുവരികയാണ്. ഈ തത്ത്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യ ഉൾപ്പെടെയുള്ള നിരവധി രാജ്യങ്ങൾ വിവിധ സ്പോൺസർ പ്രൊട്ടക്ഷൻ നിയമങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. വിവിധ സ്പോൺസർമാർക്ക് സംരക്ഷണം നൽകുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ നിയമം (Public Interest Disclosure and Protection to Persons Making the Disclosure Bill, 2010) ഇപ്പോഴും പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നിട്ടില്ല. മൂന്നുവർഷം മുമ്പ് തുടങ്ങിയതാണ് ഇതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ. പല അപാകങ്ങളും പരിമിതികളും ഉള്ള ഒരു നിയമമാണെങ്കിലും ശരിയായ തത്ത്വം നിയമപരമായി ഉറപ്പിക്കുന്ന നിയമം എന്ന നിലയിൽ ഇത് സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ രാജ്യസഭയുടെ പരിഗണന കാത്തിരിക്കുന്ന നിയമം കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്ഥാപനങ്ങളെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. സ്വകാര്യമേഖലയെയും സംസ്ഥാനസർക്കാർ സ്ഥാപനങ്ങളെയും നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഐ.ടി.ആക്റ്റ് പോലുള്ള പല സുപ്രധാന നിയമനിർമ്മാണങ്ങൾക്കുമുണ്ടായ ഗതികേട് ഈ നിയമത്തിനും പാർലമെന്റിനുമുണ്ടായി. ഒരു ചർച്ചയും കൂടാതെ ഏതോ ബഹളത്തിനിടയിൽ ലോക്സഭയിൽ ബിൽ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. രാജ്യസഭയിൽ ഇത് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുപോലുമില്ല.

വിവിധ സ്പോൺസർ എന്ന് മാധ്യമപ്രവർത്തനവുമായ ബന്ധമുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമാണ്. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ പരിഗണനയിലുള്ള നിയമം ആ വശം പരാമർശിക്കുന്നതല്ല. സർക്കാറിനെ അഴിമതിവിവരം അറിയിച്ചവർക്ക് മാത്രം നൽകിയാൽ പോര സംരക്ഷണം. മാധ്യമങ്ങളെയും ഇതിന്റെ ഭാഗമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇതുസംബന്ധിച്ച് ഒരു ചർച്ചയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

പതിവുപോലെ നാം - കേരളീയരും മാധ്യമപ്രവർത്തകരും - ഇത്തരം പുരോഗമനപരമായ നീക്കങ്ങളോട് തികഞ്ഞ നിസംഗതയാണ് പുലർത്തുന്നത്. വിവരവാദകാശം ഗോവയും തമിഴ്നാടും ഗുജറാത്തും പോലുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങൾ നിയമമാക്കിയപ്പോൾ കേരളം ആ ഭാഗത്തേക്ക് നോക്കുക പോലും ചെയ്തില്ല. കേന്ദ്രം ഇതുസംബന്ധിച്ച അത്യന്തം പുരോഗമനപരമായ നിയമമുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ അത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വളരെ പിറകിൽ നിൽക്കുകയാണ് കേരളത്തിലെ മാധ്യമപ്രവർത്തകർ. ആർ.ടി.ഐ.പ്രവർത്തകർക്കുപോലും വഴികാട്ടികളാവേണ്ടവരാണ് മാധ്യമപ്രവർത്തകർ. പക്ഷേ, വിവരവാദകാശപ്രവർത്തകർ ശേഖരിക്കുന്ന വിവരം വാർത്തയാക്കി മേനി നടിക്കുകയാണ് നാം പലപ്പോഴും. വിവിധ സ്പോൺസർ സംരക്ഷണനിയമത്തെയും കാത്തിരിക്കുന്നത് ഇത്തരം ഒരു ഗതികേടാവരുത്.

വല്ലപ്പോഴും ചെറിയ വാർത്തകൾ പത്രപ്രവർത്തകർക്ക് സർക്കാർ സോഴ്സുകളിൽ നിന്ന് കിട്ടുന്നില്ല എന്നല്ല. എന്നാൽ, കക്ഷി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും സംഘടനാ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും താല്പര്യങ്ങളാണ് കേരളത്തിൽ എല്ലാതട്ടിലുമുള്ള സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥരെ നയിക്കുന്നത്. പലരും വാർത്ത നൽകുന്നത് ഭരിക്കുന്ന കക്ഷിയെയോ മുമ്പ് ഭരിച്ച കക്ഷിയെയോ തുറന്നുകാട്ടാൻ, അല്ലെങ്കിൽ എതിർസംഘടനക്കാരനെയോ വിരോധമുള്ള ആരെയെങ്കിലുമോ കൃത്യത്തിൽ ചാടിക്കാൻ. ഇതിനൊക്കെ വേണ്ടിയല്ലാതെ നൂറുശതമാനം സമൂഹതാല്പര്യം മുന്നിൽവെച്ച് എത്ര വിവിധവിളികൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ കേരളത്തിൽ?

ലോകത്ത് പലേടത്തും പത്രപ്രവർത്തക സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഭാഗമായിത്തന്നെ വിവിധ സ്പോൺസർ സമ്മേളനങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട് ഇപ്പോൾ. ബ്രിട്ടീഷ് കാലഘട്ടത്തിലെ കർക്കശ സർവീസ് നിയമങ്ങളുടെ തടവിൽ കഴിയുകയാണ് നമ്മുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥ വർഗം. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കവിതയിൽ വല്ല അഭിപ്രായവും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുകണ്ടെത്തി അയാളെ ശിക്ഷിക്കാൻ വഴി തേടുകയാണ് അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം കൊണ്ടുമാത്രം ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന മാധ്യമപ്രവർത്തകരും. രാഷ്ട്രീയക്കാരെക്കാൾ മോശമായ രീതിയിൽ ജനങ്ങളുടെ മേൽ അധികാരശീലി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു യുവാക്കളും സർവീസ് സംഘടനാപ്രവർത്തകരുമായ ഉദ്യോഗസ്ഥർ പോലും. ജനാധിപത്യപരമായ ആഴത്തിലുള്ള മാറ്റം എല്ലാവരിലും ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥരാവട്ടെ ഫാക്ടറി തൊഴിലാളികളിടേക്കു കടന്നു മാധ്യമപ്രവർത്തകരായെത്തുക, ആത്യന്തികമായി സമൂഹമാണ് അവൻ അന്നം തരുന്നത്. നിയമന ഉത്തരവും ശമ്പള ബില്ലും ഒപ്പിടുന്നവരല്ല ദൈവങ്ങൾ. സമൂഹമാണ്, ജനങ്ങളാണ് മനുഷ്യനാണ് വലുത് എന്നതാണ് വിവിധ സ്പോൺസർമാരുടെയും ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും സന്ദേശം.

കേരള പ്രസ് അക്കാദമി ഭരണ സമിതി
ചെയർമാൻ: എൻ. പി. രാജേന്ദ്രൻ (ഡെപ്യൂട്ടി എഡിറ്റർ, മാതൃഭൂമി)
വൈസ് ചെയർമാൻ: കെ. സി. രാജഗോപാൽ (മലയാളമനോരമ, പ്രസിഡന്റ്, കെ. യു. വെണ്ണ, ജെ.)
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ബോർഡ്: എം. എസ്. റെവി (മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടർ, കേരളകൗമുദി), എൻ. രാജേഷ് (ന്യൂസ് എഡിറ്റർ, മാധ്യമം, കോഴിക്കോട്), ഡയറക്ടർ, പബ്ലിക് റിലേഷൻസ്, സെക്രട്ടറി (ഫിനാൻസ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ്), സെക്രട്ടറി (ജനറൽ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ)
ജനറൽ കൗൺസിൽ: ടി. ആർ. മധുകുമാർ (സ്പോൺസർ എഡിറ്റർ, ദേശാഭിമാനി, കൊച്ചി), ഇ. പി. ഷാജുദ്ദീൻ (ചീഫ് ന്യൂസ് എഡിറ്റർ, മംഗളം, കോഴിക്കോട്), എം.പി. സുബ്ബദാസ് (ചീഫ് സബ് എഡിറ്റർ, മാതൃഭൂമി, കോഴിക്കോട്), എസ്. ബിജു (ചീഫ് കോർഡിനേറ്റിങ്ങ് എഡിറ്റർ, ഏഷ്യാനെറ്റ് ന്യൂസ്, തിരുവനന്തപുരം), സി. എൻ. മോഹനൻ (മാനേജർ, ദേശാഭിമാനി, കൊച്ചി), ബിജു വർഗ്ഗീസ് (മാനേജിങ്ങ് എഡിറ്റർ, മംഗളം), പി. പി. സണ്ണി (മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടർ, ദീപിക), കെ. എം. റോയ് (സീനിയർ ജേണലിസ്റ്റ്), കക്കോടൻ മുഹമ്മദ്, വി. എ. സലിം (റസിഡന്റ് മാനേജർ, മാധ്യമം, എറണാകുളം), ജെ. എസ്. ഇന്ദുകുമാർ (എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ, ജയ്ഹിന്ദ് ടിവി), വി. രാജഗോപാൽ (മുൻ ഡെപ്യൂട്ടി എഡിറ്റർ, മാതൃഭൂമി, കോഴിക്കോട്), പി. സുജാതൻ (പൊളിറ്റിക്കൽ എഡിറ്റർ, വീക്ഷണം), ബേബി മാത്യു (മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടർ & വൈസ് ചെയർമാൻ, ജീവൻ ടിവി), ചെറുകര സണ്ണി ലൂക്കോസ് (സ്പെഷൽ കൺപോണിങ്ങ്, കേരളശബ്ദം)
സെക്രട്ടറി: വി. ആർ. അജിത് കുമാർ **അസിസ്റ്റന്റ് സെക്രട്ടറി:** എൻ. പി. സന്തോഷ്

Sebastian Paul

Press for Reforms

As freedom of expression erodes in India, “contour ploughing” is required to protect press freedom.

A 19th-century law regulates the Indian press, which enjoys restricted freedom under a 20th-century Constitution. Apart from the Press and Registration of Books Act, 1867, there are about or above two dozen Central Acts which together constitute laws relating to the press. But these are insufficient to make the media responsible and responsive to an ever-expanding democratic society. If a democracy is, by definition, the constant search for truth and liberty, then free speech must be an essential ingredient for it to thrive. Free speech is everyone’s right, and freedom of the press is exercised in protecting every citizen’s right to know what his government is doing.

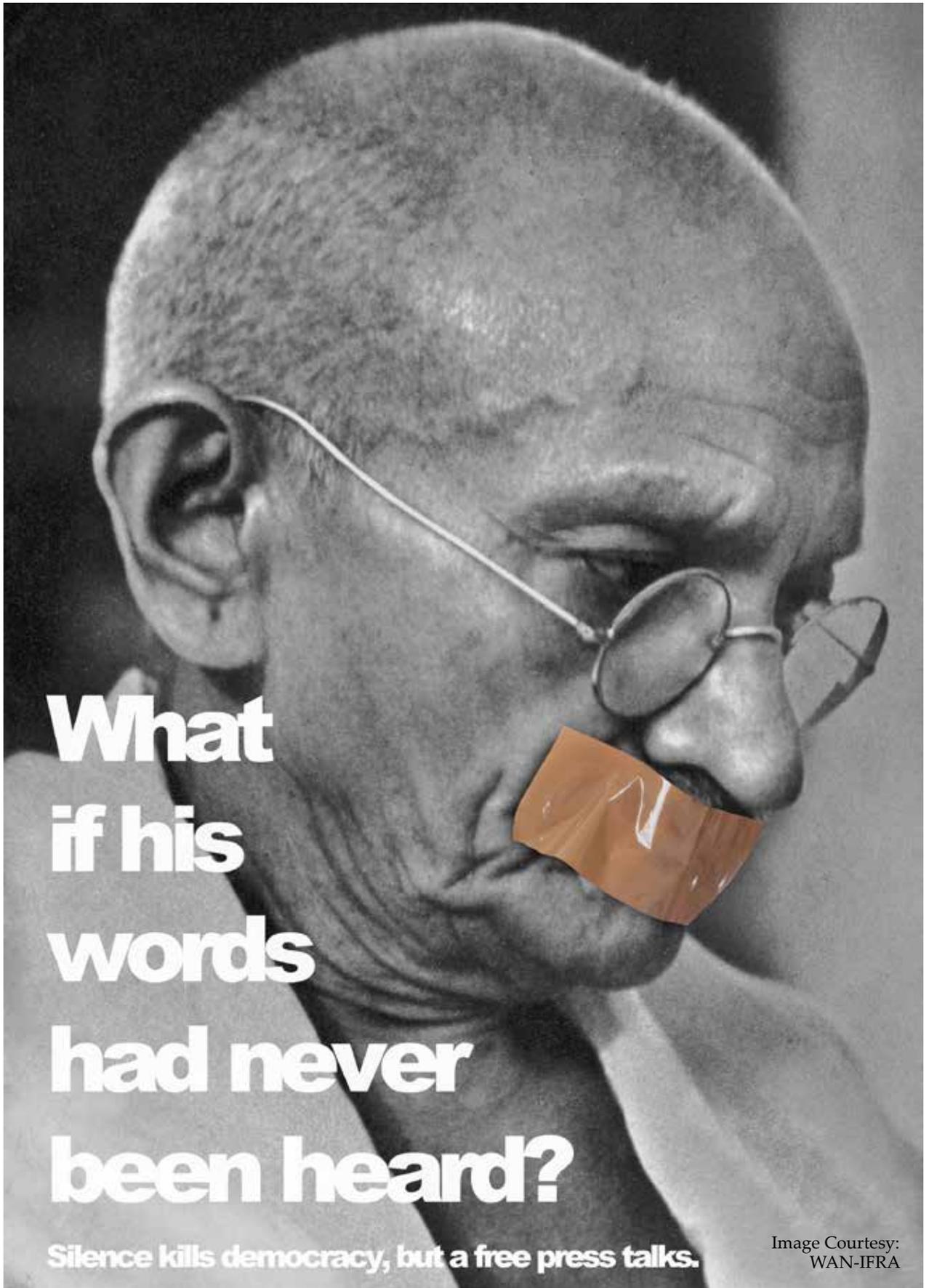
The Constitution guarantees freedom of speech and expression to every citizen. But this freedom is subject to reasonable restrictions imposed by the state relating to defamation, contempt of court, decency or morality, security of the state, friendly relations with foreign states, incitement to an offence, public order, and maintenance of the sovereignty and integrity of India. When legislative privileges are added to this long list, the gamut is complete. In this shrinking atmosphere, we have to do some sort of contour ploughing in order to minimize further erosion.

If freedom of expression is not absolute, then neither is freedom of the press. Of all the restraints put upon the freedom of the press, perhaps the greatest is defamation. A marked increase is evident in the institution of defamation cases against the

press by public men, politicians in particular. On a silly charge, ostensibly a case of inadvertence, raised by a former judge of the Supreme Court, a television channel recently was asked to pay Rs 100 crore as damages. In the complaints being lodged against the press for alleged violation of norms of journalistic conduct, about 60 per cent carry the charge of defamation. Although libel actions in India are not in terms of statistics as numerous as in the United States or the United Kingdom, the number of matters brought before the Press Council is fairly large. The recommendations of the Council, particularly those relating to innocent dissemination of news, unintentional defamation, partial justification, fair comment, and reports of certain proceedings to which qualified privilege is attached, deserve serious consideration by the government while enacting a suitable legislation in line with the [English] Defamation Act¹.

Such a legislation to replace the present uncodified position on the subject is highly necessary for removing a number of anomalies and liberalizing the law, keeping in view the constitutional rights regarding freedom of speech and expression and the reasonable restrictions that can be placed on it.

A journalist may encounter the law of Parliament in various ways including violation of the privileges of Parliament, for example, relating to publication of its proceedings or undermining the dignity of the House. The undefined boundary of parliamentary



**What
if his
words
had never
been heard?**

Silence kills democracy, but a free press talks.

Image Courtesy:
WAN-IFRA

privileges, which Justice Subba Rao described as “nebulous,” has been a cause of chronic uneasiness for the press. In the absence of a precise and unambiguous code, parliamentary correspondents and commentators are scared of treading, albeit unwillingly, on what is often described as “privileged corns.” In order to get insulated from this latent danger, they may try to tone down their comments that are detrimental to the genuine interests of both the press and the legislature. As a member of the Committee of Privileges of the 14th Lok Sabha, I made a fervent appeal to get parliamentary privileges codified. Recommending against codification, the committee noted that during a period of over half a century, the penal powers of the Houses of Parliament were used very sparingly. But that is not the case with many state legislatures.

Of all the risks a journalist faces in the day-to-day presentation of news and views, the one about which he or she is likely to exercise most care is contempt of court. The punishment for publishing contempt can be swift and severe; grave contempt can result in the imprisonment of the editor or journalist, and there are numerous examples of the courts imposing fine for lesser contempt. The Contempt of Courts Act was amended in 2006, allowing “justification by truth” as a valid defence in proceedings for contempt if it is in the public interest. Yet quite a lot remains to be done. We can emulate the United States and the United Kingdom in this regard by shedding the rigid doctrinaire approach. In the United States, the judges ask the question: Is there a clear and present danger that

the administration of justice will be affected? Since a “clear and present danger” cannot really be shown in a large number of cases, the law of contempt does not really act as a check on comments made by the press. The US courts do not depend on contempt of court to ensure a fair trial of issues. The US procedure allows other methods and techniques in order to secure a fair trial, and US judges are not unduly perturbed by adverse newspaper comments. In England too, the relevant test for contempt is: Is there a substantial risk of serious prejudice? The courts have made it clear that it is a double test — the risk must be substantial and the likely prejudice has to be serious.

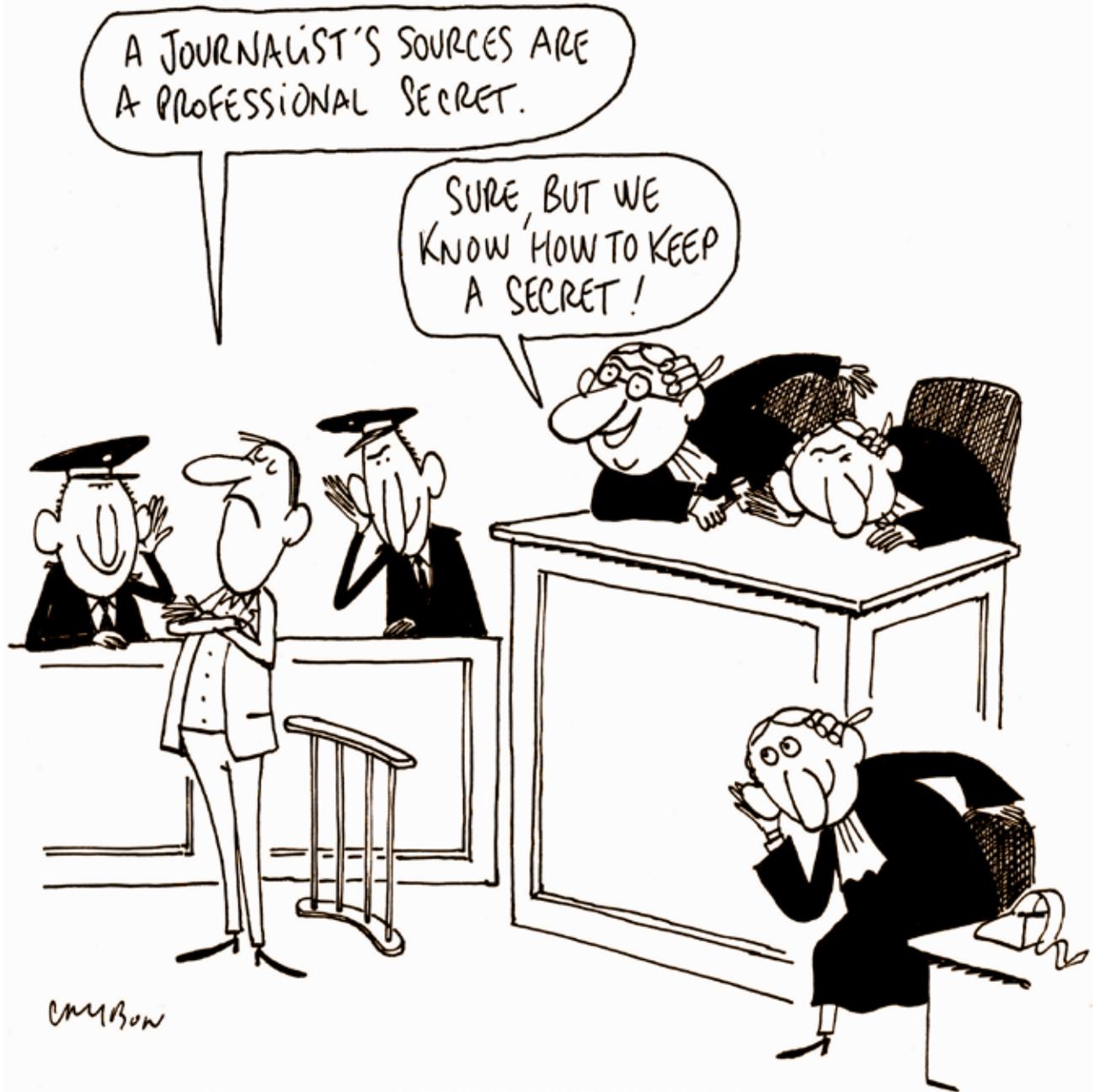
Protecting and defending the source—an integral part of good investigative journalism—is the greatest dilemma a good journalist will ever face. The Law Commission has recommended that while an absolute privilege need not be given to reporters in respect of sources of information obtained by them in confidence, the court should (by amending the Evidence Act) be vested with the discretion not to compel a reporter to make such disclosure in the circumstances of the case. In exercising the discretion, the court will obviously be expected to weigh the demands of discovery of truth against the demands of professional ethics by which a journalist is bound.

The most misused legal provision threatening freedom of expression is Section 66A of the Information Technology Act (IT Act). There is no respite, despite the searching questions raised by the Supreme Court, from the police across the country



Caricature by Alexandra Davidoff

The most misused legal provision threatening freedom of expression is Section 66A of the Information Technology Act (IT Act). There is no respite, despite the searching questions raised by the Supreme Court, from the police across the country arresting people for offences involving social media communication and the magistracy routinely remanding them to custody. While allegations published in the mainstream media attract notice of defamation, identical or similar allegations published in social media lead to immediate arrest and remand. This conflicting interpretation of free speech in the era of the internet is discriminatory and violative of fundamental rights.



arresting people for offences involving social media communication and the magistracy routinely remanding them to custody. While allegations published in the mainstream media attract notice of defamation, identical or similar allegations published in social media lead to immediate arrest and remand. This conflicting interpretation of free speech in the era of the internet is discriminatory and violative of fundamental rights. The many instances of abuse of Section 66A of the IT Act confirm that it does little to enhance the rule of law and must be removed from the statute book.

Democracy is impossible without a free press. Free and responsible, of course. ©

Sebastian Paul is a former Member of Parliament and former Member, Press Council of India. He is the author of Forbidden Zones: Law and the Media (2010).

1. The law relating to defamation is contained in Sections 499 and 500 of the Indian Penal Code. The exceptions to Section 499 have not proved as useful or protective to Indian journalists as have the US precedents to the American press. The attempt made by the Rajiv Gandhi government in 1988 to codify the defamation law was foiled as it was clearly aimed at muzzling the criticism of the government and preventing investigative reporting, especially where governmental corruption was concerned.

Vinod Sharma

Free Speech in a Free Market

Keep the media on a tight leash so that business interests do not override duties towards readers and viewers.

I am very glad to be in your midst. It is always a pleasure talking to young people, who are inspirational and have stars in their eyes. It is like coming face to face with innocence and aspiration that I think are God's gifts to humankind.

I have been told to speak on "Media, Politics, and Society." The subject is vast. One can produce a book on it. But I will constrict it to about 40–45 minutes of my presentation and thereafter I would expect you to ask questions because I want to take away some knowledge, some fresh perspectives from this interaction. It was said in the beginning that it's your good luck that I'm here. But I must tell you that it is as much my good luck that I am in your midst.

I am no stranger to Malayalam journalism. I have cut my teeth in political reporting at the feet of people like Thomas Jacob, T. V. R. Shenoy, and Gopalakrishnan, who later became the editor of *Mathrubhumi*. The current editor of *Mathrubhumi*, Kesava Menon, and I were posted together in Pakistan in the early 1990s. Kesav used to report for *The Hindu* and I used to report for *The Hindustan Times*. I take great pride in the fact that I was the first non-Malayali—a Punjabi-speaking person—to be hired by *Manorama* for *The Week*. This was in 1982, shortly before the Asian Games.

So in a nutshell, I'm as much a product of Malayalam journalism as you people are going to be. I see a great connect between myself and all of you. Now let us come to the subject.

A statutory warning while you listen to me is that when I talk about the downsides of present-day journalism, you should not get discouraged. I will be dishonest if I do not tell you truthfully the state of

affairs in this profession in the times that we live. I will compare today's state of play with the times we were growing in order to present to you a contrast—and at the same time perhaps a roadmap for the future.

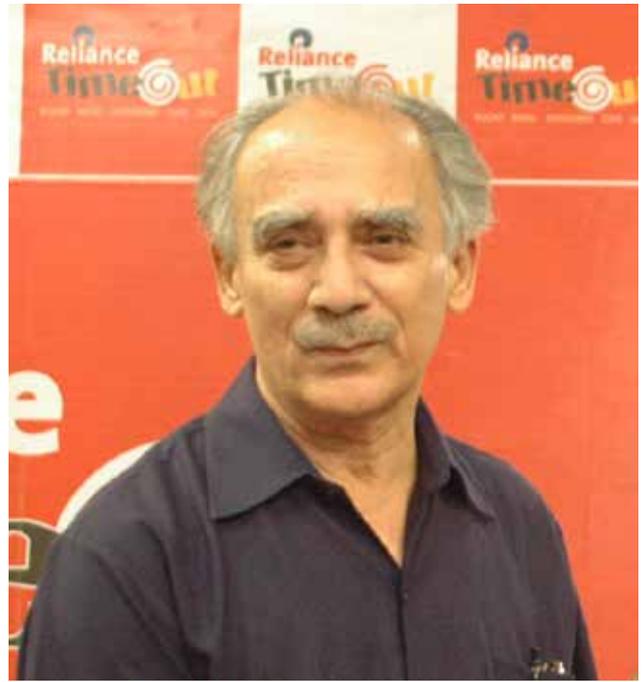
Long years ago, when I was very young, a very acclaimed and celebrated journalist of India, Arun Shourie, who took pride in insisting that he was not a journalist, wrote a series of investigative pieces in *The Indian Express*. The headline of one of those pieces I remember was "Indira Gandhi as Commerce." The story was about the Indira Gandhi Pratibha Pratishthaan, which the then chief minister of Maharashtra A. R. Antulay had set up to raise funds in the name of the Pratishthaan. He committed in the process a whole lot of illegalities.

So at the very outset let us discuss journalism as Commerce. Journalism is about free speech actually. The freedom of the press is a freedom derived from the freedom of speech we have under the Constitution of India. A free press is essential because information is power and honest dissemination of information builds an empowered public opinion that is a must for making democracy robust.

If you are well-informed, you will go to the polling station as a conscientious citizen of India. You would not be a run-of-the-mill voter. You will be a thinking voter, a reflective voter, and a wise voter. It is presumed that while exercising your wisdom through the ballot, you will back the best candidate.

That is the premise on which a free press is considered essential for any democracy. It brings one to the manner in which we are practising that freedom. Let me start with the business models of

Long years ago, when I was very young, a very acclaimed and celebrated journalist of India, Arun Shourie, who took pride in insisting that he was not a journalist, wrote a series of investigative pieces in *The Indian Express*. The headline of one of those pieces I remember was “Indira Gandhi as Commerce.” The story was about the Indira Gandhi Pratibha Pratishthan, which the then chief minister of Maharashtra A. R. Antulay had set up to raise funds in the name of the Pratishthan. He committed in the process a whole lot of illegalities.



Arun Shourie

newspapers to help you understand where the flaw is—where the danger is lurking.

While I dilate on the dark side, it does not mean that we are not doing anything positive. We are doing a lot of good things as well. But you should be forewarned about the pitfalls. You have the wisdom, merit, and tenacity to play on a level field. But to play on a field that is not level requires some degree of caution, a kind of guerrilla tactic where you strike (as a journalist) with a clear line of retreat!

Journalism is not about martyrdom. It is about surviving in a pernicious environment to fight another battle another day.

The cover price of the newspaper that comes to your doorstep is about five rupees. Nowhere in the world, including South Asia, is a newspaper sold for five rupees. Go to Sri Lanka, go to Pakistan, go to Maldives, go to Bhutan—newspapers are sold for the equivalent of Rs 15 to Rs 20. But in our country, there is a big gap between the cover price and the production cost of a newspaper.

So, every morning, the copy of newspaper that you get causes a loss of 10–12 rupees to the publisher, depending on whom we are talking about. Big circulations obviously mean big losses. And without big circulations we cannot attract high-end advertisements. In the process, individual economies of newspapers are mortgaged to big advertisers. There are (honourable) exceptions to this rule. But the trend is deeply disconcerting.

A newspaper's near-total dependence on big advertisements (released by big business) is self-defeating in a free-market economy where the wrongs can often be traced to cash-rich corporate entities. The financial viability that most newspapers

and TV channels have come at the cost of the freedom given to us for the exalted cause of strengthening democracy.

That, in my view, makes free-market economy somewhat incompatible with free speech. The dangers are hidden. It is not like a terrorist pointing a gun at you. It is about somebody quietly altering your value system without which you are not entitled to the freedom you enjoy as media organisations.

Let us now consider as to what happens when economies of newspapers are mortgaged to big advertisers. I am told that each time the *Malayala Manorama* comes with an advertisement jacket, the readers are upset, bombarding the newspaper's higher editorial team with embarrassing questions. I think that is the right thing to do. That is what distinguishes the readership constituency in Kerala from the rest of the country where the viewers and readers are not adequately alert.

Literacy counts. It bestows upon the readers of Kerala a level of consciousness that makes them catch the collar of editorial managements each time they send the newspaper in an advertisement jacket. In contrast, most readers in north India have gotten used to it, like they have gotten used to pollution, crime, graft, and a lack of civic sense. I hope that you will, through your higher level of consciousness, keep the media on a tight leash so that its business interests do not override its duties towards its readers and viewers.

In the light of a very pernicious business model that the media is practising, you can influence the way the media behaves. You must decide your needs for information and the way the media caters to

The advertisers are used to demanding the readership's socio-economic profile to ascertain whether it suits their business interests. And to build that profile, the newspapers do the worst of discrimination between readership categories. For example, if there is a murder in a posh south Delhi locality, it will be on page one. But if there is a murder in east Delhi, which is relatively downmarket, it will be on page three. Putting a price tag on death—that is what certain big newspapers do to build a readership that allures and entices big advertisers. Extend this paradigm that has become the norm to leading TV channels, and you have a scenario that is even worse. Between elections, people who occupy the news space or air waves are people who do not require MLAs and MPs for getting their work done. They are otherwise well-off and influential; they are the people who can manipulate the system.



them. Unilateralism cannot work here. It is a two-way street and must remain that way.

You must treat the media the way you treat the politician. Vote them out if they are not up to your expectations. That is the only way you can keep the media from going astray. Today, you have choices. Today, you are not entirely dependent on newspapers or TV channels for information. When you get up in the morning, you want the newspaper with your cup of tea or coffee. Then you start getting ready for office, or for school, or for college. Your medium of information then switches to the radio. When you reach your workplace, you can either switch on the TV or your computer. There you are in an altogether different world.

There is so much of choice because there is so much of competition; a perfect situation for the consumer to emerge the winner. So never suffer a sense of loss and never fear questioning the newspaper of your choice for doing things you do not approve. That alone will keep the relationship equal and balanced.

Let us dilate more on the readers' intervention. The advertisers are very particular about knowing whether the newspaper's readership had the capacity (measured by their socio-economic profile) to purchase the product sought to be propagated

through a high-ended advertisement. This consideration directly impacts the selection of news and its display, making the content elitist when it should be eclectic to cater to all sections of readers.

The advertisers are used to demanding the readership's socio-economic profile to ascertain whether it suits their business interests. And to build that profile, the newspapers do the worst of discrimination between readership categories. For example, if there is a murder in a posh south Delhi locality, it will be on page one. But if there is a murder in east Delhi, which is relatively downmarket, it will be on page three.

Putting a price tag on death—that is what certain big newspapers do to build a readership that allures and entices big advertisers. Extend this paradigm that has become the norm to leading TV channels, and you have a scenario that is even worse. Between elections, people who occupy the news space or air waves are people who do not require MLAs and MPs for getting their work done. They are otherwise well-off and influential; they are the people who can manipulate the system.

The voice of the needy and the helpless is hardly heard until it is election time. The newspapers in Kerala are relatively more rooted than the media in cosmopolitan centres. Why? The answer is simple:



you are a demanding audience unwilling to take balderdash in the name of a free press.

If the newspaper you read or the TV channels you watch commit mistakes, you make them conscious of their faults. The topmost editors from the topmost newspapers in the state are compelled and obligated to explain to you. That I think sets up a great engagement between a news medium and its constituents.

Having worked for *Manorama* in the 1980s, I remember the Gulf War, when its Delhi office became a veritable post office, taking messages from the stranded people in West Asia to their families and vice versa. It was my first experience with interactive journalism that is a norm these days with most newspapers and TV channels.

Newspapers in Kerala have been an exception to the rule even when it came to spending money on news gathering. Most national newspapers spend just a fraction of their revenues on collection of information.

I was on the subject of readers and viewers who lack a voice or are not influential. It took this country a long time to know that farmers were committing suicide to escape the repayment of debt. We in the media fully woke up to the tragedy only when the agriculture minister spoke on the magnitude of the

agrarian crisis in Parliament. Why? Was it because farmers' suicides are of little interest to readers and viewers with disposable incomes?

This elitist approach has crept into the system. A manifestation of that is the emphasis on cinema, crime, and cricket. Mercifully we have also started focusing on corruption and the follies of the political class. Corruption becoming a major issue is indeed a redeeming journalistic effort.

A couple of years back, Vice President Hamid Ansari said that a greater responsibility devolved on the media because out of the four pillars of the state, it was the only one with profit motive. The need today is to rework our business models in consonance with the vice president's note of caution.

Chomsky had said that the tendency of Capital is to get decisions taking outside the periphery of institutions linked to the people. A genuinely free press has to be above such influences to let democracy prosper the way we have willed it to ourselves. Parliamentarians who return on the strength of popular mandate need to be persistently scrutinized, not vilified en bloc, as it is often done these days by a section of the media driven by the lure of Capital.

As debate in this country has ceased to be eclectic in terms of participation, there is a grave and present danger of thought being standardized on key issues. I will give you one example. Rather, two. Take for instance the discourse that happens after every terrorist incident. In no time, some Muslim organisation or individuals are accused by the police or intelligence organisations of being behind the attack. The claims are lapped up by the competitive media without any kind of cross-checking or sense of enquiry. The cycle has repeated viciously, tainting in the process an entire community that is as much Indian as any other community.

The approach of a section of the media is the same when it comes to China and Pakistan. The coverage is guided by crass jingoism, warmongering, and rhetoric. At the end of it, the already informed reader or viewer is frustrated, and the ignorant deeply agitated.

This kind of bastardisation of the public discourse may attract eyeballs. But it is antithetical to the very purpose of having free and vibrant media. It does not make democracy robust; it makes it weak and effete. ☉

Vinod Sharma is Political Editor of The Hindustan Times. This is a speech he gave on 4 May 2013 in Kozhikode, while inaugurating a state-level study camp on 'Journalism of the Future', organised by the Kerala Press Academy.

J. V. Vil'anilam

Media Ethics

Some Basic Principles

Certain principles of ethics are essential for all professionals—doctors, engineers, teachers, priests, preachers, and mediapersons.

Media practice and profession, like teaching, medicine, and other services, have to take extreme caution in maintaining the highest moral principles so that they do not harm society. This is why professional bodies of newspaper publishers and broadcasting institutions voluntarily follow certain principles. Despite good intentions, some of the media organisations and professionals sometimes make mistakes, either by accident or carelessness, or deliberately, while pursuing the objectives of reaping enormous profits or political power.

The media are, or ought to be, the searchlights that help citizens to discover their own faults and foibles, and understand decisions taken (or not taken) by government for the welfare of society. They throw light on what is happening in the immediate surroundings and in the far off world, explain difficult concepts that are of consequence to people's lives, transmit cultural heritage from one generation to the next, and mobilise people against undesirable activities harmful to society. The media ought to highlight the good deeds done by people—citizens and those who are in authority, for the betterment of social, economic, political, and cultural life.

Many young journalists have unfortunately formed the wrong impression that journalism is a term confined to print journalism, or printed newspapers and magazines. It is necessary to correct this impression. There are several kinds of journalism—print, electronic, web, and digital. Occasionally we use the terms film journalism, TV journalism, radio journalism, broadcast journalism, and video journalism.

Journalism is popularly defined as a “report of things as they appear at the moment of writing, not a definitive study of a situation,” as pointed out by Agee and others.¹ For authentic and documented treatises, one has to depend on well-written books and journal articles, not daily newspapers which are usually produced in a hurry within a few hours. However, newspaper reporters, feature writers, and

editors try their best to make their writing authentic, true, comprehensive, and intelligible to ordinary readers. The most important thing to remember is that journalists have to meet their deadlines and that they have to provide citizens with a dependable account of the available information about events and issues of socio-economic, political, and cultural importance that happened in the past 24 hours. Outstanding personalities and their doings are also of primary importance to be reported or featured in the day's newspaper or TV news bulletin.

A famous Harvard professor, Harold Lasswell, pointed out long ago that journalists of all varieties invariably do the following: surveillance of the environment; correlation of the parts of society through interpretation of events, and issues that are observed and reported; and socialisation and transmission of cultural heritage from generation to generation.²

Later on, other communication experts added a few more functions. For example, Charles Wright added entertainment as a function of mass communication/journalism and Denis McQuail stressed the mobilisation of people through journalism and mass communication, especially for politically and socio-economically successful practice of participative democracy.

Wright and others spoke about dysfunctions such as “status conferral” on certain undesirable elements in society.³ Other dysfunctions are “ethicisation” or dictation of social norms through the media; “narcotisation” through repetition of negative news and eventual desensitisation of the public; misinformation; and even indiscriminate use of “breaking news” for agitating viewers!

While doing all this, the journalist attached to a particular medium has to maintain certain ethical principle. Some media proprietors with the active collaboration of their workers have resorted in recent years to the unacceptable and morally reprehensible practice of publishing “paid” and “manipulated” or “manufactured” news! To arrest this trend of media degeneration that is happening right now in

many parts of the world, strict adherence to ethical principles by all media professionals including publishers and owners has become most essential.

Ethics is, briefly, moral philosophy; it guides and protects the moral environment of performance in any field of human endeavour in order to make the performance morally acceptable to the members of a particular society or social group. Most professions have standard practices meant for the good of society.

Almost all democratic societies in the world have the right to the freedom of expression and speech by citizens. This right is constitutionally protected in a number of countries. But exercising absolute freedom without any moral responsibility of resorting to reasonable restrictions is deleterious to social harmony. Therefore, all societies have certain ethical principles that control absolute freedom. Nobody has a right to shout "Fire" in a crowded cinema hall; the resultant stampede will kill many if a citizen's "right to speech" is sought to be protected at the cost of danger to the spectators' safety!

Twenty-two years ago, the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO) in its resolution on promotion of Press Freedom in the World underlined that a free, independent, and pluralistic press was an essential component of any democratic society. This sacred principle is upheld in most democratic societies. This is particularly essential for a pluralistic society that we have in India, with such diversity in culture, language, food habits, faiths, and practices. The right to dissent and hold views contrary to general

or majority views and opinions is to be honoured in India at all times if India has to progress as a democratic and secular polity.

Communal violence—as at the time of partition of British India and also later in several parts particularly in Gujarat, even as recently as February 2002, for example—has to be eschewed for peaceful life in India. If the press is muzzled, the wrongdoings of those in power are likely to be hidden from society and degeneration becomes uncontrollable. The abuse of power, incompetence of authorities, oppression of the weak by the powerful (including exploitation of women, children, and the voiceless and the weak), and the extravaganza and wastage in public life will proceed unhindered in all societies that suppress the media. The media can bring out the defects in society to the attention of the citizens if only they have the freedom to do so in a responsible manner.⁴

In 1978, the UNESCO adopted the Declaration of the Fundamental Principles Concerning the Contribution of the Mass Media to Strengthening Peace and Understanding, to the Promotion of Human Rights and to Countering Racism, Apartheid and Incitement to War. But for weak sociological and strong political reasons this Declaration remained in cold storage and it was rejuvenated in 1991, teaching all of us a valuable lesson: freedom declared does not mean freedom practised, or freedom gained. Later events have proved that several societies, including some that swear by democratic principles and media freedom, have shown tendencies to suppress the media



or even prevent media workers, through police force, from bringing out truths unpalatable to the ruling class. Truth is of the utmost importance in all discussions on media ethics. Factors that contribute to truth—comprehensive coverage, accuracy, attribution, and presentation of historical background to a particular event or issue—are also of primary importance when we discuss media ethics.

Despite several codes of ethics adopted globally, either by the UN agencies or journalists' and broadcasters' associations, media ethics is observed more in the breach than in actual practice and therefore, eternal vigilance is absolutely essential at all times to preserve freedom of speech and expression, which is the citizen's rather than the media owner's prerogative. Media owners and professionals have to render a service to people. The very *raison d'être* of the media in society is service to the people, or service to society. Media institutions, unlike ordinary business institutions, have special responsibilities to uphold the rights of the individuals in society rather than the monetary accumulation by business corporations that try to make media institutions part of their empires.

These facts were presented with vigour at the 2002 Salzburg Declaration of Journalists from 32 countries, entitled "In Defence of Journalism as a Public Trust." A topic discussed with special emphasis at this conference in Austria was that market pressures were undermining the quality of journalism, specifically, as news organisations preserve high profit levels by reducing the newsgathering expenses and neglecting journalism's core ethical principles: public interest, the responsibility to inform and empower citizens, and enable citizens to make proper decisions that uphold the welfare of society.

A free, independent, and responsible press is essential to human liberty. It is most essential to bring out the hidden aspects of the social mechanism which sometimes works against the interests of the majority but works for the monetary advantages of a privileged few, whether it is the unethical selling of natural resources such as water, or ignoring the fundamental rights of the poor and the underprivileged. Information is manipulated either deliberately or on account of organisational inefficiency so that the poor, the landless, and the diseased, malnourished majority are fed falsehood that fattens the well-informed and the advantaged who control key aspects of governance. The average citizens are not only poor and heavily deprived in India but forced into silence by powerful vested interests.

For a fuller understanding of the problem, we have to admit the historical truth that mass communication and digitalised communication through the internet, blogs, and Twitter, are of very recent origin. Although mass and interpersonal

communications have revolutionised the phenomenon of communication in all parts of the world, nobody can deny that human beings by nature value certain common characteristics despite the transient glitter and glamour of wealth and ostentation.

Communication is natural as it is the motor and expression of social action and civilisation. It helps human beings to integrate knowledge and reach the highest pinnacles of achievement in all fields of endeavour. In a world that has advanced, communication tasks have become quite complex and subtle, and sometimes media of mass communication do not help in liberating humankind from want, oppression, and fear. Unless those who are in the field of mass communication endorse structural changes, the potential benefits of science and technology that have led to instant interpersonal communication will hardly benefit humankind; they

In 1978, the UNESCO adopted the Declaration of the Fundamental Principles Concerning the Contribution of the Mass Media to Strengthening Peace and Understanding, to the Promotion of Human Rights and to Countering Racism, Apartheid and Incitement to War. But for weak sociological and strong political reasons this Declaration remained in cold storage and it was rejuvenated in 1991, teaching all of us a valuable lesson: freedom declared does not mean freedom practised, or freedom gained.

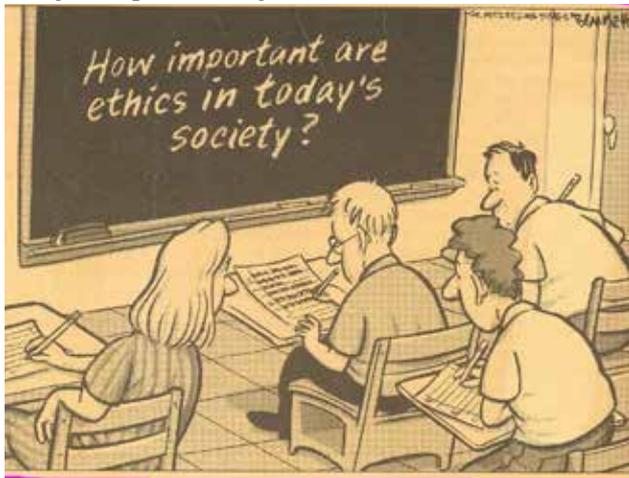
will serve only in amassing wealth and power in certain quarters, and that is likely to be dangerous to the world.

Thus we are faced with micro and macro issues of ethical problems. The micro ones deal with the mechanical aspects of production, comprehensive gathering of information, and easily understandable and simple but effective presentation of ideas of great importance, to a large section of educated, well-informed, and well-to-do people. The freedom to express one's ideas is certainly a first freedom for all human beings and it has to be protected at all costs; at the same time we cannot ignore that there are many issues before the world which do not get the media's full attention.

Despite tremendous achievements in many fields of human endeavour—in space travel, splitting of the atom, and understanding the mysteries of the universe—poverty still remains the number one problem in the world, and of course, the attendant miseries of hunger, ill-health, malnutrition, imbalances in human relations, especially gender relations, and the oppression of the weak. As

mentioned, mass communication is of recent origin, comparatively speaking. Although it is global, it is related to the socio-economic, political, and cultural environments in which it is produced for global consumption. All messages produced and disseminated globally need not be culturally relevant to all communities. Messages of mass communication may blow liberally from all corners but particular societies need not be uprooted under their influence, a fact that has to be given special consideration by all communities, especially in the so-called developing countries.

One developing country which I am familiar with and in which I have spent most of my life started with the noblest of ideas and a new Constitution, but I am not sure if we have found solutions to disturbing historical problems that stare us in the face even now in this advanced 21st century—problems of caste and falsely religious feuds, hunger, deprivation, gender discrimination, road



safety, and basic need fulfilment issues such as shortages of various kinds (water supply, drainage schemes, toilets, housing, and even personal safety) especially for 50 per cent of the population. All communication activities—whether mass or interpersonal—should be directed towards the fulfilment of the basic objective: the fundamental goal of finding quick solutions to these problems.

There is no doubt that all the latest developments, especially in interpersonal communication, achieved through Twitter, Facebook, etc are revolutionising communication but all these are mainly occurring in urban conclaves. Production and transmission facilities are in the big cities, although they have shown considerable influence in political developments in Egypt, Tunisia, Libya, and other countries. However, the world has not seen any unmixed blessing through these revolutionary developments and it is too early to conclude that the sole or prime reason for political changes was mobilisation resulting from the application of the latest technologies of communication.

While giving credit to mass and interpersonal

communication for socio-economic, political, and cultural changes in human society, we have to give some consideration to the opinions of Herbert I. Schiller, a North American communication scholar who was of the firm view that mass-produced messages are sometimes manipulative, influencing people to think in a certain way, forgetting the actual realities. Mass-mediated messages and mass dissemination of personal messages through blogs, can create a false sense of reality and produce a consciousness that cannot comprehend the actual conditions of life. Personal or social realities are not reflected in either interpersonal or mass-produced messages. In other words, falsities are disseminated through modern devices and realities are wilfully submerged. Recently in the tribal areas of Kerala, starvation deaths were reported as if these were something new or recent. Actually, the very same areas reported such deaths and ill-health at least five decades ago, when some journalism students from Kerala had visited the same hill areas. The media have links with the industrial and political structures that want to propagate that many developments are totally new and they have no history behind them.

Paulo Freire, the Brazilian sociologist had pointed out almost the same thing much before Schiller.⁵ Freire said that the dominant elites in all societies try to conform the masses to their points of view through the mass media. Interpersonal devices in those days had not assumed the importance they achieved in recent years. George Gerbner, former dean of the Annenberg School for Communication at the University of Pennsylvania, put it in another way in the 1980s: “Mass (and interpersonal) systems of production and dissemination of messages transform selected private perspectives into public perspectives and brings mass publics into existence.” ☉

J. V. Vil'anilam, former Vice-Chancellor (1992–1996) of the University of Kerala, is a media educator. He headed the Department of Communication & Journalism (1982–1992) in the same university. A UGC Professor Emeritus in Communication, he has lectured in many universities in India and the United States. Visit his website www.vilanilam.com.

1. Warren Agee, P. H. Ault, and E. Emery. 1979. *Introduction to Mass Communications*. London: Harper & Row.
2. Harold Lasswell. 1948. “The Structure and Function of Communication in Society,” in L. Bryson (ed.), *The Communication of Ideas*. New York: Harper.
3. Charles Wright. 1959. *Mass Communication: A Sociological Perspective*. New York: Random House.
4. Feodor Starčević. 1996. “Freedom of the Press and Global Ethics,” *Times of India*, 3 May.
5. Paulo Freire. 1971. *Pedagogy of the Oppressed*. New York: Herder & Herder.

Ashok R Chandran

Media's Monsoon Fever

Column—'Lighthouse'—that lucidly informs readers about studies on Kerala media. It will also explore new research ideas, acquaint us with media scholars, and discuss the problems and possibilities of studying Kerala media.

Last month, when the rains began in Kerala, the newspapers reported on the incidence of dengue fever and the shortage of staff in government hospitals to tackle it. The prominent coverage reflected two strands in the scholarship on Kerala media.

The first line of thinking, popularised by the Nobel-Prize winning economist Amartya Sen, is familiar to many.

According to Sen, a noteworthy feature of Kerala society is "public action"—vigilant people voicing their demands—which puts pressure on the government to respond with reasonably good services.¹ Scholars say that Kerala's achievements in health in the 20th century are partly because of such public action, arising from widespread literacy, mass media, and political consciousness.

Cynical Malayalis, irritated with hartals and similar unattractive forms of public action, might dismiss such sensibilities as scholarly, theoretical, and historical. Let us replay the sequence of recent events.

On 1–2 June 2013, dengue fever reports were prominent on page 1 of leading Malayalam dailies. Two days later, there were news reports of the government allocating Rs 7 lakh for each district to tackle illnesses in the rainy season. On 3 June, the health minister reviewed government measures. On 5 June, the state cabinet decided to allot Rs 7 crore. Public action via mass media thus seems to have forced the government to attend seriously to the health challenge during the rainy season. Sen and others appear to be right.

Yet, one of the weaknesses of most public action studies so far has been their tendency to rush to conclusions without in-depth case studies. In this instance, for example, a mere narration of the sequence is insufficient to conclude that it was media coverage that triggered the government's allocation of funds or meetings. Consider the following. First, even before the monsoon had hit Kerala, the newspaper presses had begun rolling with a page 1 story of dengue fever; the source of that news report was the health

department (the government itself!), and not the famously vigilant people of Kerala. The newspapers seem to have been a tool of the government to reach out to the public than a channel for the public to convey their demand. Second, when was the decision taken to allocate Rs 7 lakh to each district—was it taken before (or after) the news reports appeared in June? Due to bad reporting across newspapers, this is unclear from the news stories. Similarly, when was the Rs 7 crore proposal drafted for the cabinet—before or after the earliest media reports? Noticeably, newspapers that invariably rush to take credit for "story impact" did not claim that their coverage had led to infusion of funds by the government. Third, for some years now, the monsoon and the dengue fever have been visiting Kerala every June. So, well before June 1, doesn't the government anticipate and gear up by allotting funds or ensuring availability of drugs and personnel? Questions like these have to be asked by the case-study method. Unlike global scholars, their Kerala cousins are favourably located to conduct such studies that will lead not only to a better understanding of the media's role and effectiveness in public action, but also to a better public health care system in

the state.

The Second Strand

Another strand of scholarship sees the media in less positive terms, and is also less known. I have in mind the work of Mathew George, who is at the Tata Institute of Social Sciences in Mumbai. In an article in 2011 in the journal *Contributions to Indian Sociology*—one of the leading journals from the country—he wrote about fever epidemics in Kerala.² While chronicling the story of fever's journey in Kerala, from being a disease "symptom" to becoming a "disease," he touched upon the role of the Kerala media.

George tells us that between 2002 and 2004, when Kerala witnessed outbreaks of dengue fever, Japanese encephalitis, and leptospirosis, the government intervened by funding vector control measures, distributing diagnostic kits, framing a Protocol for the Syndrome of Fever, setting up district-level crisis management committees, and establishing "fever clinics" or "monitoring cells" at all levels—from primary health centres to medical colleges.

George writes, "While the government records suggest a calm and methodical response to the epidemic, the tone of media reports was the opposite. The media spotlighted the fever cases and criticised the government, pointing out problems such as the paucity of doctors, the lack of adequate treatment at the hospitals, and poor hospital waste management as directly or indirectly responsible for the epidemic." And then he adds, "Since the 1990s, local newspapers published a column on panimaranangal (deaths due to fever) during and immediately after the monsoons. Television channels as well as local magazines highlighted the risks of fever and the precautions to be taken. This coverage deepened the public sense of fevers as an epidemic to be feared."



Amartya Sen

Based on interviews with doctors, George points out that diagnosis is difficult when fever is a symptom and can be caused by a range of diseases. But "without explaining the medical complexity of the issue, media reportage repeated medical terms such as 'suspected' and 'clinical signs' to convey the expert and authoritative character of these diagnoses, and in the process, suggested a medically-sanctioned scenario of dramatic death and disease. In the absence of adequate evidence, media columns like 'panimaranangal' aggravated public perceptions of the threat from fevers."

George's article mentions the media in another context too—the conflict between allopathic and homeopathic doctors, about the usefulness of the latter's medicines in treating dengue fever. George writes, "In this controversy, the state and the media unquestioningly sided with the dominant allopathic system... [and] by doing so, they also sidelined the possibility of arriving at alternative, more effective therapies based on other medical systems....The uncritical acceptance of biomedicine by the government and the media not only determines the availability

of medical services but also influences people's decisions about using alternative therapies. With the institutional weight of the state and the authority of the media supporting biomedicine... even those people who are getting relief through alternative systems can become more doubtful and anxious."

Like Sen and others, George associates media reports with public demand, and believes that "fever talk" prompted the government to respond, for example, by establishing fever clinics. But unlike public action scholars, George also draws attention to the not-so-glorious side of Kerala journalism, and the long-run effects of such coverage.

Media is not the focus of George's article; in fact, it is just one of the many bricks in the analysis. That probably explains why he does not present detailed, verifiable data on the tone of media reports or the scale of inaccurate reporting.

Nevertheless, these studies reveal that thought-provoking articles on the nature and impact of Kerala journalism emerge from economists, sociologists, and other social scientists too, not just media scholars.

Has media coverage of monsoon fevers changed from what it was 10 years ago? What are some good practices to follow while reporting fevers in the next rainy season? Studies in this direction will serve journalists and society. ●

Ashok R. Chandran is an independent researcher in Palakkad, Kerala. He can be reached at studykeralamedia@gmail.com

1. Amartya Sen. 1991. "Public Action to Remedy Hunger," *Interdisciplinary Science Reviews*, 16 (4), 324–36.
2. Mathew George. 2011. "Fever Epidemics and Fever Clinics: Institutionalising Disease and Cure in Contemporary Kerala," *Contributions to Indian Sociology*, 45 (3), 373–97.

Sreeja Sasidharan

Emergence of Social Media as Fifth Estate

Based on the civil society movements of 2011, the author argues that social media significantly extends individual freedoms and should be recognised as a Fifth Estate. The article is part of our ongoing discussion on social media.

With the advent of information and communication technologies, social networking sites have been growing at an amazing pace, and catalysing civil society movements, and bringing in political changes in various parts of the globe. This has become a challenge to the so-called mainstream media. The social media played a creative role in movements like the Arab Spring, Occupy Wall Street, and India Against Corruption.

The Fourth and fifth Estates

According to Wikipedia, the “Fourth Estate” is a societal or political force or institution whose influence is not consistently or officially recognized. In his book *On Heroes and Hero Worship*, Thomas Carlyle attributed the origin of the term to Edmund Burke, who used it in a parliamentary debate in Great Britain in 1787, on the opening up of press reporting of the House of Commons. The other three estates were The Lord Spiritual, The Lord Temporal, and The Commons. Oscar Wilde wrote, “[A]t the present moment it is the only estate. It has eaten up the other three.”¹ In current use, the term is applied to news media, especially print journalism or the Press.

Today, journalism and media industry are dominated by the media mogul Rupert Murdoch. We live in a world in which both journalism and politics are business. It is the vested interests which determine the agenda of the media, be it newspaper, radio, or television. We had an editors’ community which upheld the moral and ethical principles of the profession. But today it is controlled by market-oriented managing directors. Now these newspapers rarely share the interests and anxieties of democratic society or civil society, when they—the “watchdog

of democracy”—fill up their front pages and prime time with their own, self-created agenda.

According to Merriam-Webster dictionary, the Fifth Estate is a class or group existing in addition to the traditional four. The definition given by Roy Peter Clark is more suitable: “The Fifth Estate includes the Fourth Estate, the idea and value of a professional press corps as a way of informing and engaging the populace, and holding the powerful accountable. This vision of a Fifth Estate sees the Fourth Estate as necessary but insufficient for democratic life.”²

William Dutton has argued that the Fifth Estate is not simply the blogging community, nor an extension of the media, but “networked individuals” enabled by the internet in ways that can hold the other estates accountable.³

Civil Society Movements

The collective of people who gather together for a cause other than family, state, or market can be called the civil society movement.

Arab Spring: The self-immolation of Muhammad Bousid of Tunisia on 18 December 2010 prompted the people to fight for their denied rights and end 23 years of tyranny. Unemployment, corruption, and denial of political and individual rights had led them to protest. The Tunisian protest flagged off mass protests in other countries in 2011.

Arab Spring dethroned governments in countries like Egypt, Yemen and Libya. It became the cause of demonstration in Algeria, Israel, and Iraq. Minor impact was there even in Saudi Arabia. The king of Saudi Arabia declared the right to vote for women in the 2015 general elections. Around 19 countries were fully or partially affected by the Arab Spring.



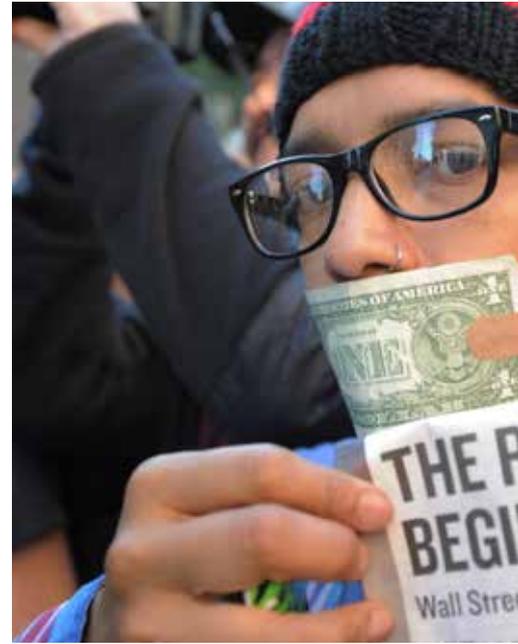
American Spring: Aroused by the spirit of Arab Spring, another movement—Occupy Wall Street (OWS)—was initiated by Kalle Lasn and Micah White of Adbusters, a Canadian anti-consumerist publication, who conceived of a September 17 occupation in lower Manhattan. Adbusters initiated the protest, which also led to other “occupy” protests and movements around the world. The main issues were social and economic inequalities, greed, corruption, and the undue corporate influence (lobbying) on government, particularly from the financial services sector. The OWS slogan “We Are the 99%” addressed the growing income inequality and wealth distribution in the United States, between the wealthiest 1 per cent and the rest of the population. To achieve their goals, the

protesters acted on consensus-based decisions made in general assemblies which emphasized direct action over petitioning authorities for redress.

Indian Edition: India witnessed a major civil society movement under the leadership of Anna Hazare, against corruption in the country. The team’s effort was to introduce a Jan Lokpal bill (in the Indian Parliament) that would bring the prime minister and the members of parliament within the ambit of the People’s Ombudsman. The news reports of corruption in Commonwealth Games, 2G spectrum, and Adarsh Flats were the key factors that prompted the Hazare team to work for passing the Jan Lokpal bill. Interestingly, it did not create any movement in rural India, but the Indian diaspora in various parts of the world held sit-ins and meetings.



Arab Spring



Occupy Wall Street

Social media in the movements

In the era of Facebook and Twitter, the civil society movements of 2011 strongly countered the traditional media's self-created agenda and neglect. Social media became an innovative tool in the hands of the leaders of the civil society movements. The social networks helped the activists to get national and international attention for their movements. Analyzing the videos, tweets, and posts in detail, academic Philip M. Howard opined that the social media had played a key role in formulating the discussions on Arab Spring.⁴

The Tunisian movement became stronger when netizens watched on YouTube, the self-immolation of the street vendor. You Tube has more than 200 videos in this regard. When Prime Minister Mohamed Ghannouchi assumed power (by expelling President Zine El Abidine Ben Ali), Facebook pages voiced protest against him too. Through Facebook pages and tweets they conveyed to the world the cruelties of the police and street wars; they also made social media a tool to attract more people to the protest.

The demonstrations in Egypt against President Hosni Mubarak started when visuals and news from social media were exhibited in public places. The protesters passed updates about mass movements and on how to resist police actions. On a Facebook page which asked the Egyptians to join in the movement against poverty, unemployment, and corruption, 90,000 people signed up on a single day (25 January 2011). The major opposition party, Muslim Brotherhood, officially declared that they would not support the movement, but many of its members took part in the protests. The following

day Mubarak took measures to curb the internet as social media was the protesters' crucial messenger. The internet and mobile was brought fully under control. Then the protests became worse and the streets were filled with protestors. *The New York Times* concluded that Mubarak was afraid of social media.

In Libya, the internet was fully under government control; political change came here through military action. In Syria, mobile phones and cameras were used by protestors to capture pictures, and these were uploaded to YouTube and Facebook. President Bashar al-Assad started a campaign saying that all were fake visuals and that there were thousands who were his loyal supporters; notably, he responded through his website. Even though only 15 per cent of the population used the internet, the government blamed the online media for this movement. The internet was successful in bringing people together.

In Saudi Arabia, women organized themselves through social media. Their campaign was titled "women to drive."

After conceiving the idea of OWS, Lasn registered the OccupyWallStreet.org web address on 9 June 2011. That same month, Adbusters emailed its subscribers saying "America needs its own Tahrir." The reception of the idea snowballed from there. In a post on 13 July, Adbusters proposed a peaceful occupation of Wall Street to protest corporate influence on democracy, the lack of legal consequences for those who brought about the global crisis of monetary insolvency, and an increasing disparity in wealth. The protest was promoted with an image featuring a dancer atop Wall Street's iconic Charging Bull statue. They



Anna Hazare movement

held a protest on 17 September against corporate interests which dominate government institutions and policies. They started a Facebook page on the same day, and uploaded videos of the agitation and minutes of the meetings. By mid-October 2011 there were more than 125 pages on Facebook on OWS. Images, cartoons, and posters were shared. Various organizations, non-governmental organisations, and teacher-student groups expressed their solidarity through “Likes.” Tweets and retweets accelerated the pace of discussion. YouTube and Facebook became the tools of protest against corporate interests. The uniqueness of this protest was its origin; its labour room was cyberspace.

In India, non-violent means of protest were adopted, and the group communicated their ideas also through cyberspace, incorporating various tools like social networking (Facebook), video sharing (YouTube), micro blogging (Twitter), blogs, and websites. This civil society movement also had a website and social network page for its products to be branded (www.iacbranding.org). The Indian youth were attracted by this. When Anna Hazare was on strike, there was a huge flow of SMS to mobile phones, inviting people to participate in the strike. They had four different pages on Facebook and two websites. While Anna Hazare wrote a blog, Kiran Bedi and Arvind Kejriwal focused on tweeting. Videos and cartoons were prominent in their Facebook activities. The movement was more attractive to the Indian middle class and concentrated in metropolitan cities (than rural India). More than the mainstream or industrialized media, it was due to the influence of social media. Also, the movement was stronger among students. Studies show that internet usage is more among the

age group of 18–24.

Social Media as Fifth Estate

Various means of communication like text, pictures, drawings, videos, and hypertext are made available for communication in social networks. Likes, Comments and Shares are the salient features of social media. The following factors differentiate social media from the Fourth Estate:

- The Fourth Estate is limited to its structured ideology whereas social media is decentralised and incorporates different points at the same time.
- Social media can be accessed inexpensively, compared to the Fourth Estate, which has to be paid, whether it is in the public or private sector.
- Fourth Estate searches for trained and skilful professionals, while social media can be used by any common man.
- There are time limits on the Fourth Estate, whereas social media can be accessed any time.
- Unlike in Fourth Estate media, correction and editing are possible at any time in social media.
- In social media, the users can select the topic of their choice for discussion and sharing. They can formulate their own agenda. In the Fourth Estate, this is based on the agenda of the management.

Conclusion

Facebook was launched in 2004, and by the age of eight, it was a major platform of interaction. In June 2012, it had 955 million active members, and would have formed the third largest “country” if its membership was considered a population. It has entered the social platform not only through computers but also mobile phones and tablets (like iPad). Fifty per cent of the users access social media

Social Media Guidelines-Links

Social Media Guidelines for AP Employees
http://www.ap.org/Images/Social-Media-Guidelines-7-24-2012_tcm28-8378.pdf

Social Media Guidelines for BBC Staff
<http://www.bbc.co.uk/guidelines/editorialguidelines/page/guidance-blogs-personal-summary>

Social Media Guidelines for L A Times Staff
<http://latimesblogs.latimes.com/readers/2009/11/updated-social-media-guidelines.html>

Social Media Guidelines for N P R Staff
<http://ethics.npr.org/tag/social-media/>

Social Media Guidelines for RTDNA
 (Radio Television Digital News Association) Staff
https://www.rtdna.org/article/social_media_blogging_guidelines

Social Media Guidelines for Washington Post Staff
<http://paidcontent.org/2009/09/27/419-wapos-social-media-guidelines-paint-staff-into-virtual-corner/>

through mobile phones.

The social media played a key role in the civil society movements of 2011. It was decisive in public opinion formation. It also helped the citizen to be a writer, announcer, or presenter himself, rather than being only the audience. As it gives freedom to individuals, social media can be considered the Fifth Estate. ☉

Sreeja Sasidharan is a research scholar at the AJK Mass Communication Research Centre, Jamia Millia Islamia, New Delhi. Sreeja's E-Mail: sreejanalumakkal@gmail.com

References:

1. Oscar Wilde. 1891. "The Soul of Man under Socialism," *Fortnightly Review*, 290, 292–319. Roy Peter Clark. 2009. "Who is the Fifth Estate and What is Its Role in Journalism's Future?," *Poynter*, 28 April. Available at <http://www.poynter.org/latest-news/top-stories/95483/who-is-the-fifth-estate-and-what-is-its-role-in-journalisms-future/>.
2. William H. Dutton. 2009. "The Emergence of Fifth Estate through the Network of Networks." Available at <http://ssrn.com/abstract=1134502>.
3. Philip Howard and Musamail Hussain. 2011. "The Role of Digital Media," *Journal of Democracy*, 22 (3), 34–48.
4. Social media websites, editorsweblog.org, occupytogether.org and other websites were used while researching for this article.

An appeal to well-wishers of 'Media'

'Media' is the flagship publication of Kerala Press Academy, the pioneer institution in Communication studies in Kerala. The bi-lingual publication is unique in character, because this is the only magazine published from Kerala covering the media.

Kerala Press Academy, as you may be aware, is a joint venture of the Government of Kerala, Kerala Union of Working Journalists (KUWJ) and Indian Newspaper Society (INS). It was established in 1979 and is located in Kochi, Kerala.

And, the architects of the magazine are the top most media personalities from Kerala and outside. Since there are several journalism and communications institutes and colleges having graduate and post graduate courses in Kerala, a large number of media students will be benefited by this publication. Besides this, the magazine will be circulated among the decision makers and peers of the larger community.

This is not going to be run for profit. We need financial support from persons and institutions with a larger heart and a concern for the well-being of the society. We seek co operation of all persons and institutions in the form of advertise ments.

The Publication is consisting of 52 pages published in English and Malayalam.

Size: Demy 1/4

The tariff is as follows

Back cover: Color: Rs 25,000

Inside cover: Color: Rs 20,000

Inside full page: B&W: Rs 15,000

(Discounts On 6 issue, 12 issue packages)

Your order may please be sent to

The Secretary,

Kerala Press Academy,

Kakkanad, Kochi – 682 030.

E-Mail: media.kpa@gmail.com

ബി. എസ്. ബിമിനിത്

ന്യൂസ് സെർച്ച്

ഇന്ന് മാധ്യമപ്രവർത്തകന്റെ പ്രധാന വിവരശേഖരണോപാധികളിലൊന്നാണ് ഇന്റർനെറ്റ്. എല്ലാ വിവരങ്ങളും ലഭ്യമായ സ്ഥലം എന്ന ഗുണത്തിനൊപ്പം ധാരാളം അനാവശ്യവിവരങ്ങളും തെറ്റായ വിവരങ്ങളും ഉള്ള ഇടം കൂടിയാണെന്ന അപകടവും ഇവിടെയുണ്ട്. ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അബദ്ധക്കടലിലാവും ചെന്നുവീഴുക. ഇന്റർനെറ്റിൽ വിവരങ്ങൾ തേടിയുള്ള സെർച്ച് എങ്ങനെ എളുപ്പവും കൃത്യവും മാക്കാം എന്ന വിവരങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ. കേരള പ്രസ് അക്കാദമി അടുത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഭാഗമാണിത്.

3 ശ്യാ അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അതിർവരമ്പുകളില്ലെന്നതുതന്നെയാണ് ഇന്റർനെറ്റിനെ വാർത്തയുടെ വലിയ സ്രോതസ്സാക്കി മാറ്റുന്നത്. പരമ്പരാഗത മാധ്യമങ്ങളേ പോലെ സമയവും സ്ഥലവുമൊന്നും വെബ്സൈറ്റുകളെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. ഭരണകൂടത്തിനും തൽപ്പര കക്ഷികൾക്കും അതിൽ ഇടപെടുന്നതിൽ പരിമിതിയുമുണ്ട്. ലോകത്തെ എല്ലാ കോണിൽ നിന്നുമുള്ള വാർത്തകൾ ഒരു കൂക്കിഴിലെത്തിയത് വാർത്തകൾക്കു വേണ്ടി മാത്രമുള്ള സെർച്ച് എൻജിനുകളുടെ വരവോടെയാണ്. എന്നാൽ സെർച്ച് സംവിധാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഇന്റർനെറ്റിലെ വാർത്തകൾ അപ്പപ്പോൾ അറിയാനുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ. പത്രം വായിക്കുകയും ടെലിവിഷനിൽ വാർത്ത കാണുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ വാർത്താ വെബ്സൈറ്റുകൾ സ്ഥിരമായി സന്ദർശിക്കുന്നത് ശീലമാക്കിയവരാണ് നമ്മളിൽ പലരും. എന്നാൽ മാധ്യമത്തിന്റെ പേരിനല്ല, വാർത്തക്കാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതെങ്കിൽ, അത്തരക്കാർ സന്ദർശിക്കാനിഷ്ടപ്പെടുക ന്യൂസ് സെർച്ച് എൻജിനുകളേയായിരിക്കും.

ഈ രണ്ട് രീതിയിലുമല്ലാതെ ന്യൂസ് ഫീഡുകൾ, ന്യൂസ് ടിക്കറ്റുകൾ, ഇമെയിൽ/എസ്എംഎസ് അലർട്ടുകൾ തുടങ്ങിയ സംവിധാനങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നവരും നിരവധി. ഒരു സാധാരണ വായനക്കാരനെ സഹായിക്കാൻ ഇത്തരത്തിൽ ഒരുപാട് സംവിധാനങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ നിമിഷം തോറും വന്നു നിറയുന്ന വാർത്തകളുടെ മഹാ ശേഖരത്തിൽ നിന്നും കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള തിരച്ചിലിന് പുതിയ തന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായം കൂടിയേ തീരൂ. സെർച്ച് എൻജിനുകൾ സ്വന്തം ബുദ്ധിയുപയോഗിച്ച് ആവശ്യമുള്ളവ വേണ്ട പ്രാധാന്യത്തോടെ അടുക്കിവെച്ചു തരുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരു മാധ്യമപ്രവർത്തകനേയോ ഗവേഷകനേയോ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്തരം അടുക്കിവെക്കലിനെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാൽ മതിയാവില്ല. അതിന് കൂടുതൽ വിശദമായ സെർച്ച് രീതികളും മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളും സീക്രീക്കേണ്ടിവരും. തേടിപ്പിടിക്കുന്നതുമാത്രമല്ല തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അത് വിശ്വസനീയമാണെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുകയും വേണം.

ന്യൂസ് സെർച്ച് എൻജിനുകൾ തങ്ങളുടേതായ വാർത്തകൾ പ്രസി

ദ്ധീകരിക്കുകയാണ് ന്യൂസ് വെബ്സൈറ്റുകളുടെ ജോലിയെങ്കിൽ മറ്റുള്ള വെബ്സൈറ്റുകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന വാർത്തകൾ തരംതിരിച്ചു നൽകുകയും തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സംവിധാനമുണ്ടാക്കുകയുമാണ് ന്യൂസ് സെർച്ച് എൻജിനുകൾ ചെയ്യുന്നത്. ന്യൂസ് സെർച്ച് എൻജിനുകൾ തന്നെ രണ്ട് വിധമുണ്ട്. യാഹൂ ന്യൂസും (news.yahoo.com) സിഫി ന്യൂസും (sify.com) റെഡിഫ് ന്യൂസും (rediff.com) സ്വന്തമായി വാർത്ത നൽകുകയും ഒപ്പം മറ്റ് വാർത്താ വെബ്സൈറ്റുകളിലെ വിവരങ്ങൾ സെർച്ച് ചെയ്ത് കണ്ടുപിടിക്കാൻ അവസരം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നവയാണ്. എന്നാൽ ഗൂഗിൾ (news.google.com), ബിങ് (bing.com/news) ആസ്ക് (ask.com/news) തുടങ്ങിയ അന്താരാഷ്ട്ര തലത്തിലുള്ള സെർച്ച് എൻജിനുകളുടെ വാർത്താ സെർച്ച് വിഭാഗങ്ങൾ മറ്റുള്ള ന്യൂസ് വെബ്സൈറ്റുകളിലെ വിവരങ്ങൾ പ്രാധാന്യക്രമത്തിൽ നൽകുകയും ഒപ്പം ആഴത്തിലുള്ള സെർച്ചിന് അവസരം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. റെഡിഫ്, സിഫി തുടങ്ങിയവ ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവയാണ്. യാഹൂവിന് ഇന്ത്യൻ എഡിഷനുണ്ട് (in.news.yahoo.com). ഗൂഗിളിന് ഇന്ത്യക്കു വേണ്ടിയുള്ളതടക്കം (news.google.co.in.) എഴുപതിൽ പരം എഡിഷനുകളുണ്ട്. പല വെബ്സൈറ്റുകളിലായി വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന ഉള്ളടക്കങ്ങളുടെ രത്നച്ചുരുക്കം ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്ത് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സംവിധാനങ്ങളാണ് അഗ്രഗേറ്ററുകൾ (aggregator). ന്യൂസ് സെർച്ച് എൻജിനുകളെല്ലാം ന്യൂസ് അഗ്രഗേറ്ററുകളാണ്. അവയുടെ വെബ് ക്രോളറുകൾ ഇന്റർനെറ്റിൽ പരതി

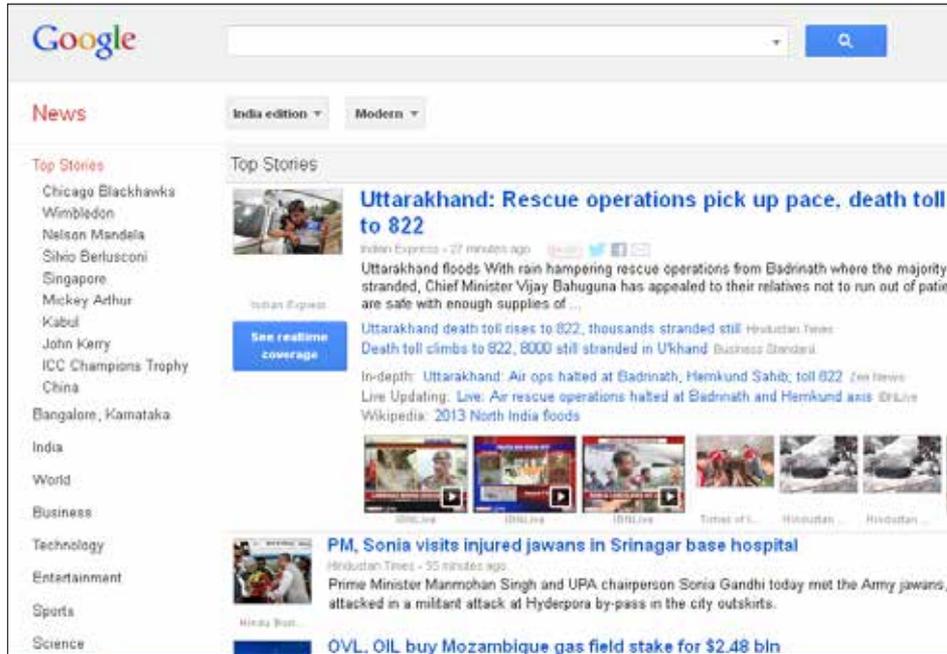
ഇടക്കിടെ അവരുടെ ഡാറ്റാബെയ്സ് അപ്ഡേറ്റു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. ദേശീയം, അന്തർദേശീയം, പ്രാദേശികം, സ്പോർട്സ്, ബിസിനസ്... തുടങ്ങി വാർത്തകൾ തരംതിരിച്ച് പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഓരോ സെർച്ച് എൻജിനും പ്രധാനമെന്ന് തോന്നുന്ന വാർത്തകൾ ഹോംപേജിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു ന്യൂസ് വെബ്സൈറ്റിന്റെ ഗുണം ചെയ്യുന്നവയാണ് ഇവ.

ഗൂഗിൾ ന്യൂസ്

വേഗതയിലും വിശ്വാസ്യതയിലും മുന്പൻ ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് തന്നെയാണ്. പ്രാധാന്യമുള്ള വാർത്തകൾ കണ്ടുപിടിച്ച് വേണ്ട വിധത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള ഗൂഗിൾ ന്യൂസിന്റെ സാങ്കേതിക മികവ് സാധാരണക്കാർക്കിടയിലും പ്രൊഫഷണലുകൾക്കിടയിലും അതിന് നല്ല സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. 2002ലാണ് ഗൂഗിൾ ന്യൂസിന്റെ ബീറ്റാ പതിപ്പ് രംഗത്തിറക്കിയത്. ഗൂഗിളിലെ ഇന്ത്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ കൃഷ്ണ ഭരതിന്റെ ബുദ്ധിയിൽ പിറന്ന ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് 2006 ൽ മുഴുവനായും പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി.

മുഴുവനായും ഗൂഗിൾ വികസിപ്പിച്ച അൽഗോരിതത്തിന്റേയും സാങ്കേതിക വിദ്യയുടേയും പിൻബലത്തോടെ മനുഷ്യന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഇടപെടലില്ലാതെയാണ് ഗൂഗിൾ ന്യൂസിന്റെ പ്രവർത്തനം. ഇംഗ്ലീഷിൽ മാത്രം 4500 വെബ്സൈറ്റുകളും ആകെ 25000ൽപരം വെബ്സൈറ്റുകളും വാർത്തകൾക്കായി ഗൂഗിൾ ആശ്രയിക്കുന്നു. മലയാളം, തമിഴ്, തെലുങ്ക്, ഹിന്ദി ഭാഷകളടക്കം 28 ഭാഷകളിൽ (2012 മാർച്ച് വരെയുള്ള കണക്കനുസരിച്ച്) ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് സേവനം ലഭ്യമാണ്. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഭാഷയിലെ വെബ്സൈറ്റുകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന വാർത്തകൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ള പതിപ്പുകളാണ് ഇത്. സെർച്ച് ബോക്സിനു താഴെ തന്നെ നമുക്ക് വേണ്ട ഭാഷ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള ബട്ടണുകളുണ്ട്. ഇടതു ഭാഗത്ത് ഏത് രാജ്യത്തെ എഡിഷനാണ് വേണ്ടതെന്നും നമുക്ക് നിശ്ചയിക്കാം. സാധാരണയായി ഇന്ത്യയിൽ ലഭിക്കുന്ന പേജുകളിൽ ഇന്ത്യൻ എഡിഷൻ എന്നു ചേർത്തിട്ടുണ്ടാകും.

സാധാരണയായി 30 ദിവസത്തിനുള്ളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ വാർത്തകളാണ് ഗൂഗിൾ ന്യൂസിൽ ലഭിക്കുക. ആർക്കൈവ്സ് സേവനം ഉപയോഗിച്ച് 200 ദിവസം വരെയുള്ള വാർത്തകൾ കണ്ടെടുക്കാം. സെർച്ച് പേജിൽ വാർത്തയുടെ തലക്കെട്ടും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വെബ്സൈറ്റും എത്രനേരം മുമ്പാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതെന്നും വാർത്തയു



ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് സെർച്ച്

ടെ ആദ്യ ഭാഗവും ഉൾപ്പെടുത്തും. കൂടുതലുള്ള വായനക്ക് തലക്കെട്ടിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്താൽ അതാത് വെബ്സൈറ്റുകളിലേക്ക് പോകാം. ഇടത് ഭാഗത്ത് പ്രാദേശികം, ദേശീയം, അന്താരാഷ്ട്രം, സ്പോർട്സ് എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുടെ ലിങ്കുകൾ കാണാം. ഇവയിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്താൽ പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട വാർത്തകൾ മാത്രമേ ലഭിക്കൂ. ഗൂഗിൾ ന്യൂസിന്റെ മാത്രമല്ല ഒട്ടുമിക്ക ന്യൂസ് അഗഗേറ്റുകളുടേയും പൊതു ഘടന ഇങ്ങനെയാണ്.

ഉപയോക്താക്കളുമായി ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് ഏറ്റവും അടുപ്പം കാണിക്കുന്നത് രണ്ട് തരത്തിലാണ്. ഒന്ന് മറ്റ് സെർച്ച് സംവിധാനങ്ങളിലുള്ളതുപോലുള്ള അഡ്വാൻസ്ഡ് സെർച്ച് സംവിധാനം. ഇവിടെ നമുക്ക് ആവശ്യമുള്ള ഫലം മാത്രം ലഭിക്കാനുള്ള ഫിൽട്ടറുകളുണ്ട്. രണ്ടാമത്തേത് പേഴ്സണലൈസ്ഡ് സെർച്ച്. അതായത് നമുക്കാവശ്യമുള്ള വാർത്തകൾ കിട്ടുന്ന തരത്തിൽ ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് സെർച്ചിനെ പരുവപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനുള്ള വിദ്യയാണിത്.

അഡ്വാൻസ്ഡ് സെർച്ച്

ഗൂഗിൾ ന്യൂസിന്റെ സെർച്ച് ബാനിന് വലതുഭാഗത്തുള്ള ഡൗൺ ആരോ ചിഹ്നത്തിനുമേൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്താൽ അഡ്വാൻസ്ഡ് സെർച്ചിന്റെ ഒരു ഡ്രോപ് ഡൗൺ മെനു താഴേക്കുവരും. ഗൂഗിളിന്റെ മറ്റ് സെർച്ച് സംവിധാനങ്ങളുമായി സാമ്യമുള്ള അഡ്വാൻസ്ഡ് സെർച്ച് മെനു തന്നെയാണ് ഇതും.

സാധാരണ പോലെ എല്ലാ കീവേഡുകളും ഉപയോഗിച്ചുള്ള സെർച്ചിനു

ള്ളതാണ് ആദ്യത്തെ ഓപ്ഷൻ. കൃത്യമായ വാക്കോ വാചകമോ സെർച്ച് ചെയ്യാനുള്ളതാണ് രണ്ടാമത്തെ ഓപ്ഷൻ. അഥവാ സെർച്ച് ബാനിൽ ഡബിൾ ക്ലിക്ക് ചെയ്ത് "India Against Corruption" എന്നു സെർച്ച് ചെയ്യുന്നതിനു സമാനമായുള്ള ഓപ്ഷനാണിത്.

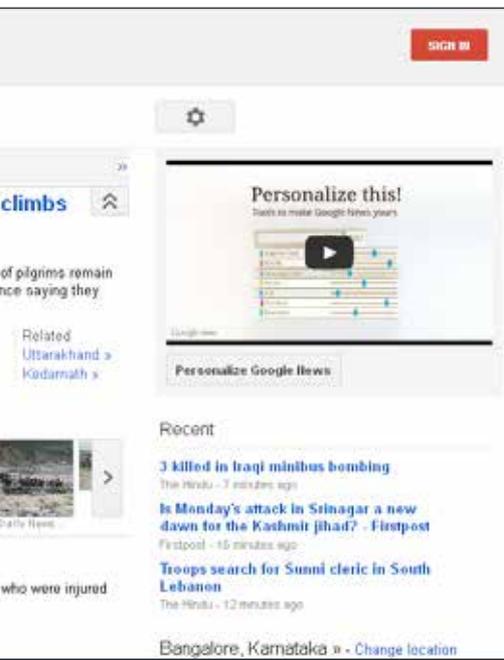
നൽകിയിരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു വാക്കുപയോഗിച്ചുള്ള സെർച്ചിനുള്ള ഓപ്ഷനാണ് മൂന്നാമത്തേത്. സെർച്ച് ഫലത്തിൽ ഒഴിവാക്കേണ്ട വാക്കോ വാക്കുകളോ ചേർക്കാനുള്ളതാണ് ആദ്യത്തെ നാലെണ്ണത്തിൽ ഒടുവിലത്തേത്.

നേരിട്ട് സെർച്ച് ബോക്സിൽ മൈനസ് ചിഹ്നമുപയോഗിച്ച് - kejrival എന്ന് സെർച്ച് ചെയ്യുന്നതിന് സമാനമായ ഓപ്ഷനാണിത്.

തൊട്ടു താഴെയുള്ളത് ഈ കീവേഡുകൾ നമ്മളുദ്ദേശിക്കുന്ന സെർച്ച് ഫലത്തിന്റെ എവിടെയെങ്കിലും വന്നാൽ മതിയോ അല്ല, തലക്കെട്ടിലോ, ബോഡിയിലോ, ലിങ്കിലോ(URL) എന്ന് നിശ്ചയിക്കുന്നതിനുള്ളതാണ്.

നേരിട്ട് സെർച്ച് ബോക്സിലാണെങ്കിൽ രാഹുൽ ഗാന്ധി എന്ന കീവേഡ് തലക്കെട്ടിലുള്ള ഫലങ്ങൾക്കായി allintitle: rahul gandhi എന്നും ബോഡിയിലാണെങ്കിൽ allintext: rahul gandhi എന്നും URL ൽ ആണ് വേണ്ടതെങ്കിൽ allinurl: rahul gandhi എന്നും നൽകിയാൽ മതി.

എപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ വാർത്തയാണ് വേണ്ടത് എന്നു നിശ്ചയിക്കാനാണ് അടുത്തത്. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് എന്ന ഓപ്ഷൻ മുതൽ ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ, ഒരു



ദിവസത്തിനുള്ളിൽ, ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ... എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പ്രത്യേക ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിലും, ആർക്കേവ്സിൽ നിന്നും സെർച്ച് ചെയ്തെടുക്കാനും നിർദ്ദേശം നൽകാനാകും. 200 ദിവസത്തിനുള്ളിലുള്ള വിവരങ്ങൾവരെ ഇങ്ങനെ ലഭിക്കും. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക സ്രോതസ്സിൽ നിന്നാണ് വേണ്ടതെങ്കിൽ അതു ചേർക്കാനും സൗകര്യമുണ്ട്. സോഴ്സ് എന്നെഴുതിയ ഭാഗത്ത് CNN, BBC, NDTV, Mathrubhumi എന്നിങ്ങനെ നമുക്കാവശ്യമുള്ള മാധ്യമസ്ഥാപനത്തിന്റെ/വെബ്സൈറ്റിന്റെ പേരു നൽകാം. നേരിട്ട് സെർച്ച് ബോക്സിൽ കീ വേഡിനു ശേഷം ഇങ്ങനെ kejrival source: cnn.com എന്നെഴുതിയും സെർച്ച് ചെയ്യാം.

ഇനി ഏത് രാജ്യത്തുനിന്നുള്ള വെബ്സൈറ്റിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഫലമാണ് വേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ ലൊക്കേഷൻ എന്നെഴുതിയ ഭാഗത്ത് ആവശ്യമുള്ള രാജ്യത്തിന്റെ പേര് കൊടുത്ത് സെർച്ച് ചെയ്താൽ മതി. നേരിട്ടാണെങ്കിൽ rahul gandhi എന്ന കീവേഡിനു ശേഷം location: US എന്നെഴുതി ഇങ്ങനെ rahul gandhi location: US സെർച്ച് ചെയ്താലും മതിയാകും.

ഒന്നു മാത്രമല്ല ഒന്നിലധികം ഓപ്ഷനുകൾ അഡ്വാൻസ്ഡ് സെർച്ചിൽ പോകാതെ നേരിട്ട് സെർച്ച് ബോക്സിൽ ടൈപ്പ് ചെയ്ത് സെർച്ചു ചെയ്യുകയുമാകാം. രാഹുൽ ഗാന്ധി എന്ന കീവേഡ് കോൺഗ്രസ് എന്ന വാക്കുൾപ്പെടുത്താതെ യു.എസിൽ നിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ന്യൂയോർക്ക് ടൈംസിലെ വാർത്തകളുടെ (ബോഡിയിൽ മാത്രമുൾക്കൊള്ളുന്ന) ഫലത്തിനു വേണ്ടി allintext: rahul gandhi Congress source: "new york times" location: US എന്നിങ്ങനെ സെർച്ച് ചെയ്താൽ മതി. ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കി എവിടെയൊക്കെയാണ് സ്പേസ് ഉള്ളതെന്നും ഇല്ലാത്തതെന്നും പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കണം. അഡ്വാൻസ്ഡ് സെർച്ച് സംവിധാനത്തിൽ സ്പേസിന് പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്ന കാര്യം മറക്കരുത്.

സെർച്ച് വ്യക്തിപരമാക്കാം

നമുക്ക് ആവശ്യമുള്ള ന്യൂസ് വെബ്സൈറ്റുകളിൽ നിന്ന് ഇഷ്യമുള്ള വിഭാഗത്തിലുള്ള വാർത്തകൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകി തീർത്തും വ്യക്തിപരമായി സെറ്റ് ചെയ്തുവെക്കാൻ കഴിയുമെന്നത് ഗൂഗിൾ ന്യൂസിനെ കൂടുതൽ ജനപ്രിയമാക്കി. നമ്മുടെ സ്വന്തം ഗൂഗിൾ/ജിമെയിൽ അക്കൗണ്ടിൽ കയറിയാൽ ഒരിക്കൽ തയ്യാറാക്കിവെച്ച അതേരീതിയിൽ പിന്നീട് മാറ്റം വരുത്തുന്നതുവരെ വാർത്തകൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഗൂഗിൾ ന്യൂസിൽ പരതി നടക്കാതെ ആവശ്യമുള്ളവ ഡക്സ് ടോപ്പിൽ ലഭിക്കാനുള്ള എളുപ്പവഴി.

വലത്ത് മുകളിൽ കാണുന്ന സെറ്റിങ്സ് ബട്ടണിൽ നിന്നും personalize your news ൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്ത് ഗൂഗിൾ ന്യൂസിനെ നമ്മുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് മാറ്റിയെടുക്കാം.

ആദ്യത്തേത് ഏതൊക്കെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വാർത്തകൾ ഏതു ക്രമത്തിൽ വേണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കാനുള്ള സംവിധാനമാണ്. വിദേശമാണ് ആദ്യം വേണ്ടതെങ്കിൽ അതിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്തു പിടിച്ചു വലിച്ചു ((ഡ്രാഗ് ചെയ്ത്) മുകളിലേക്കുമാറ്റാം. ഓരോ വിഭാഗത്തിലുമുള്ള ബട്ടൺ ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും നീക്കി അവയുടെ പ്രാധാന്യം നിശ്ചയിക്കാം.

ഇനി ഏതെങ്കിലും വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടവ വേണ്ടെങ്കിൽ തൊട്ടടുത്തു കാണുന്ന ട്രാഷ് ബട്ടണിലേക്ക് വലിച്ചിട്ട് ഡിലീറ്റ് ചെയ്തു കളയാം. പുതിയവ വേണമെങ്കിൽ താഴെ ടൈപ്പ് ചെയ്ത് പ്ലസ് ബട്ടൺ ക്ലിക്ക് ചെയ്ത് ആഡ് ചെയ്യാം. (അക്കൗണ്ടിൽ സൈൻ ഇൻ ചെയ്യാതെ തന്നെ ഇവ ലഭിക്കും)

ഗൂഗിൾ അക്കൗണ്ടിൽ കയറിയാൽ ഏതൊക്കെ വെബ്സൈറ്റുകളിൽ നിന്നുള്ള വാർത്തകളാണ് വേണ്ടതെന്നും അവയുടെ പ്രാധാന്യവും നിശ്ചയിക്കാനുള്ള Adjust Sources സംവിധാനവും തൊട്ടു താഴെയുണ്ട്. ബ്ലോഗുകളും പ്രസ് റിലീസും ലഭിക്കുന്നത് നിയന്ത്രിക്കാൻ തൊട്ടുതാഴെയുള്ള സെറ്റിംഗ്സിൽ ചെന്നാൽ മതി.

തൊട്ടടുത്ത് കാണുന്ന അഡ്വാൻസ്ഡ് സെറ്റിംഗ്സിൽ ചെന്നാൽ ഹോംപേ

ജിലെ സെർച്ച് റിസൾട്ടിൽ ചേർക്കാനുള്ള വിവിധ ഉപ വിഭാഗങ്ങളും (സോഷ്യൽ നെറ്റ്വർക്കിങ്, സോളാർ പവർ, വീഡിയോ ഗെയിംസ്...) ലഭിക്കും. ഇടതു ഭാഗത്ത് ഇന്ത്യൻ എഡിഷനാണോ യു.എസ് എഡിഷനാണോ അതോ എല്ലാ എഡിഷനും പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന വാർത്തകൾ വേണോ എന്ന് നിശ്ചയിക്കാം.

പ്രാദേശികമായി ലഭിക്കേണ്ട വാർത്തകൾക്ക് Add local section ൽ വേണ്ട സ്ഥലം add ചെയ്താൽ മതി. kozhikode എന്നു കൊടുത്താൽ ആ സ്ഥലത്തിനു പ്രാധാന്യമുള്ള വാർത്തകൾ പ്രത്യേക വിഭാഗമായി ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് ഹോംപേജിൽ കിട്ടും.

ഇനി ഇങ്ങനെ പേഴ്സണലൈസ് ചെയ്ത ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് സെർച്ച് വേണ്ടെങ്കിൽ പേജിന്റെ ഏറ്റവും താഴെ, ഇന്ത്യയിലാണെങ്കിൽ Standard India Edition എന്നു കാണാം അതിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്താൽ മതി. ഇനി പേഴ്സണലൈസ് ചെയ്ത എഡിഷനാണ് വേണ്ടതെങ്കിൽ തൊട്ടടുത്തുള്ള Personalised India Edition ൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്യുക.

മൊബൈൽ പതിപ്പുകൾ

ആൻഡ്രോയ്ഡ്, ഐഫോൺ തുടങ്ങിയ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളിൽ ന്യൂസ് സെർച്ച് എൻജിനുകളുടെയും പ്രധാന ന്യൂസ് വെബ്സൈറ്റുകളുടെയും മാധ്യമങ്ങളുടെയും മൊബൈൽ പതിപ്പുകൾ കിട്ടും. ആൻഡ്രോയ്ഡ്, ഐഫോൺ ഉപയോക്താക്കൾക്ക് അതാത് ആപ്ലിക്കേഷൻ മാർക്കറ്റുകളിൽ നിന്നും ചില സ്വതന്ത്ര വെബ്സൈറ്റുകളിൽ നിന്നും ഡൗൺലോഡു ചെയ്തെടുക്കാം.

ആർഎസ്എസ് ഫീഡുകൾ

വാർത്ത, ബ്ലോഗുകൾ, സംഗീതം തുടങ്ങി ഏതുവിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വെബ്സൈറ്റായാലും അവരുടെ പുതിയ അപ്ഡേറ്റുകൾ ഉപയോക്താക്കളിലേക്കെത്തിക്കാനുള്ള എളുപ്പവഴികളിലൊന്നാണ് ആർഎസ്എസ് ഫീഡുകൾ (വെബ് ഫീഡ്). റിച്ച് സൈറ്റ് സമ്മറിയുടെ ചുരുക്കപ്പേരാണ് ആർഎസ്എസ്. തലക്കെട്ടും ചുരുങ്ങിയ വാക്കിൽ അതിനേക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വെബ്സൈറ്റിന്റെ പേര് സമയം തുടങ്ങിയവയുമാണ് ആർഎസ്എസ് ഫീഡിലൂടെ ലഭിക്കുക.

വെബ്സൈറ്റിൽ ആർഎസ്എസ് ഫീഡുകൾ നൽകുന്ന ലിങ്ക് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാകും. ഇവിടെ നിന്നും എക്സ്എംഎൽ ഫയലായി ഡൗൺലോഡ് ചെയ്തെടുക്കാം. ഫീഡ് അഗ്രഗേറ്ററുകളിൽ/റീഡറുകളിൽ ഇവ ചേർ



കൃഷ്ണ ഭരത്

ത്തുകഴിഞ്ഞാൽ വെബ്സൈറ്റുകളിലെ അപ്ഡേറ്റുകൾ അപ്പപ്പോൾ നമുക്ക് ലഭിക്കും. ഫീഡ് അഗ്രഗേറ്ററുകൾ വെബ്സൈറ്റിന്റെ രൂപത്തിലും അല്ലാതെ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന പ്രോഗ്രാമുകളായും ലഭിക്കും.

സ്വന്തമായി ബ്ലോഗുള്ളവർക്കും വെബ്സൈറ്റുകളിലും ചില ഫീഡ് റീഡറുകളിലും എക്സ്എംഎൽ ഫയലുകൾ ആഡ് ചെയ്യേണ്ടിവരും. എക്സ്എംഎൽ ഫയലുകൾ ഡൗൺലോഡു ചെയ്തെടുക്കാതെ തന്നെ ഓരോ സൈറ്റിലും ചെന്ന് ആർഎസ്എസ് ഫീഡ് എന്ന ലിങ്കിൽ ചെന്നാൽ ആവശ്യമുള്ള റീഡറിലേക്ക് ഫീഡുകൾ നേരിട്ട് ചേർക്കാനാകും. ഗൂഗിൾ റീഡർ(address), മൈ യാഹൂ, വിൻഡോസ് ലൈവ്, ന്യൂസ് ഗട്ടർ തടങ്ങിയവയൊക്കെ ഓൺലൈനിൽ സൗജന്യമായി ലഭിക്കുന്ന ഫീഡ് റീഡറുകളാണ്.

നമുക്ക് വേണ്ട ഫീഡുകൾ സെറ്റു ചെയ്ത് ഒട്ടേറെ വെബ്സൈറ്റുകളുടെ വിവരങ്ങൾ ഒരു സ്ഥലത്ത് ലഭ്യമാക്കാൻ ഇത്തരം അഗ്രഗേറ്ററുകൾക്ക് കഴിയും. ഗൂഗിൾ ന്യൂസ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോ

ലെ വിവരങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ നമ്മുടെ റീഡറിൽ അപ്ഡേറ്റു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും.

നമ്മൾ സ്ഥിരമായി സന്ദർശിക്കുന്ന വെബ്സൈറ്റുകളുടെയെല്ലാം (ചിലപ്പോൾ പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങളുടെ) ഫീഡുകൾ ഒന്നിച്ച് ഒരു ഫീഡ് റീഡറിൽ സബ്സ്ക്രൈബ് ചെയ്യുന്നതിലൂടെ പുതിയ വിവരങ്ങളെല്ലാം ഒരു കൂടക്കീഴിൽ ലഭിക്കുമെന്ന് മാത്രമല്ല, സംക്ഷിപ്ത വിവരണം വായിച്ച ശേഷം വേണമെങ്കിൽ മാത്രം അവിടെ ക്ലിക്ക്ചെയ്ത് വെബ്സൈറ്റിലെ യഥാർത്ഥ പേജിലേക്ക് പോയാൽ മതി. (ഗൂഗിൾ ന്യൂസിനും ആർഎസ്എസ് ഫീഡ് ലഭിക്കും. പേജിന്റെ താഴെ ഇതിനുള്ള ലിങ്കുണ്ട്)

ഗൂഗിൾ കറന്റസ്

ഗൂഗിളിന്റെ ആൻഡ്രോയ്ഡ്, ആപ്പിളിന്റെ ഐഓഎസ് എന്നീ സ്മാർട്ട് ഫോൺ ഓപ്പറേറ്റിങ് സിസ്റ്റങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന സോഷ്യൽ മാഗസിൻ ആപ്ലിക്കേഷനാണ് ഗൂഗിൾ കറന്റസ്. സ്മാർട്ട് ഫോണുകൾക്കുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ വാർത്താ/മാഗസിനുകളുടെ

പതിപ്പുകളെ ഒന്നിച്ച് ലിസ്റ്റു ചെയ്യുകയും വേണ്ടവ എളുപ്പത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സംവിധാനമാണിത്. പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ ന്യൂസ് ഫീഡുകളുടെ സ്മാർട്ട് ഫോൺ പതിപ്പുകളെന്ന് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. ഗൂഗിൾ റീഡറുൾപ്പെടെ വിവിധ ആർഎസ്എസ് ഫീഡ് റീഡറുകൾ അതാത് സ്മാർട്ട്ഫോണുകളുടെ ആപ്ലിക്കേഷനുകളിൽ കിട്ടും.

ടിക്കറ്റുകൾ, ഇമെയിൽ അലേർട്ട്

ന്യൂസ് അഗ്രഗേറ്ററുകൾ പ്രചാരത്തിലാകുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ അപ്ഡേറ്റുകൾ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ന്യൂസ് ടിക്കറ്റുകളും ഇമെയിൽ അലേർട്ടുകളും ഉപയോഗിച്ചു പോന്നു. വാർത്താ വെബ്സൈറ്റുകളിലേയും മറ്റും പ്രധാനവാർത്തകൾ അപ്പപ്പോൾ ഡെസ്ക്ടോപ്പിലെത്തിക്കുന്ന ചെറിയ പ്രോഗ്രാമുകളാണ് ന്യൂസ് ടിക്കറ്റുകൾ. പ്രമുഖ ന്യൂസ് വെബ്സൈറ്റുകളിൽ നിന്ന് അവരവരുടെ ടിക്കറ്റുകൾ ഡൗൺലോഡ് ചെയ്തെടുക്കാം. വെബ്സൈറ്റുകളിലെ ഇമെയിൽ അലേർട്ട് ലിങ്കിൽ ചെന്ന് നമ്മുടെ ഇമെയിൽ അഡ്രസ് കൊടുത്ത് രജിസ്റ്റർ ചെയ്താൽ നമ്മൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന ഇടവേളകളിൽ അപ്ഡേറ്റുകൾ നമ്മുടെ ഇമെയിൽ ഇൻബോക്സിൽ വരും.

പ്രാധാന്യക്രമം മണിക്കൂറുകളോ ദിവസത്തിലൊന്നോ ആഴ്ചയിലൊന്നോ എന്നിങ്ങനെ ഏതു തരത്തിൽ വേണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കാം. സാധാരണ ന്യൂസ് വെബ്സൈറ്റുകളേക്കാൾ ടൈം മാഗസിൻ പോലുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും സാങ്കേതികം, ആരോഗ്യം തുടങ്ങിയ പ്രത്യേക മേഖലയിലുള്ള വെബ്സൈറ്റുകളും സന്ദർശിക്കുന്നവരാണ് ഇമെയിൽ അലേർട്ട് സംവിധാനം കൂടുതലായും ഉപയോഗിക്കുക.

ഗൂഗിൾ സെർച്ചിൽ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ഫലങ്ങൾ മാത്രമല്ല തുടർന്നും ലിസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നവ നമുക്ക് എത്തിച്ചുതരാൻ ഗൂഗിൾ ഇമെയിൽ അലേർട്ട് സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. www.google.com/alerts ത് നേരിട്ട് ചെന്ന് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാം. സെർച്ച് ഫലത്തിന്റെ അവസാനം സാധാരണയായി ഇതിലേക്കുള്ള ലിങ്ക് പ്രദർശിപ്പിക്കാറുണ്ട്. സമാനമായ യാഹൂവിന്റെ സംവിധാനമാണ് alerts.yahoo.com. ☉

(അവസാനിച്ചു.)

മാതൃഭൂമിയിൽ സബ് എഡിറ്ററാണ് ലേഖകൻ. ലേഖകന്റെ ഇ-മെയിൽ: biminith@gmail.com

കെ. എൽ. മോഹനവർമ്മ

ജാതിയും ആപ്പിളും

മാധ്യമങ്ങൾ നൽകുന്നതു തന്നെയാണോ ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്? വായനക്കാരുടെ, പ്രേക്ഷകന്റെ പക്ഷത്തു നിന്ന് നമ്മുടെ ദൈനംദിന മാധ്യമലോകത്തിലൂടെ കടന്നുപോവുകയാണ് ഈ പംക്തിയിലൂടെ ലേഖകൻ.

കമ്യൂണിസ്റ്റ് ചൈനയുടെ പുതിയ നേതാവ് സി ജിംപിൻഗിന്റെ പ്രശ്നം നോക്കൂ. ദശ കോടിക്കണക്കിന് ചൈനീസ് ജനതയെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് ചൈനയെ ലോകത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സാമ്പത്തികശക്തിയാക്കാനുള്ള എല്ലാ അടിസ്ഥാനശിലകളും ഉറപ്പിച്ച സന്തോഷത്തോടെയാണ് തന്റെ മുൻഗാമി ലിഡർ ഹു ജിയാന്തോ ഭരണം കൈമാറിയത്.

ചൈന നമ്മളെപ്പോലെയല്ല. ഇവിടെ സർക്കാർ ജോലിയിലേ റിട്ടയർമെന്റ് ഉള്ളു. അതിലും വിദഗ്ദ്ധരായ ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥർ പല പേരും പറഞ്ഞ് ഉപദേശകരും മദ്ധ്യസ്ഥരും മറ്റുമായി വാർദ്ധക്യം റിട്ടയർമെന്റിനു മുമ്പുള്ളതിനെക്കാൾ രസകരമായി നമ്മുടെ ചിലവിൽ ആസ്വദിക്കും.

ചൈനയിൽ പക്ഷെ അങ്ങനെയല്ല. അവിടെ ജനാധിപത്യമില്ല.

പ്രസ് കൗൺസിൽ ചെയർമാൻ മാർക്കണ്ഡേയ കാട്ജു ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം പ്രായോഗികമായി രൂപപ്പെടുപ്പോൾ കൈവരിച്ച ശൈലിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

90 ശതമാനം ഇന്ത്യൻ പൗരന്മാരും വോട്ടു ചെയ്യുന്നത് സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ ജാതി നോക്കിയാണ്. തന്നെ ഭരിക്കേണ്ടയാളുടെ സത്യസന്ധത ഒരു

പ്രശ്നമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ഇത് പത്രം വായിക്കാത്ത നിരക്ഷരരുടെ കാര്യമല്ല. ഏറ്റവും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച സർഭരണം എന്താണെന്ന് വ്യക്തമായ ബോധമുള്ള ആൾക്കാരുടെയും കാര്യമാണ്.

ജാതിയിൽ പ്രായത്തിനും സീനിയോറിറ്റിക്കും മുൻഗണനയുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസമോ, കഴിവോ, ശാരീരികപ്രാപ്തിയോ ഒന്നും ഒരു മാനദണ്ഡമല്ല. കാരണവന്മാർ മരിക്കുന്നതുവരെ തറവാട് ഭരിക്കും.

ഇത്തരം വൈതരണി ഇല്ലാത്തതു കാരണമായിരിക്കണം, ചൈനയ്ക്ക് സർക്കാർ ജോലിയിൽ മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രീയത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസവും റിട്ടയർമെന്റ് വയസ്സും കർശനമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അവിടെയും ജനനേതൃത്വത്തിനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പണ്ടൊക്കെ നമ്മുടെ കുട്ട് ഭാഷയും കണക്കും ചരിത്രവും പിന്നെ വക്കീൽപ്പണിക്കു വേണ്ട നിയമപഠനവും മാത്രമായിരുന്നു. പരീക്ഷ പാസായില്ലെങ്കിലും സാരമില്ല. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴുമുള്ള രീതിയിൽ കോഴ്സ് കമ്പ്ലീറ്റ് ചെയ്യണം. വിദ്യാർത്ഥി രാഷ്ട്രീയത്തിൽ സജീവമായിരിക്കണം. മതി. പക്ഷെ കൾച്ചറൽ റവല്യൂഷനും ടിയാനൻ സ്കായർ തീപ്പുകയും ഒക്കെക്കൂടി ചൈനയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട്

അനിവാര്യമാക്കി. എൻജിനീയറന്മാരും സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധരും മാനേജ്മെന്റ് ബിരുദക്കാരും രാഷ്ട്രീയത്തിൽ സജീവമായി. ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാതലായ കുടുംബവാഴ്ച കഴിയുന്നത്ര കുറച്ചു. ഉത്തര കൊറിയയുടെ പക്കാ കമ്യൂണിസത്തിലെ പൂർണ്ണ കുടുംബവാഴ്ച കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു. ചൈനീസ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെയും സർക്കാരിന്റെയും രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വം ആധുനിക സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരുടെ കൈയിലായി.

ഒപ്പം വേറെയും അപകടം ഇതോടൊപ്പം വന്നു. രാഷ്ട്രീയക്കാർക്ക് റിട്ടയർമെന്റ് വയസ്സ് കർശനമാക്കി.

അതു കാരണം ഹു ജിയാന്തോവിന് നേതൃത്വം വിട്ടു കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ നിവർത്തി ഇല്ലാതെ വന്നു. അദ്ദേഹം അത് സസന്തോഷമാണോ എന്നറിയില്ല, ഭംഗിയായി ചെയ്തു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ ചൈനീസ് ജനതയുടെ ജീവിതനിലവാരം ഉയർന്നിരുന്നു. ലോകസാമ്പത്തികരംഗത്തെ വളർച്ചയും തകർച്ചയും ബാധിക്കാതെ കർശനമായി പിടിച്ചു നിർത്തിയിരുന്ന ചൈനീസ് സാമ്പത്തികഭദ്രതയെ മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ശൈലിയിൽ ഡോളർ യൂറോ കൂട്ടുകെട്ടുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം സാർവദേശീയ സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം തങ്ങളുടെയും ഭാഗമാക്കി. ഷാംഗ്ഹായ് സ്റ്റോക്ക് എക്സ്ചേഞ്ച് വ്യാപാരത്തിൽ അമേരിക്കൻ മുതലാളിത്ത സിംബലായ വാൾസ്ട്രീറ്റിനടുത്തെത്തി. ഒപ്പം



സ്വാഭാവികമായും ഒരു പുതിയ വരേണ്യ സമൂഹം ചൈനയിൽ ഉണ്ടായി.

കഴിഞ്ഞ പത്തു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ പുതിയ 27 ലക്ഷം കോടീശ്വരരും 250 ലേറെ സഹസ്രകോടീശ്വരരും ചൈനയിൽ ഉണ്ടായി.

സംഭവിച്ചത് അന്നു വരെ തങ്ങൾ എത്രത്തോളം ദരിദ്രരാണെന്ന കൃത്യമായ വിവരം ചൈനക്കാർക്കില്ലായിരുന്നു എന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. കാരണം ഇപ്പോൾ അവരുടെ കൈകളിൽ ആപ്പിളും ബ്ലാക്ക്ബെറിയും എത്തി.

ആപ്പിൾ പണ്ടേ അപകടകാരിയായിരുന്നു. ആദാമും ഹവ്വയും മുതൽ നമുക്കറിയാം. ആപ്പിളിന്റെ സാർ കാട്ടിയാണ് സാത്താൻ മനുഷ്യരാശിയെ ഹവ്വാ വഴി ഈ നിലയിലാക്കിയത്. ബ്ലാക്ക് ബെറി അതു പോലെ രൂപിയുള്ള പഴമാണ്. പക്ഷെ അതിലും സാത്താൻ കുടിയിരിപ്പുണ്ടെന്നാണ് ബ്രിട്ടീഷ് നാടോടിക്കഥകൾ പറയുന്നത്. എല്ലാ വർഷവും ഒക്ടോബർ 10 കഴിഞ്ഞാൽ കുറെ നാൾ ബ്ലാക്ക് ബെറി സാത്താന്റെയാണത്രെ.

പക്ഷെ ചൈനയെ ആക്രമിച്ച് കീഴ്പ്പെടുത്തിയ ആപ്പിളും ബ്ലാക്ക് ബെറിയും പഴമല്ല. പഴത്തെക്കാൾ രൂപിയുള്ള ആകർഷകമായ എല്ലാവരെയും മോഹിപ്പിക്കുന്ന ടെക്നോളജിയുടെ രൂപമായിരുന്നു.

ആപ്പിളും ബ്ലാക്ക്ബെറിയും വെറും ഭക്ഷണമായിരുന്ന നല്ല കാലത്ത് ജീവിതം എത്ര ലളിതമായിരുന്നു. അക്കാലം ഇനി വരുമോ?

ചോദ്യം നമ്മുടേതല്ല. ലോകത്തിലെ ശക്തരായ ഭരണാധികാരികളുടേതാണ്.

മേശപ്പുറത്തുനിന്നും സംഭവം സെൽഫോണിന്റെ രൂപത്തിൽ നാവിനു പകരം കണ്ണിനും കാതിനും തലച്ചോറിനും രൂപിയുള്ള ഭക്ഷണമായി മാറിയപ്പോൾ ആകെ കൃഷണമി.

രാഷ്ട്രതലവന്മാർ മാത്രമല്ല, കുഴങ്ങിയത്. വാണിജ്യവ്യവസായ മേഖല മുതൽ കലാസാസംസ്കാരിക മേഖല വരെ എല്ലായിടത്തും ഇത് പ്രകടമായി.

മാറ്റങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുക മാത്രമല്ല ഇനിയുള്ള കാലം ലീഡർഷിപ്പ്. സുതാര്യമായ അറിവുകളുടെ കുമ്പാരം വിരൽത്തുമ്പുകളിൽ എത്തിച്ചേർന്ന കസ്റ്റമേഴ്സാണ് എല്ലാ ഉത്പന്നങ്ങളും സേവനവും ചിന്തകളും ഇന്ന് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. അവരുടെ പ്രതികരണം ഈ ടെക്നോളജി നയിക്കുന്ന മനസ്സുകളിലൂടെ മാറിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഒരു തമാശക്കഥയുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റു തെരഞ്ഞെടുപ്പിലെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർത്ഥി മിറ്റ് റോനി ഈ വോട്ടറന്മാർ എന്ന ഉപഭോക്താക്കളുടെ കാര്യം പറഞ്ഞ് പുലിവാൽ പിടിച്ച വാർത്ത

നാം കേട്ടു. ഫ്ലോറിഡായിൽ ഒരു പ്ലേറ്റിന് 25 ലക്ഷം രൂപ വിലയിട്ട് നടത്തിയ ഒരു പണപ്പിരിവ് ഡിനറിൽ അദ്ദേഹം സദസ്യരോട് പറയുകയുണ്ടായി. 47% അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരും ടാക്സ് കൊടുക്കാതെ സർക്കാരിന്റെ സഹായം എന്ന ഉത്പ്പന്നം വാങ്ങുന്ന ഉപഭോക്താക്കളാണ്. അവരെക്കുറിച്ച് ഞാൻ വ്യാകുലപ്പെടുന്നുമില്ല, എന്ന്. ആ ദൃശ്യത്തിന്റെ രഹസ്യ വിഡിയോ ടേപ്പ് ഒറ്റയടിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയസാധ്യത അഞ്ചു ശതമാനം കുറച്ചത്രെ.

പ്രസ് കൗൺസിൽ ചെയർമാൻ കാട്ജുജിയെ ഞാൻ ഇത്തരൂണത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുകയാണ്.

ഇന്ത്യ ഒരു ഫ്യൂഡൽ സമൂഹത്തിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കു വരുന്നതിന് ആശയങ്ങൾ ആൾക്കാരുടെ മനസ്സിലെത്തിക്കുക എന്നതാണ് ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം. അത് മാദ്ധ്യമങ്ങളുടെ കടമയാണ്.

കടലാസും ടെലിവിഷനും കമ്പ്യൂട്ടറും മാത്രമല്ല, ആപ്പിളും ബ്ലാക്ക്ബെറിയും സഹായത്തിനുണ്ട്. ☺

നോവലിസ്റ്റും വീക്ഷണം മുൻ ചീഫ് എഡിറ്ററുമാണ് ലേഖകൻ. ലേഖകന്റെ ഇ-മെയിൽ: varma.klmohana@gmail.com

പി. സുജാതൻ

ഒരു കാൽപ്പനികവാദിയുടെ കലഹവും വിശ്വാസവും

പത്രപ്രവർത്തകന്റെ തൂലികയ്ക്ക്, ക്യാമറക്കണ്ണിന് ലോകത്തെ മാറ്റി മറിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. വാർത്തയുടെ ലോകത്ത് അത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ലോകമാധ്യമരംഗത്തെ അത്തരം അതുല്യരായ പ്രതിഭകളെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന പംക്തി.

മഹാത്മജിയെപ്പോലെ പത്രപ്രവർത്തനം രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമാണെന്ന് എടുത്തട്ടെ നാരായണൻ വിശ്വസിച്ചു. ഉപ്പുസത്യാഗ്രഹ വേളയിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ 'യംഗ്' ഇന്ത്യയിലാണ് എടുത്തട്ടെ എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടത് തന്റെ കുടി ബാധ്യതയാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. ഒരു കവിളിൽ അടിച്ചാൽ മറുകവിൾ കാട്ടിക്കൊടുക്കണമെന്ന സഹന സിദ്ധാന്തത്തോട് എടുത്തട്ടെ യോജിച്ചില്ല. എങ്കിലും ഗാന്ധിജിയെ അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമായിരുന്നു. നിറതോക്കിനു മുന്നിൽ നെഞ്ചുവിരിച്ച് ഒരു പോരാളിയെപ്പോലെ ചെന്നു വീഴാതെ തോക്കിനേക്കാൾ മാർകപ്രഹരശേഷിയുള്ള വാക്കുകൾ കൊണ്ട് എല്ലാത്തരം അടിച്ചമർത്തലിനെയും എടുത്തട്ടെ നേരിട്ടു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം വാക്കുകളുടെ വീരനായ ഒരു ഭടനായിത്തീർന്നു.

പത്രപ്രവർത്തനത്തിനിടയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യ വിടണമെന്ന സമരത്തെ (കിറ്റ് ഇന്ത്യ) പ്രോജക്ടിപ്പിക്കുന്ന ലഘുലേഖകൾ എഴുതി പ്രചരിപ്പിച്ച എടുത്തട്ടെ നാരായണനെ ബ്രിട്ടീഷ് പൊലീസ് പിടി കൂടി. ഡൽഹി ചെങ്കോട്ടയിലെ ഭൂഗർഭ അറയിൽ കാറ്റും വെളിച്ചവും തട്ടാതെ എൺപതു ദിവസം തളച്ചിട്ടു. തന്റെ ജീവിതം അവിടെ അസ്തമിച്ചു എന്ന് ഏറക്കുറെ അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മാപ്പെഴുതിയാൽ പുറത്തുപോരാമായി

രുന്നു. എഴുത്തിലും ജീവിതത്തിലും ഇരട്ട സ്വഭാവം വശമില്ലാത്തതിനാൽ എടുത്തട്ടെ പ്രലോഭനങ്ങളും ഭീഷണികളും വീറോടെ ചെറുത്തു നിന്നു. കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റേത് തലശ്ശേരിയുടെ ചോരയായിരുന്നു. സ്വഭാവത്തിന് കടുത്തനാടൻ വീര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. മരണം മുന്നിൽ കണ്ട് കഴിഞ്ഞ എടുത്തട്ടെ ഇരുട്ടറയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് ഫിറോസ്പൂർ ജയിലിലേക്കു മാറ്റി. വിചാരണത്തടവുകാരനായി ഒരു കൊല്ലത്തിലേറെക്കാലം ജയിലിൽ കഴിഞ്ഞു. സ്വാതന്ത്ര്യസമര ഭടന്മാരെ തെരുവിലിട്ട് തല്ലിച്ചതയ്ക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് പൊലീസിന് എടുത്തട്ടെപ്പോലുള്ള വരുടെ എഴുത്ത് അവസാനിപ്പിക്കാൻ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു.

നവജീവൻ, ഹരിജൻ, യംഗ് ഇന്ത്യ എന്നീ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലൂടെ ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യൻ ജേർണലിസത്തിന് നൽകിയ മഹത്തായ ഒരു മാതൃകയുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിനും ദേശപ്രേമത്തിനും ജ്വാല പകരുന്ന ആശയങ്ങൾക്കൊപ്പം ഗാന്ധിജി തന്റെ ജീവിത വീക്ഷണങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ മുന്നിൽ അവതരിപ്പിച്ചത് ഈ പത്രങ്ങളിലൂടെയാണ്. വായനക്കാരുമായുള്ള സംവാദം ഒരു പംക്തിയായി കൊണ്ടുവന്നത് ഗാന്ധിജിയുടെ പത്രപ്രവർത്തന മാതൃകയാണ്. പരസ്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാതെ പത്രം നടത്തി വായനക്കാരുോട് നൂറുശതമാനം കുറുപുലർത്തിയ

ഏക പത്രാധിപരും ഗാന്ധിജിയാണ്. എന്നാൽ സത്യാഗ്രഹവും നിസ്സഹകരണ സമരവും വഴി ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പൊരുതി ജീവിച്ച ഗാന്ധിജിക്ക് പത്രപ്രവർത്തനം ഒരു തൊഴിൽ ആയിരുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയ വൃത്തിയും തൊഴിലും ആയി പത്രപ്രവർത്തനത്തെ സമരസപ്പെടുത്തിയ ആദ്യത്തെ പ്രമുഖ വ്യക്തികളിൽ ഒരാളായിട്ടാണ് ഇന്ത്യ എടുത്തട്ടെ നാരായണനെ കാണുന്നത്. പോത്തൻ ജോസഫിന്റെ സമകാലികനായിരുന്നു എടുത്തട്ടെ. സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തീച്ചുളയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മ ജീവിതം രൂപം കൊണ്ടത്. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം ഇന്ത്യൻ പത്രപ്രവർത്തനം പുതിയ ദിശാബോധം കൈവരിക്കുമ്പോൾ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത ഒരു ദൗത്യമായി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ചുരുക്കം പേരിൽ ഒരാൾ എടുത്തട്ടെ നാരായണൻ ആയിരുന്നു. അമ്മാവനായ ഇ.പി. മേനോന്റെ പ്രേരണയിൽ എടുത്തട്ടെ ഡൽഹിയിലെ ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ടൈംസിൽ എത്തി. പോത്തൻ ജോസഫിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായിരിക്കുന്നതിന്റെ മധുരം ടൈംസിൽ അദ്ദേഹം ആസ്വദിച്ചു. പോത്തൻ ടൈംസ് വിട്ടപ്പോൾ എടുത്തട്ടെയും കൂടെ രാജിവെച്ചിറങ്ങി. ലഖ്നോവിലെ 'പയനിയർ' പത്രത്തിൽ ഇരുവരും സഹപ്രവർത്തകരായി തുടർന്നു. അവിടെവെച്ച് പോത്തന്റെ കൂട്ട് ഉപേക്ഷിച്ച് എടുത്തട്ടെ ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ടൈംസിലേക്ക് മടങ്ങി. കിറ്റ് ഇന്ത്യ സമരകാലത്ത് ടൈംസിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട സ്ഥാനം വഹിക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ജയിലിലായത്. കോൺഗ്രസിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തിയ എടുത്തട്ടെ നാരായണൻ ലോകഗതികൾ സൂക്ഷ്മമായി ശ്രദ്ധിച്ചു.

രണ്ടാം ലോകയുദ്ധാനന്തരം മനുഷ്യ മനോഭാവത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ഉയർച്ചയിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന് വലിയ പാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനുണ്ടെന്ന് എടുത്തു കരുതി. കോൺഗ്രസിൽ വലിയൊരു വിഭാഗം യാഥാസ്ഥിതികരാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ അദ്ദേഹം ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിനെപ്പോലുള്ള പുരോഗമന വാദികളിൽ പ്രതീക്ഷ അർപ്പിച്ചു. കോളനികൾ ഇല്ലാതാകുന്നു. സാമ്രാജ്യത്വം തളരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിന്റെ സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. എങ്കിലും മനുഷ്യ വളർച്ചയെ തടയുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ പുതിയ പല്ലും നഖവും സീകരിച്ച് ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നത് ഉല്പത്തിയെപ്പോലെ എടുത്തു മനസ്സിലാക്കി. ബ്രിട്ടീഷ് മേൽക്കോയ്മ പോയെങ്കിലും മുതലാളിത്തം അമേരിക്കയിലൂടെ മനുഷ്യവംശത്തെ വിഴുങ്ങാൻ വരുന്നത്

ഒ.പി. ശങ്കർ ലിങ്കിൽ എഴുതിയ ലേഖനം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയ ലോകത്ത് വലിയ വിസ്ഫോടനം ഉണ്ടാക്കി. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ചൈന അതിർത്തിയിൽ നുഴഞ്ഞു കയറിയതും ചൈനീസ് പട്ടാളത്തെ വെടിവെച്ചതും അതിലൂടെയാണ് ലോകം അറിഞ്ഞത്. ഇന്ത്യയിലെ സോവിയറ്റ് അംബാസഡർ ലിങ് വായിച്ച് എടുത്തടയെ തേടിയെത്തി. ഒ.പി ശങ്കറുടെ പക്കൽ തെളിവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യം മറ്റൊരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സഹോദര രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു എന്ന വസ്തുത ലോകത്തിന് വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ലിങ്കിലെ ലേഖനം ശത്രുക്കളും മിത്രങ്ങളും പകർത്തി പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഒരു ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണമെന്ന നിലയിൽ ലിങ്കിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രശസ്തിയും വർദ്ധിച്ചു.

എടുത്തടയ്ക്കു കാണാമായിരുന്നു. ദേശപ്രേമം കൊണ്ടുമാത്രം പുതിയ ശത്രുവിനെ നേരിടാനാവില്ല. പേടി യോട്ടിസം ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ അതിനേക്കാൾ പ്രധാനം കൂട്ടായ്മയാണ്. സമാധാനപരമായ സഹവർത്തിത്വം. അതിന് സോവിയറ്റ് യൂണിയനുമായി ഇന്ത്യ കൈകോർക്കണമെന്ന് എടുത്തു വിശ്വസിച്ചു. ജയപ്രകാശ് നാരായണൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്ക് രൂപം നൽകിയപ്പോൾ എടുത്തു അതിൽ പങ്കാളിയായി. പക്ഷേ 1948ൽത്തന്നെ അരുണ അസഫ് അലിയും എടുത്തു സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുമായുള്ള ബന്ധം വിട്ടു. ആർ.പി. ദത്തയോടൊപ്പം ഇരുവരും മോസ്കോ സന്ദർശിച്ചു. ഇന്ത്യൻ സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ കോൺഗ്രസിന്റെ മേൽക്കോയ്മ തകർക്കാൻ മാത്രം കെൽപ്പുള്ളവരല്ലെന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്കാണ് ആ ദൗത്യം ഫലപ്രദമായി നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതെന്നും എടുത്തടയ്ക്കു തോന്നി. മോസ്കോയിൽ നിന്നു മടങ്ങി വന്ന അരുണയും എടുത്തടയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്

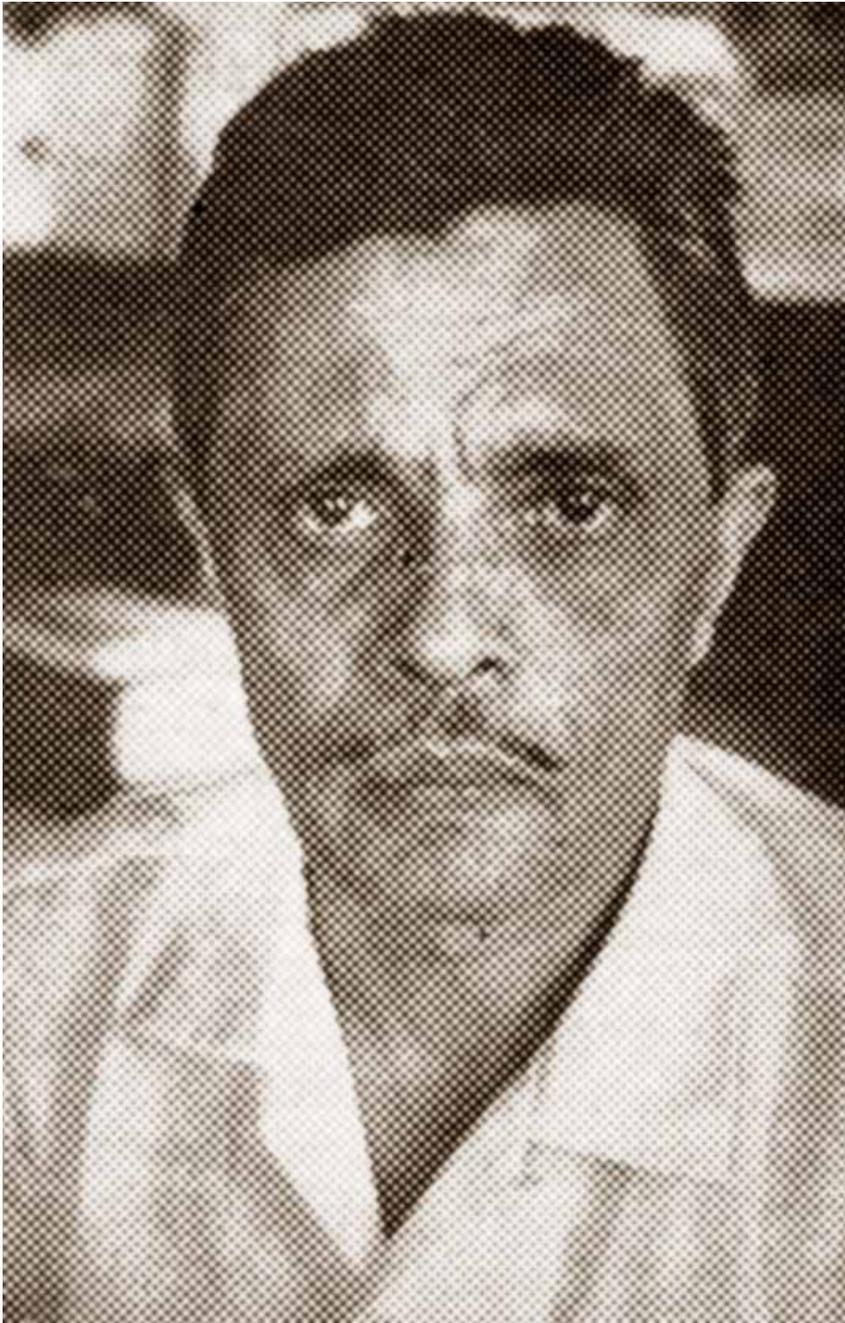
പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നു. ക്രോസ് റോഡ് എന്ന പാർട്ടി പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ എഡിറ്റിംഗ്, ലഘുലേഖകളുടെ രചന എന്നിങ്ങനെയുള്ള ജോലികളിൽ മുഴുകി വരുമ്പോൾ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽ അപരിഹാര്യമായ ആശയ സംഘർഷം ഉടലെടുത്തു. ചൈന-സോവിയറ്റ് പക്ഷപാതികളുടെ ചേരിതിരിവ് ശക്തിപ്പെട്ടു. കോൺഗ്രസിനോടുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സമീപനത്തിലെ ഭിന്നത മറന്നിടി പുറത്തുവന്നു. ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയോട് എങ്ങനെ സമരസ്പെഷണമെന്ന കാര്യത്തിൽ പൊരുത്തക്കേടുണ്ടായി. ഇന്ത്യയ്ക്ക് സാമ്രാജ്യം ലഭിച്ചെന്നും ഇല്ലെന്നുമുള്ള തർക്കം വളരുകയും ഒന്നാം ദേശീയ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പരീക്ഷണാർത്ഥം മത്സരിച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അപ്രതീക്ഷിതമായി ലോകസഭയിൽ പ്രധാന പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടിയാകുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യന്റെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ,

ജനാധിപത്യ സാമ്രാജ്യം, അഭിപ്രായ സാമ്രാജ്യം, സ്വതന്ത്ര വിചാരം, സർഗ്ഗ വ്യാപാരം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതൃത്വം ഭീകരമായ ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽ വീണു. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന് മാത്രമേ അവകാശങ്ങളുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാ ജീവിതവൃത്തിയും തൊഴിൽ മാത്രമാണ്. കേരളത്തിൽ നിന്ന് സി.പി. രാമചന്ദ്രനെപ്പോലുള്ള യുവ പത്രപ്രവർത്തകരും ഡൽഹിയിൽ എത്തി ക്രോഡ് റോഡിൽ ചേക്കേറിയിട്ടുണ്ട്. 'ന്യൂ എജ്' എന്ന് പാർട്ടി പ്രസിദ്ധീകരണം പേരുമാറ്റി രൂപവും ഉള്ളടക്കവും പരിഷ്കരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നേതൃത്വത്തിൽ വലിയ ആശയ സംഘട്ടനം നടക്കുന്നു. സ്റ്റാലിന്റെ മരണശേഷം നികിതകൃഷ്ട്വ് അദ്ദേഹത്തെ തള്ളിപ്പാഞ്ഞപ്പോൾ എടുത്തടയും അരുണ അസഫ് അലിയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി വിട്ടു. ഫ്രീ പ്രസ് ജേർണലിൽ ചേർന്ന എടുത്തടയ്ക്കു പത്രപ്രവർത്തന മാതൃക അവിടെ പ്രയോഗിക്കാൻ സഹപ്രവർത്തകരുടെ പിന്തുണ കിട്ടാതെ വിഷമിച്ചു.

പത്രാധിപന്മാരുടെയും ജീവനക്കാരുടെയും യോഗം വിളിച്ച് കൂട്ടി അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'എഡിറ്ററുടെ അഭിപ്രായമാണ് പത്രത്തിലെ അവസാനവാക്ക്' തന്റെ നിലപാടുകളോടും അഭിപ്രായങ്ങളോടും വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാനാവാതെ ആ പ്രസംഗത്തോടെ എടുത്തു ഫ്രീ പ്രസ്സിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോന്നു.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചവച്ചു തുപ്പിയ കരിമ്പിൻചണ്ടി പോലുള്ള ഇന്ത്യയെ ദ്രുതവികസനത്തിലൂടെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു ആഗ്രഹിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ സപ്തവത്സര പദ്ധതി മാതൃകയിൽ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. പദ്ധതിയുടെ കരട് രേഖയുമായി സമീപിച്ച സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഡോ. കെ.എൻ. രാജിനോട് പ്രധാനമന്ത്രി അസന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനെപ്പോലെ ഇന്ത്യയും വേഗത്തിൽ പുരോഗതി പ്രാപിക്കണം. അതിന് വേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ ആസൂത്രണ രേഖയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ നെഹ്റു നിർദ്ദേശിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെയും ഇന്ത്യയിലെയും രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഡോ. രാജ് തന്റെ ആസൂത്രണ രേഖ മാറ്റാൻ വിസമ്മതിച്ചു. എടുത്തു നാരായണന്റെ അഭിപ്രായം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് നെഹ്റു ദ്രുതവികസന അജണ്ടിൽ ഉറച്ചു നിന്നപ്പോൾ ഡോ. രാജ് സൗമ്യനായി ചോദിച്ചു. 'സർ, അങ്ങയ്ക്ക് ജനാധിപത്യം വേണോ, ദ്രുത വികസനം വേണോ?' സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഇല്ലാതായതും ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം ഭംഗമില്ലാതെ നിലനിൽക്കുന്നതുമായ സാഹചര്യത്തിൽ ആ സംഭാഷണത്തിന്റെ ചാരുത അളവറ്റതാണ്.

പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്റുവിന് വളരെ പ്രിയപ്പെട്ട പത്രപ്രവർത്തകനായിരുന്നു എടുത്തു നാരായണൻ. ഇടക്കാല ഗവൺമെന്റിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയെ അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ടുവരാനും ജയപ്രകാശ് നാരായണനെ മന്ത്രിസഭയിലെടുക്കാനും നെഹ്റു ആഗ്രഹിച്ചു. മറ്റൊരു നാരായണനായ എടുത്തടയെയാണ് നെഹ്റു വിശ്വസ്ത മധ്യസ്ഥനായി അതിന് കണ്ടത്. പക്ഷേ ആ ദൗത്യം ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ വിജയിച്ചില്ല. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഹങ്കറി ആക്രമിച്ചതും സ്റ്റാലിന്റെ മരണശേഷം യുഎസ്എസ്ആറിൽ ഉണ്ടായ മാറ്റങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരിൽ ചിന്താക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിച്ചു. എടുത്തടയും അരുണ അസഫ് അലിയും 'ന്യൂ എജ്'ൽ തുടരാതാകാതെ മാനസിക പ്രതിസന്ധിയിലായി. കോണാട്ട് ഐസ്സിലെ ഒരു സങ്കേതത്തിൽ എടുത്തു ഡൽഹിയിലെ സമാനഹൃദയ



എടത്തട്ട

കടപ്പാട്: മാതൃഭൂമി ലൈബ്രറി

രുടെ ചെറിയ ഒരു യോഗം വിളിച്ചു. വി.കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ആയിരുന്നു ആ യോഗത്തിന്റെ അധ്യക്ഷൻ. 1958 ൽ ലിക് മാസിക ജനിക്കാൻ ഇടയാ യത് അവിടെ വച്ചാണ്. എടത്തട്ടയും അരുണയും വാരികയുടെ ചുമതല യേറ്റു. ശ്രീപദ് അമൃത ഡാക്കെ ലിക് ഹൗസിലെ പതിവു സന്ദർശകനായി. ഇടതുപക്ഷ ബുദ്ധിജീവികളുടെ താവളമായി ലിക് മാറിയത് സ്വാഭാവികം. കേരളത്തിൽ നിന്ന് പത്രപ്രവർത്തന മോഹവുമായി ഡൽഹിയിൽ എത്തിയ വരും ലിങ്കിൽ നങ്കൂരമിട്ടു. ബി.ആർ.പി.

ഭാസ്കർ, ഗോപിനാഥ് ഹോങ്കോങ്ങ്, ഒ.വി. വിജയൻ, വി.കെ.എൻ, സി. രാധാ കൃഷ്ണൻ, എം.പി. നാരായണപിള്ള തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ എഴുത്തുകാരും പത്രപ്രവർത്തകരും ലിക് ഹൗസിലെ അഭയാർത്ഥികളിൽപ്പെടുന്നു. ഉത്തർപ്രദേശിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സ്ഥാപകനേതാവ് ഓംപ്രകാശ് ശങ്കർ ലിങ്കുമായി അടുപ്പത്തിലായിരുന്നു. മാർക്സിന്റെ മൂലധനം ഹിന്ദിയിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ ഒ.പി. ശങ്കർ ലിങ്കിൽ എഴുതിയ ലേഖനം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയ ലോകത്ത് വലിയ വിസ്ഫോടനം ഉണ്ടാക്കി. സോവിയറ്റ്

യൂണിയൻ ചൈനാ അതിർത്തിയിൽ നൂഴത്തു കയറിയതും ചൈനീസ് പട്ടാളത്തെ വെടിവെച്ചതും ശങ്കരുടെ വെളിപ്പെടുത്തലിലൂടെയാണ് ലോകം അറിഞ്ഞത്. ഇന്ത്യയിലെ സോവിയറ്റ് നയതന്ത്രകാര്യാലയം അമ്പരന്നുപോയി. അംബാസഡർ ലിക് വായിച്ച് എടത്തട്ടയെ തേടിയെത്തി. ഒ.പി ശങ്കരുടെ പക്കൽ തെളിവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യം മറ്റൊരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സഹോദര രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു എന്ന വസ്തുത ലോകത്തിന് വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ലിങ്കിലെ ലേഖനം ശത്രുക്കളും മിത്രങ്ങളും പകർത്തി പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഒരു ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണമെന്ന നിലയിൽ ലിങ്കിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രശസ്തിയും വർദ്ധിച്ചു. അതിലുപരി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയലോകത്ത് ഉരുണ്ടുകൂടിയ അവ്യക്തതയുടെ കാർമ്മേഘം ഇടിമിന്നലും പേമാരിയുമായി വീഴാൻ തുടങ്ങി. ഇടതു വലതു ഭേദമെന്യേ ബുദ്ധിജീവികൾ ഈ സംഭവം വലിയൊരു ചർച്ചാ വിഷയമാക്കി തുടർന്നുകൊണ്ടുപോയി. ലിക് ഒരു ദിനപ്പത്രമാക്കി മാറ്റുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിലായിരുന്നു എടത്തട്ട നാരായണൻ. ലെഫ്റ്റ് ബുക്ക് സെന്റർ എന്ന ആശയവും അദ്ദേഹം താലോലിച്ചു. ചലപതിറാവു, ഇല്ലിക്കുളത്തു ശങ്കരപ്പിള്ള (കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് ശങ്കർ) തുടങ്ങിയ പത്രപ്രവർത്തകരുമായി എടത്തട്ട നിരന്തരം ചർച്ച നടത്തി. പെർഫെക്ഷനിസ്റ്റ് ആയ എടത്തട്ടയ്ക്ക് പത്രം ആരംഭിക്കാനുള്ള സമയമായെന്ന് അറിയാമെങ്കിലും സ്റ്റാർട്ടിംഗ് ട്രബിൾ കലശലായി അനുഭവപ്പെട്ടു. പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു, ഇന്ദിരാഗാന്ധി, മൊറാർജി ദേശായി, വി.കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ എന്നിവരുമായി എടത്തട്ട ചർച്ച തുടർന്നു. രാം മനോഹർ ലോഹ്യ, എം.എൻ. റോയ്, അശോക മേത്ത, മിനുമസാനി തുടങ്ങിയ മിത്രങ്ങളുമായി ആശയവിനിമയം നടത്തി. ഇ.എം.എസ്സ് എസ്.എ.ഡാക്കെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും ലിങ്കിനെ ദിനപ്പത്രമാക്കാൻ എടത്തട്ടയ്ക്കു ധൈര്യം വന്നില്ല. അങ്ങനെ അഞ്ചു വർഷം കടന്നുപോയി. 1962ൽ ചൈന ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ചു. പ്രതിരോധ മന്ത്രി കൃഷ്ണമേനോനെ ക്രൂശിക്കാൻ ഉത്തരേന്ത്യൻ ലോബി ശ്രമം തുടങ്ങി. സർവ്വലോക സാഹോദര്യം പ്രയോഗതലത്തിൽ ഒരു മിഥ്യയായിത്തീരുന്നതെടത്തട്ട കണ്ടു. ലോക കമ്മ്യൂണിസം ഇല്ലാതാകുന്നു. പ്രാദേശികതയും ദേശീയതയും പ്രസക്തി കൈവരിക്കുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിൽ കോൺഗ്രസിനെതിരെ ഡി.എം.കെ. വളർന്നുവരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യസമര പോരാളിയായിരുന്ന എടത്തട്ടയിൽ ദേശപ്രേമം വീണ്ടും പ്രോജ

ലമായി. കുരിശിലേറി നിൽക്കുന്ന കൃഷ്ണമേനോന്റെ നാവിൽ നിന്ന് എടുത്ത പേട്രിയോട്ടിസം എന്ന പദം ആവർത്തിച്ചു വീഴുന്നതുകേട്ടു. അതെ പേട്രിയട്ട്. എടുത്തയ്ക്ക് തന്റെ ദിനപ്പത്രത്തിന് മറ്റൊരു പേര് ആലോചിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. 1963ൽ കോണാട്ട് പ്ലെയിസിലെ ലിക് ഹൗസിൽ നിന്ന് എടുത്ത നാരായണൻ ചീഫ് എഡിറ്റർ ആയി പേട്രിയട്ട് ദിനപ്പത്രം പുറത്തുവന്നു. അന്ന് സാതന്ത്ര്യദിനമായിരുന്നു. തിരക്കുകൾക്കിടയിലും പ്രധാനമന്ത്രി നെഹറുവും വി.കെ. കൃഷ്ണമേനോനും ലിക് ഹൗസിൽ എത്തി ആശംസകൾ നേർന്നു. പേട്രിയട്ടും ലിങ്കും വികസന രാജ്യമായ ഇന്ത്യയുടെ വേറിട്ട ശബ്ദമായി പത്രപ്രവർത്തന രംഗത്ത്

എടുത്തയുടെ ശീലങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞു. വാസലും ഉള്ളിൽവെച്ച് യുവ പത്രപ്രവർത്തകരുടെ വീഴ്ചകളെ അദ്ദേഹം നിശിതമായും കർക്കശമായും നേരിട്ടു. ബഹുമാനം കലർന്ന ഒരു ഭയം ചെറുപ്പക്കാർക്കിടയിൽ എടുത്ത അറിയാതെ വളർന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനുഷിക നന്മകളെ ഏവരും ആദരിച്ചു. പേട്രിയട്ടിൽ കുറെ മലയാളികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആരെയും അവിടെ മലയാളം സംസാരിക്കാൻ എടുത്ത അനുവദിച്ചില്ല. ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും സംസാരിക്കാം. മലയാളം താമസ സ്ഥലത്തു വച്ചിരുന്നാൽ മതി. പേട്രിയട്ടിലെയും ലിങ്കിലെയും എല്ലാ ജീവനക്കാർക്കും ശമ്പളം കൊടുത്തിട്ട് അവസാനം മാത്രമേ എടുത്തയുടെ വേതനം

ന്നു. പ്രജാ സോഷ്യലിസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള എടുത്തയുടെ പുസ്തകം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിലെ ഇരുട്ട വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ രേഖയാണ്. രാഷ്ട്രീയത്തിന് തതാശാസ്ത്രം ചമയ്ക്കുമ്പോൾ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ക്രിയാശം അദ്ദേഹം വന്നുപോയി. പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പൂർണ്ണമായി മുഴുകാനാവതെ തന്നിലെ രാഷ്ട്രീയ വ്യക്തതയുടെ പിടിയിൽ സ്വയം വീണു. അങ്ങനെ എടുത്തയുടെ നാരായണൻ കേരളത്തിലെ സി.പി. ശ്രീധരന്റെ ആംഗലേയ ദേശീയ പത്രികയായി മാറിയത് ചരിത്രം എന്നെങ്കിലും കാണാതിരിക്കില്ല.

തലശ്ശേരിയിലെ തിരുവങ്ങാട്ടെ കപ്പന കണ്ണൻ മേനോന്റെയും കൊളശേരിയിലെ എടുത്തയുടെയും രൂപിണി ദേവി അമ്മയുടെയും മകനായി 1907 ഡിസംബർ എട്ടിന് ജനിച്ച നാരായണൻ ബാല്യകൗമാരങ്ങൾ പിന്നിട്ടത് ഉദ്യമപേട്ടിലായിരുന്നു. കപ്പന കണ്ണൻ മേനോൻ പ്രധാന അധ്യാപകനായിരുന്ന ഉദ്യമപേട്ട് ഹൈസ്കൂളിലാണ് നാരായണൻ പഠിച്ചത്. പന്ത്രണ്ടാം വയസിൽ അമ്മയുടെ മരണം താങ്ങാനാവാത്ത ദുഃഖമായി നാരായണൻ. ഇന്റർ മീഡിയറ്റ് കഴിഞ്ഞ് മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി കോളജിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം പഠിക്കാൻ ഡിഗ്രിക്കു ചേർന്നു. സൈമൺ കമ്മീഷനെതിരെ കോളജ് കവാടത്തിൽ പതാക കെട്ടി പ്രതിഷേധിച്ച നാരായണനെ കോളജിൽ നിന്ന് ഡിസ്മിസ് ചെയ്തു. സമർത്ഥനായ വിദ്യാർത്ഥിയായതുകൊണ്ട് തിരുവനന്തപുരം മഹാരാജാസ് കോളജിൽ (ഇന്നത്തെ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളജ്) പഠനം തുടരാമെന്ന് വാഗ്ദാനം വന്നു എങ്കിലും എടുത്തയുടെ നാരായണൻ വഴങ്ങിയില്ല. കോളജ് മാഗസിനിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ രചനകൾ എടുത്തയുടെ നാരായണന്റെതായിരുന്നു എന്ന് സഹപാഠിയും സുഹൃത്തുമായ ചലപതിറാവു ഓർക്കുന്നു. 23-ാം വയസിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ 'യംഗ് ഇന്ത്യ'യിൽ എഴുതി തന്റെ ഭാവി പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പാത തെളിച്ച എടുത്തയുടെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിനും രാഷ്ട്രീയത്തിനും സൈദ്ധാന്തിക സമവാക്യം രചിക്കാൻ ജീവിതം സമർപ്പിച്ചു. 1978 ൽ അന്തരിച്ചുവെന്നുവരെ രാഷ്ട്രീയവും പത്രപ്രവർത്തനവും ലിക് ചെയ്യുന്ന പാലമായി എടുത്തയുടെ ജീവിച്ചു. ദേശസ്നേഹി എന്ന് സ്വന്തം പത്രത്തിന് പേരു സ്വീകരിച്ച ധീരനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മശതാബ്ദി 2007 ൽ കടന്നു പോയത് നമ്മളാരും ഓർത്തതുപോലുമില്ല. എത്ര കുറമായ നന്ദികേട്! ❁



എടുത്തയുടെ (ഇടത്തേയറ്റം) സുഹൃത്തുക്കൾക്കൊപ്പം

നിലയുറപ്പിച്ചു. കോൺഗ്രസിലെയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഗ്രൂപ്പുകളിലെയും യഥാർത്ഥ പുരോഗമന വാദികൾക്ക് ഒപ്പം നിൽക്കാൻ എടുത്തയുടെ പത്രം ശ്രദ്ധിച്ചു. അമേരിക്കനിസത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കളെ പരമപുച്ഛത്തോടെ അദ്ദേഹം ആക്രമിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ പിളർപ്പിനുശേഷം സോവിയറ്റ് ചേരിയെ അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ട് സിപിഐയോട് ചായ്വു പുലർത്തിയാണ് എടുത്തയുടെ മുന്നോട്ട് പോയത്. എങ്കിലും ഡാക്കൈളിപ്പടെ എല്ലാ നേതാക്കളുമായി നിരന്തരം അദ്ദേഹം കലഹിച്ചു. ലിക് ഹൗസിന്റെ മുകളിലെ മുറിയിലായിരുന്നു എടുത്തയുടെ താവളം. അവിടെ വന്നുപോകാത്ത നേതാക്കളും എഴുത്തുകാരും പത്രപ്രവർത്തകരും ഇല്ല. 1953ൽ ഭാര്യ മാധവി കുറുപ്പിന്റെ അകാല വിധവത്തെ തുടർന്ന് രാഷ്ട്രീയവും പത്രപ്രവർത്തനവും ഏകാന്തതയിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗം കൂടിയായിരുന്നു എടുത്തയ്ക്ക്. കുഞ്ഞിരാമൻ എന്ന സന്തത സഹചാരി ദേഷ്യപ്രകൃതിയായ

സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. നേരെ മറിച്ച് യിരുന്നു ശങ്കേഴ്സ് വീക്കിലിയിലെ സ്ഥിതി. പൈസ വന്നാൽ ആദ്യം ശങ്കർ എടുക്കും. പിന്നെ മറ്റുള്ളവർ. ശങ്കർ ഉറ്റ മിത്രമായിരുന്നെങ്കിലും എടുത്തയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാർട്ടൂണുകളോട് ഒട്ടും മതിപ്പില്ലായിരുന്നു. ഒ.വി. വിജയന്റെ കാർട്ടൂണുകളോടായിരുന്നു എടുത്തയ്ക്കു കമ്പം. വിജയന്റെ രചനകൾ ധാരാളമായി പേട്രിയട്ടിൽ അച്ചടിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളെ വധിക്കാനും എടുത്തയുടെ കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് വിജയന് സാതന്ത്ര്യം നൽകി. രചനാപരമായ സാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പൂക്കാലമായിരുന്നു ലിക് പേട്രിയട്ട് ജീവിതകാലമെന്ന് ഇപ്പോൾ കൊച്ചിയിൽ കഴിയുന്ന (ഹോങ്കോങ്ങ്) ഗോപിനാഥ് ഓർക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രീയവും പത്രപ്രവർത്തനവും എടുത്തയുടെ നാരായണന്റെ രണ്ടു ലഹരിയായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒന്നു മതിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനെന്ന സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിൽ അവിടെ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ പ്രോജലമായി നിലനിൽക്കുമായിരുന്നെന്ന് എടുത്തയുടെ മനസ്സിലായിരുന്നു.

ലേഖകൻ വീക്ഷണം പത്രത്തിലെ പൊളിറ്റിക്കൽ എഡിറ്ററാണ്. ലേഖകന്റെ ഇ-മെയ്ൽ: sujaathan@gmail.com

Dr. Shoma A. Chatterji

Why True-Crime shows are so popular? Crime Does Pay!

Crime Patrol was first premiered on May 9, 2003 hosted by Diwakar Pundur who was later replaced by Shakti Anand. But its popularity was not remotely close to the popularity it enjoys today. The second season, revamped completely and anchored jointly by Anoop Soni and Saakshi Tanwar, commenced in January 2010 and though Saakshi is no longer on the show, its popularity is very high. Today, it enjoys high TRPs among the top 10 in terms of viewership.

For those not interested in watching the tug-of-war in family politics between and among *zardozi*-clad, heavily made-up ladies and *sherwani*-sporting men, some with handle-bar moustaches trying to rule over the women, you can be sure what these couch potatoes are hooked on – true-crime stories aired across Indian television channels. The tremendous popularity of *Crime Patrol* aired on SET on weekends is an example of how fans are ready to postpone their bedtime just to watch the new episodes. The series tries to create awareness amongst masses by reconstructing and representing in dramatized form, heinous crimes that are committed in society around us. Anchored by Anoop Soni, the show has a different punch and appeal and Anoop is now a television star of noted renown. His act is extremely convincing because it is honest and has an emotional appeal though the objectivity factor is not compromised.

Crime Patrol was first premiered on May 9, 2003 hosted by Diwakar Pundur who was later replaced by Shakti Anand. But its popularity was not remotely close to the popularity it enjoys today. The second season, revamped completely and anchored jointly by Anoop Soni and Saakshi Tanwar, commenced in January 2010 and though Saakshi is no longer on the show, its popularity is very high. Today, it enjoys high TRPs among the top 10 in terms

of viewership.

“Crime dramas have been popular, crime novels have been popular in every culture everywhere in the world,” said Rene Balcer, *Law and Order’s* executive producer.” The second story ever told was a murder mystery - you know, the first story ever told was Adam and Eve, a love story. The second story, Cain and Abel.” “Murder is the ultimate catalyst for a good story, because the stakes are the highest,” said CSI’s creator, Anthony Zuiker. “There is no higher stake than human life. We have done shows where there is an art heist. They failed miserably. But America understands the person next door was brutally murdered and she had a whole life ahead of her.” CSI has a real forensic laboratory set up inside a studio and the actors claim the programme’s producers, have trained in some of the forensic techniques which add that touch of authenticity to the show.

On 10th December 2012 in Subhanpur Village, District Hoshiyarpur, Punjab at around 8 pm near Bhagora crossing, Jyoti had met with an accident. She was lying unconscious on the road. Soniya’s Parents file a missing complaint in Mahilpur Police station located in Punjab. Punjab Police succeed in finding Jyoti Singh’s dead body and also recovers her Scooty. Punjab Police tries to collect more information about Soniya. The Inspector learns

about Manish and Jyoti's affair. Who killed Jyoti? What happened? This was the story in one episode of *Crime Patrol*. This article does not include fictional thriller shows like CID and Adalat because they are not based on true stories.

But this is not the only true-story serial on Indian television. Other channels have joined the bandwagon and most of them are doing well. *Savdhaan* India on Life OK wonderfully anchored by actor Sushant Singh along with others. It touts itself as a campaign against violence and crime targeted at the mass audience with a galloping TRP since it introduced a specially designed programme that added the phrase – *100 episodes, 100 stories*. "It is well timed and much needed initiative and it is shocking, while at the same time it drives the message home," says Kiran Bedi, former Indian Police Service officer, says. "Through initiatives like these, the TV channels can showcase a variety of situations, solutions and alternatives for people when dealing with crime," she adds. Bedi feels communities can come together and assist in reporting and handling crime by being more sensitive and aware of what goes on around them. "We are not trying to glorify crime, we analyse it and make viewers aware", says Singh, the best among his peers that includes Gaurav Chopra, Om Puri, Mohnish Behl, Manoj Bajpai, Smriti Malhotra and Sachin Pilgaonkar. "We believe our families are everything and without them there's no fun in life. The best gift we can give to our viewers is to equip them with knowledge on how to safeguard oneself. The gift of family is what we want to share," said Ajit Thakur, general manager, Life OK channel.

"From the perspective of people in other countries, America is an extremely violent culture," said Professor David Schmid of the State University of New York at Buffalo. "When people watch CSI in other countries, they treat it pretty much as a documentary in a lot of cases, because it just dovetails so neatly with what they already think of as being America." Australian-born Shane Brennan, who's in charge of both NCIS and NCIS: Los Angeles, does not think that Americans are more into crime shows than people from other countries. These men will surely change their opinion about violence in India if they watch just a single episode of any of our true-life based crime shows on television.

"If you look at the popularity of these genres since 9/11, there's something significant there," says NYU's Aurora Wallace. "It is as if we are giving an answer to a failure of intelligence and a failure of technology." The crime shows made in America, Canada and UK are more sophisticated not because of production values but because of the intensive research the stories are backed by, zeroing on the medical history of a criminal in *Law and Order – Criminal Intent* to such precise detail and double-checking would bring out the credibility of the research. A 2009 Purdue University Study found



that some people who watch a LOT of crime shows think the world is a scarier place than it is. They tend to "overestimate the frequency of serious crimes", like murder.

Colours is presenting *Shaitan – The Criminal Mind* on Saturdays and Sundays but the telecasting is erratic and though the show is very well-presented by Sharad Kelkar. It is noted for its honesty in narrating real-life famous crime stories such as the famous badminton player Syed Modi murder case. It explores the socio-psychological roots of the criminal and focusses more on the criminal than on the crime whereas the former two programmes zero in on the crime and the social causes that led to it in the first place. The suffix "Dastak" meaning "Knock" (on the door) added later to *Crime Patrol* points out how vulnerable victims of crime are prone to be who do not hear the 'knock' before opening the door. Many a time, they become victims either because they are



get sucked into criminal acts either through force of circumstance, or through their peer group or for individual reasons. But its host, television actor Karan Kundra is not able to deliver the goods and his narrating act lacks both energy and appeal. He peppers his talk with a lot of English and on a Hindi channel, this puts off the viewers so the show's TRPs are probably quite thin. Besides, many of the episodes appear to be fictional which dilutes the honesty of the show. The interviews with youngsters and other teenagers are thoroughly unconvincing. "Gumrah is not a crime reporting show. It explores the psyche behind the reason for committing the crime," says Karan.

Why do we love watching reality-based crime shows on television? One is that it is wonderful to watch a criminal getting caught. It reinforces and consoles our sense of innate human justice. Another reason is the element of thrill and suspense – will the killer get caught? How and when will the police catch him? It somehow redeems our failing faith in the police force, more corrupt than honest. Thirdly, we find a comfort level with the stories though this sounds a bit sadistic in retrospect to state that we enjoy watching others being brutalized, oppressed, insulted and killed. But this is also true. Fourthly, we learn how to cope with situations we cannot find easy explanations to. Such as, verifying the sources of a stranger who might be a confidence trickster we tend to believe in because of his smooth-talking ways.

We learn to look through the magic eye before opening the door. Last but never the least, we learn to resolve our fears of the unknown, the anonymous and the faceless person hiding out there, ready to attach in subtle and direct ways. It seems to be a combination of we trying to satisfy our sense of justice, our desire to feel good about ourselves and our urge to have thorough knowledge of someone else's intentions that makes us addicted to crime shows. Combine this with good marketing and skilled actors and you have a success formula that has worked and will continue to work for years and years and years.

Dirty deeds and clean resolutions presented through the ugliest murders, sometimes with the most beautiful people dishing up justice in under an hour, and in a uniquely satisfying way is very attractive both as entertainment and as adding to the viewer's knowledge quotient. NYU Professor Aurora Wallace likens them to macaroni and cheese: "They are enormously comforting. This is the comfort food of television," she says. ☺

ignorant or because they are not careful enough.

Sharad Kelkar's anchoring is objective, straight-from-the-shoulder and smart. His macho looks add to the USP of the show. *Shaitaan – A Criminal Mind* portrays crimes in which the criminal's mindset is so cold-blooded that he/she has no regrets about the acts he/she has committed. They are mental cases true but that does not absolve them of the label of being criminal. For example, one episode portrayed the gruesome killing of the father, step-mother and step-brother of Sajal Barui of Kolkata relocated in another city in the television episode. Though Sajal said that this was in revenge of having suffered a tortured childhood, his latter-day criminal record – several jail breaks to commit more crimes, has disproved his statement. Considering that he was just a teenager in 1995, this is shocking.

Gumrah aired on Channel V and Star Plus mainly deals with teenagers and very young people who

The writer is a freelance journalist, author and film scholar based in Kolkata. She has authored 17 books and contributed to many edited compilations on cinema, family and gender. E-Mail: shoma.chatterji@gmail.com

ജോസഫ് ആന്റണി

മോൺമൗത്തിലെ അത്യുത ചതുരങ്ങൾ

ഇന്ന് ലോകത്ത് ഏറെ വാർത്തകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും പല ചലനങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്നതും ന്യൂമീഡിയ എന്നും സോഷ്യൽ മീഡിയ എന്നുമൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന സൈറ്റുകളിലെ ജനങ്ങളുടെ നേരിട്ടുള്ള ഇടപെടലുകളിലൂടെയാണ്. ഈ രംഗത്തെ പുതിയ സംഭവവികാസങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ പംക്തിയിലൂടെ

ലണ്ടൻ 200 കിലോമീറ്റർ പടിഞ്ഞാറുള്ള ചെറുപട്ടണമാണ് മോൺമൗത്ത്. ഏതാണ്ട് 9000 ൽ താഴെ മാത്രം ജനസംഖ്യയുള്ള പട്ടണം. ആയിരം വർഷംമുമ്പുള്ള റോമൻ കോട്ടയായ 'ബ്ലൈസ്റ്റിയം' ആണ് ഇവിടുത്തെ പ്രധാന ആകർഷണം. വേറെയും ചില ചരിത്രസ്മാരകങ്ങൾ ഇവിടെയുണ്ട്. എന്നാൽ, ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള 445,000 കെട്ടിടങ്ങളും മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ 12,000 ദേവാലയങ്ങളും അറിയപ്പെടുന്ന ആറുലക്ഷം പുരാവസ്തുസങ്കേതങ്ങളുമുള്ള ബ്രിട്ടനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാമാന്യമായ അർത്ഥത്തിൽ മോൺമൗത്തിലെ ചരിത്രസ്മാരകങ്ങൾക്ക് അത്ര പ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ല.

പക്ഷേ, കഴിഞ്ഞ വർഷത്തോടെ സ്ഥിതി മാറി. മോൺമൗത്തിലെ ചരിത്ര സ്മാരകങ്ങൾക്ക് മറ്റെവിടെയുമില്ലാത്ത ഒരു സവിശേഷത കൈവന്നു. ആ സ്മാരകങ്ങളോരോന്നും വികിപീഡിയ എന്ന ഓൺലൈൻ വിജ്ഞാനകോശവുമായി 'ലിങ്ക്' ചെയ്തു എന്നതാണ് ആ സവിശേഷത. അതുവഴി ലോകത്തെ ആദ്യ 'വികിപീഡിയ പട്ടണം' (Wikipedia Town) എന്നായി മോൺമൗത്തിന്റെ പദവി.

ഇത് കേൾക്കുമ്പോൾ സംശയം തോന്നാം. മോൺമൗത്തിന്റെ വെബ്ബ് സൈറ്റിൽനിന്നല്ലെങ്കിൽ വികിപീഡിയയിലേക്ക് 'ലിങ്ക്' കൊടുക്കാനാകും. പട്ടണത്തിലെ യഥാർത്ഥ സ്മാരകങ്ങളെ എങ്ങനെയാണ് വികിപീഡിയയിലേക്ക് 'ലിങ്ക്' ചെയ്യുക? അവിടെയാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെ രംഗപ്രവേശം. ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ വഴിയാണ് മോൺമൗത്തിലെ സ്മാരകങ്ങൾ വികിപീഡിയയുമായി ലിങ്ക് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്!

മോൺമൗത്ത് സന്ദർശിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക്, ഏത് സ്മാരകത്തിന് മുന്നിലെത്തിയാലും അവിടെയൊരു ഫലകം (plaque) സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. സ്മാരകത്തിന്റെ പേ

രും വികിപീഡിയയുടെ ഐക്കണ്യം പിന്നെ കറുപ്പും വെളുപ്പും കള്ളികളുള്ള ഒരു ചതുരവുമാണ് ഫലകത്തിൽ ആലേഖനം ചെയ്തിരിക്കുക. ആ ചതുരമാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡ്. സ്മാർട്ട്ഫോണുടമസ്ഥന് അതിലെ ക്യൂ.ആർ.റീഡർ ആപ്ലിക്കേഷനിൽ ഒന്നു വിരലമർത്തിയ ശേഷം, ആ ചതുരത്തിന് നേരെ പിടി

കുകയേ വേണ്ടൂ, ആ സ്മാരകത്തെ സംബന്ധിച്ച വികിപീഡിയ പേജിലേക്ക് പോകാനുള്ള വഴിയായി. വികിപീഡിയ പേജ് വായിച്ച് മനസിലാക്കിയ ശേഷം സ്മാരകം കണ്ടാൽ സന്ദർശനം കൂടുതൽ ഫലവത്താകും.

'മോൺമൗത്ത്പീഡിയ' (Monmouthpedia) എന്ന പദ്ധതി വഴിയാണ്, ഈ പട്ടണം ലോകത്തെ ആദ്യ വികിപീഡിയ പട്ടണമായത്. രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ അതിന് വേണ്ടിവന്നു. മോൺമൗത്തിലെ സ്മാരകങ്ങളെയും സ്ഥാപനങ്ങളെയും കുറിച്ച് 25 ഭാഷകളിലായി 500 പുതിയ ലേഖനങ്ങൾ വികിപീഡിയയിൽ ചേർക്കേണ്ടി

മോൺമൗത്തിലെ ഒരു ഫലകം



വന്നു. ഒപ്പം ബന്ധപ്പെട്ട വികസിപ്പിച്ച പേജുകളുടെ ലിങ്ക് നൽകുന്ന ആയിരത്തിലേറെ ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ ഫലകങ്ങളിലാക്കി പട്ടണത്തിൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടിയും വന്നു.

അങ്ങനെ, ഒരു പട്ടണത്തെ വെർച്വൽ ലോകവുമായി നേരിട്ട് ബന്ധിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചു. ക്യൂ.ആർ.കോഡാണ് അതിന് വഴിയൊരുക്കിയത്.

കിക്ക് റെസ്പോൺസ് കോഡ് അഥവാ ക്യൂ.ആർ.കോഡ് മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന അനന്ത സാധ്യതകളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് മോൺമൂത്തിലെ അത്ഭുത ചതുരങ്ങൾ. ബിസിനസും പരസ്യവും ബോധവൽക്കരണവും വിദ്യാഭ്യാസവും വിവരവിനിമയവും ഉൾപ്പെടെ ഒട്ടേറെ മേഖലകൾക്ക് ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ തുറന്നു തുറന്ന സാധ്യത പറഞ്ഞാൽ തീരില്ല.

ഇത് പറയുമ്പോൾ എന്താണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡ് എന്ന സംശയം ചിലർക്കെങ്കിലും ഉണ്ടായേക്കാം. കൺസ്യൂമർ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്ക് പുറത്ത് കാണപ്പെടുന്ന വെള്ളയും കറുപ്പും വരകളുള്ള ബാർകോഡുകൾ മിക്കവാറും പരിചിതമാണ്. 1974 ൽ യു.എസിൽ ഒഹായോയിലെ ഒരു സൂപ്പർമാർക്കറ്റിൽ ചുയിങ്ങം പാക്കറ്റിന് മേൽ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ശേഷം ബാർകോഡ് നമ്മളെ ഒഴിഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല.

ബാർകോഡിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡ്. കറുപ്പുംവെളുപ്പും കുത്തുകൾ നിറഞ്ഞ ചതുരകോഡുകളാണ് അവ. പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള ദ്വിമാന മാട്രിക്സ് കോഡുകൾ. ബാർകോഡിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഏറെ വിവരങ്ങൾ ക്യൂ.ആർ.കോഡിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനാകും. ഒരു വെബ്സൈറ്റിന്റെ യു.ആർ.എൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരാളുടെ വിലാസം, വീഡിയോ ലിങ്കുകൾ, പരസ്യവാക്യങ്ങൾ, വിശദീകരണങ്ങൾ അങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന വിവരങ്ങൾ ക്യൂ.ആർ.കോഡിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാം. ക്യൂ.ആർ.റീഡർ ആപ്ലിക്കേഷൻ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്ത സ്മാർട്ട്ഫോൺ ഉപയോഗിച്ച് ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെ ചിത്രമെടുത്താൽ മതി, അതിലുള്ള വിവരങ്ങൾ അനായാസം ഫോണിലേക്കെത്തും.

ബാർകോഡുകൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് 1950 കളുടെ തുടക്കത്തിലാണ്. പക്ഷേ, അതിന് ആദ്യമായി ഉപയോഗം കണ്ടെത്തുന്നത് 1974 ലും. ഒരർത്ഥത്തിൽ ആ ചരിത്രത്തിന്റെ തനിയാവർത്തനം തന്നെയാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെയും. 1994 ലാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ വികസിപ്പിക്കുന്നത്. അത് പ്രചാരത്തിലെത്തുന്നതോ, സ്മാർട്ട്ഫോൺ യുഗം ആരംഭിച്ചതിന് ശേഷവും.

ജപ്പാനിലാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെ ആവിർഭാവം. വാഹനനിർമ്മാതാക്കളായ

ടൊയോട്ടയുടെ കീഴിലുള്ള ഡെൻസോ വേവിൽ, വാഹനഭാഗങ്ങൾ കൃത്യമായി ട്രാക്ക് ചെയ്യാനായി വികസിപ്പിച്ച സങ്കേതമാണിത്. ഡെൻസോ വേവിന് തന്നെയാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെ പേറ്റന്റ് എങ്കിലും, അവർക്ക് എല്ലാത്തരം ലൈസൻസിങ്ങിന്റേയും മുക്തമാക്കി സൗജന്യമായി ലോകത്തിന് നൽകി. ഐ.എസ്.ഒ. സ്റ്റാൻഡേർഡ് അനുസരിച്ചാണ് അത് പുറത്തിറക്കിയത്.

ക്യൂ.ആർ.കോഡ് സൃഷ്ടിക്കാനോ, ക്യൂ.ആർ.കോഡ് വായിച്ചെടുക്കാനോ പ്രത്യേകിച്ച് ചെലവൊന്നും ഇല്ല. ഗൂഗിളിൽ ചെന്ന് ക്യൂ.ആർ.കോഡെന്ന് സെർച്ച് ചെയ്താൽ ആ കോഡുകൾ സൃഷ്ടിച്ചു തരുന്ന ഒട്ടേറെ സൈറ്റുകൾ മുന്നിലെത്തും. ക്യൂ.ആർ.കോഡിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കേണ്ട വിവരങ്ങളെന്താണെന്ന് അത്തരം സൈറ്റിലെ പേജിൽ നൽകിയാൽ സെക്കൻഡുകൾക്കകം ക്യൂ.ആർ.കോഡ് റെഡി! അത് പ്രിന്റ്

പേജുകൾ മൊബൈലിൽ ബുക്ക്മാർക്ക് ചെയ്യാൻ ക്യൂ.ആർ.കോഡുകളുടെ സഹായം തേടുന്നു. വളരെ നീളമുള്ള യു.ആർ.എല്ലുകൾ മൊബൈലിൽ ടൈപ്പ് ചെയ്തെടുക്കുക ബുദ്ധിമുട്ടാകും. എന്നാൽ, ആ പേജിലൊരു ക്യൂ.ആർ.കോഡുണ്ടെങ്കിൽ മൊബൈലുപയോഗിച്ച് ഒരു ഫോട്ടോയെടുത്താൽ മതി, യു.ആർ.എൽ.ഫോണിലെത്തും.

ഓൺലൈൻ മാധ്യമങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകതകളിലൊന്നായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന സംഗതിയാണ് 'ഹൈപ്പർടെക്സ്റ്റ്'ന്റെ ഉപയോഗം. 1965 ൽ ടെഡ് നെൽസൺ 'ഹൈപ്പർടെക്സ്റ്റ്സ്'ന് പേര് നൽകിയ ആ സാധ്യത, വെബ്സൈറ്റുകളെയും ചിത്രങ്ങളെയും വിവരങ്ങളെയും പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കാൻ (ലിങ്ക് ചെയ്യാൻ) സഹായിക്കുന്നു. ഓൺലൈൻ പേജിൽ ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് നമ്മൾ വായിക്കുന്നതിനിടയിൽ, അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ക്യൂ



ക്യൂ.ആർ. കോഡ് സ്കാനിങ്ങ്

ചെയ്തെടുത്താൽ മതി, സംഗതി എളുപ്പം (വളരെ ജനപ്രിയമായ ഒരു എ.പി.ഐ ഗൂഗിളിനുണ്ട്; ക്യൂ.ആർ.കോഡ് സൃഷ്ടിക്കാൻ).

അതുപോലെ തന്നെയാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡ് റീഡറുകളുടെയും സ്ഥിതി. പ്രമുഖ മൊബൈൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിലൊക്കെ ക്യൂ.ആർ.റീഡർ ആപ്ലിക്കേഷനുകൾ സൗജന്യമായി ലഭിക്കും. ആൻഡ്രോയ്ഡ് ഫോണിനെയും ഐഫോണിനെയുമൊക്കെ എളുപ്പത്തിൽ ക്യൂ.ആർ.കോഡ് റീഡറുകളാക്കി മാറ്റാം.

പരസ്യപലകകൾ മുതൽ വിസിറ്റിങ് കാർഡുകൾ വരെ ഇന്ന് ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾക്കൊണ്ട് തയ്യാറാക്കപ്പെടുന്നു. പാശ്ചാത്യനഗരങ്ങളിലും ജപ്പാനിലും ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ സർവ്വവ്യാപിതമാണ്. പല വെബ്സൈറ്റുകളും അവരുടെ

ടുതൽ വിവരങ്ങളിലേക്ക് ക്ലിക്ക് ചെയ്ത് പോകാൻ ഹൈപ്പർടെക്സ്റ്റ് അവസരമൊരുക്കുന്നു. അച്ചടി മാധ്യമത്തിന് സാധിക്കാത്ത ഒന്നാണ് ഈ സാധ്യത. ഒരു പത്രത്തിന്റെ ഒന്നാംപേജിൽ നിന്ന് ക്ലിക്ക് ചെയ്ത് അഞ്ചാംപേജിലേക്ക് പോവുക സാധ്യമല്ലല്ലോ!

ഇക്കാര്യം ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെയൊരു സാഹചര്യം സങ്കല്പിക്കുക : നിങ്ങൾ പത്രം വായിക്കുകയാണ്. മൂന്നാംപേജിൽ ഒരു റെഡിമെയ്ഡ് ഷോപ്പിന്റെ പരസ്യം. ഇങ്ങനെ കാണുന്നു : 'ഞങ്ങളുടെ ഫെയ്സ് ബുക്ക് പേജ് ലൈക്ക് ചെയ്യുന്നവർക്ക് വമ്പിച്ച ഓഫർ. 40 ശതമാനം വിലകുറവ്'. അതിനൊപ്പം ഒരു ക്യൂ.ആർ.കോഡും നൽകിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊള്ളാമല്ലോ എന്ന് മനസ്സിൽ കരുതി, നിങ്ങൾ സ്മാർട്ട്ഫോൺ കൈയിലെ

ടുത്ത് ആ ക്യൂ.ആർ.കോഡ് ക്യാമറയിലാക്കിയതും, കടയുടെ ഫെയ്സ്ബുക്ക് പേജിലേക്കുള്ള ലിങ്ക് ഫോണിലെത്തി. ആ പേജിൽ കടന്ന് ഒരു ലൈക്ക് കൊടുത്തു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം നിങ്ങൾക്ക് ഷോപ്പിന്റെ മെസേജ് ഫോണിലെത്തി, ഇന്ന തീയതിവരെ ഇവിടെയെത്തി 40 ശതമാനം വിലകുറച്ച് പർച്ചേസിങ് നടത്താം, സ്വാഗതം!

ഓർക്കുക, നിങ്ങൾ അച്ചടിച്ച ഒരു പത്രത്താളിൽനിന്നാണ് കടയുടെ ഫെയ്സ്ബുക്ക് പേജിലേക്ക് പോയത്. അതിന് കാരണമായതോ ക്യൂ.ആർ.കോഡും! നിങ്ങൾക്ക് ഒരു പത്രത്താളിൽ നിന്ന് ക്ലിക്ക് ചെയ്ത് മറ്റൊരിടത്തേക്ക് പോകാൻ കഴിയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ, ഏതാണ്ട് അതിന് സമാനമായ ഒരു സംഗതി തന്നെയല്ലേ ക്യൂ.ആർ.കോഡ് ഒരുക്കിത്തരുന്നത്. പ്രിന്റും ഓൺലൈനും തമ്മിലുള്ള പാലമായി ക്യൂ.ആർ.കോഡിനെ മാറ്റാൻ കഴിയും എന്നർത്ഥം. 'ഹൈപ്പർടെക്സ്റ്റ്' എന്ന ആശയത്തിന് പുതിയ വേദികൾ തുറന്നിടുകയാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഷോപ്പിന്റെ പരസ്യം നമുക്ക് ഒന്നുകൂടി പരിഗണിക്കാം.

റിയോ ഡി ജനീറോ



അത്തരമൊരു പരസ്യം നിങ്ങൾ പോകുന്ന വഴിക്ക് ഒരു വലിയ ബോർഡിലാണ് എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് കരുതുക. 'ഞങ്ങളുടെ ഫെയ്സ്ബുക്ക് പേജ് ലൈക്ക് ചെയ്യുക, വമ്പിച്ച ഓഫർ നേടുക'. അതിൽ ക്യൂ.ആർ.കോഡിന് പകരം ഫെയ്സ്ബുക്ക് പേജിന്റെ യു.ആർ.എൽ.ആണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ആ ബോർഡിന് മുന്നിൽ നിന്ന് മൊബൈലിൽ ആ യു.ആർ.എൽ.ടെസ്റ്റ് ചെയ്ത് സൈറ്റിലെത്തി ലൈക്ക് ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾ മുതിരുമോ! അധികമാരും അതിന് തയ്യാറാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇതേ സാധ്യത ഇരിക്കുന്നിടത്ത് ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെ രൂപത്തിലെത്തിയപ്പോൾ നിങ്ങൾ രണ്ടാമതാണ് ആലോചിച്ചിട്ടില്ല.

അതാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെ മാത്രീകര. പേര് പോലെ അത് 'കിക്ക് റെസ്പോൺസ്' സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സാമീപ്യം, സൗകര്യം, പ്രാപ്യത - ഈ മൂന്ന് ഘടകങ്ങളാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡിനെ ഇത്രയേറെ ആകർഷണീയമാക്കുന്നത്. ഒപ്പം അതിലെന്താണുള്ളതെന്ന് അറിയാനുള്ള കൗതുകവും!

ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ നമ്മുടെ നാ

ട്ടിൽ അത്ര വ്യാപകമായിട്ടില്ല. അതിന് കാരണമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തം മൊബൈൽ ഉപയോക്താക്കളിൽ ഇപ്പോഴും ചെറിയൊരു ശതമാനമേ സ്മാർട്ട്ഫോൺ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. സ്മാർട്ട്ഫോണുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡ് പ്രവർത്തനം എന്നതു കൊണ്ട്, ക്യൂ.ആർ.കോഡ് നമ്മുടെ ഓവിയിലേക്ക് തുറക്കുന്ന സാധ്യതയാണ്.

എന്നാൽ, സ്മാർട്ട്ഫോണുകൾ സർവ്വവ്യാപിയായ നാടുകളിൽ ഓരോ ദിവസവും ക്യൂ.ആർ.കോഡിന് പുതിയ ഉപയോഗങ്ങൾ രംഗത്തെത്തുകയാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, ബ്രസീലിലെ പ്രസിദ്ധ നഗരമായ റിയോ ഡി ജനീറോയിൽ ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നത് നടപ്പാതകളിലാണ്. ടൂറിസ്റ്റുകളെ സഹായിക്കാനാണ് ആ നടപടി. ബന്ധപ്പെട്ട ടൂറിസം സൈറ്റുകളിലേക്കുള്ള ലിങ്കുകളാണ് ആ ക്യൂ.ആർ.കോഡുകളിലുള്ളത്. മാത്രമല്ല, മാപ്പുകളിലേക്കുള്ള ലിങ്കുകളുമുണ്ട്. പോർച്ചുഗലിലെ ലിസ്ബൺ നഗരത്തിൽ ടൂറിസ്റ്റുകൾക്കായി ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ സ്ഥാപിച്ചതിന് പിന്നാലെയാണ് റിയോയും അത് പിന്തുടർന്നത്.

ബോർഡുകളിൽ എഴുതി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് വായിക്കാൻ മിനക്കടാത്തവർപോലും നടപ്പാതകളിൽ ഇത്തരം കോഡുകൾ കണ്ടാൽ, കൗതുകംകൊണ്ട് അതിന്റെ ഫോട്ടോ മൊബൈലിൽ എടുത്തെന്തിരിക്കും! അതൊന്ന് വായിച്ചുനോക്കിയെന്നിരിക്കും.

ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ ലോകത്ത് മാത്രമല്ല, പരേതരുടെ ഇടയിലും ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾക്ക് സ്ഥാനം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്ന് ക്യാമ്പയിനിനുള്ള ഒരു വാർത്ത വ്യക്തമാക്കുന്നു. ക്യാമ്പയിനിൽ ബൊഡെൽവ്യാഡനിൽ സെന്റ് മാർഗ്രറ്റ് ദേവാലയ സെമിത്തേരിയിലാണ്, പരേതരുടെ വിവരങ്ങൾ ക്യൂ.ആർ.കോഡുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയത്. ഒന്നാംലോക മഹായുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച എൺപതിലേറെ സൈനികരുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ ആ സെമിത്തേരിയിൽ അടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സൈനികരുടെ ശവകുടീരങ്ങളിലാണ്, അവരെ സംബന്ധിച്ചും അവർ പങ്കെടുത്ത സൈനിക നടപടി സംബന്ധിച്ചുമുള്ള വിവരങ്ങൾ ക്യൂ.ആർ.കോഡുകളിൽ ആലേഖനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സെമിത്തേരി സന്ദർശിക്കുന്നവർക്ക് ആ കോഡുകളുടെ ചിത്രം സ്മാർട്ട്ഫോണിലെടുത്ത് വിവരങ്ങളറിയാം.

ക്യൂ.ആർ.കോഡുകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും വായിക്കുകയും മാത്രമല്ല, ക്യൂ.ആർ.കോഡ് അധിഷ്ഠിതമായ പുതിയ സർവീസുകളും മൊബൈൽ ലോകത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്നതിന്റെ സൂചനയാണ്, അടുത്തിയിടെ 'പൾസ്ഐ'



(മുകളിൽ) ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ക്യൂ. ആർ. കോഡ്. കാമ്പസിലെ ക്രായ് ഫാമിലിയുടെ ചോളത്തോട്ടം. ഏഴേക്കറോളം വരുന്ന ഈ കോഡ് ആകാശത്തുനിന്ന് സ്കാൻ ചെയ്താൽ ഫാം വെബ്സൈറ്റിലെത്താം. (താഴെ) വിവിധ തലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ക്യൂ.ആർ. കോഡുകൾ



(pulsM) കമ്പനി പുറത്തിറക്കിയ ആപ്ലിക്കേഷൻ. ഉപഭോക്താക്കളുടെ പ്രതികരണം അറിയാൻ അവസരമൊരുക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഈ ആപ്ലിക്കേഷൻ.

ഓൺലൈൻ ഫോറങ്ങൾ പൂരിപ്പിക്കുക, കസ്റ്റമർ സർവ്വെ നടത്തുക മുതലായ പൊല്ലാപ്പുകളൊന്നുമില്ലാതെ കസ്റ്റമറുടെ മനസിലിരിപ്പ് അറിയാൻ പുതിയ ആപ്ലിക്കേഷൻ സഹായിക്കും. പ്രത്യേകമായി രൂപകൽപ്പന ചെയ്ത ഒരു ക്യൂ.ആർ.കോഡിന്റെ ഫോട്ടോ സ്കാൻ ചെയ്താൽ ഫോണിലെ 'പൾസ്എം' ആപ്ലിക്കേഷൻ പ്രവർത്തനക്ഷമമാകും. പ്രതികരണം ഫോണിനോട് പറഞ്ഞാൽ മതി. അത് എന്തെങ്ങിനെ എന്തിനൊക്കെ ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു റെസ്പോണ്ടിൽ കയറി. ഭക്ഷണം അത്ര നന്നല്ല. പൾസ്എം വഴി അക്കാര്യം പറഞ്ഞാൽ ഉടമസ്ഥന്റെ മുന്നിൽ നിങ്ങളുടെ പ്രതികരണമെത്തും.

അദ്ദേശ്യ ക്യൂ.ആർ.കോഡുകളുടെ സഹായത്തോടെ പ്രമാണങ്ങളും കറൻസി നോട്ടുകളും വ്യാജമായി നിർമ്മിക്കുന്നത് തടയാനുള്ള ഗവേഷണമാണ്, ക്യൂ.ആർ.കോഡുകളുടെ സാധ്യത തേടുന്ന മറ്റൊരു മേഖല. ഇങ്ങനെ എണ്ണിയാലൊട്ടാത്ത സാധ്യതകളിലേക്കാണ് ക്യൂ.ആർ.കോഡ് വഴി ലോകം ചുവടുവെയ്ക്കുന്നത്.

പക്ഷേ, അപ്പോഴും ഓർക്കുക. ഇത് നല്ലകാര്യങ്ങൾക്ക് മാത്രമല്ല ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുക. ക്യൂ.ആർ.കോഡ് കണ്ടാൽ അതിന്റെ ഫോട്ടോയെടുത്തു നോക്കുന്ന ആളുകളുടെ സ്വഭാവം മുതലാക്കാൻ ആരെങ്കിലും രംഗത്തെത്തിക്കൂടേണമല്ല. കുമ്പസാരികൾക്ക് ഇതുമൊരു ലാഭകരമായ മാർഗ്ഗമാണ്. നിങ്ങളുടെ മൊബൈലിലെ പാസ് വേഡുകളും ബാങ്ക് അക്കൗണ്ട് വിവരങ്ങളും ചോർത്താനുള്ള ഒരു ദുഷ്ടപ്രോഗ്രാമിന്റെ ലിങ്ക് ഇത്തരമൊരു കോഡിൽ അനായാസം ഉൾക്കൊള്ളിക്കാവുന്നതയുള്ളൂ.

കാണുന്ന ലിങ്കുകളിലൊക്കെ ചാടിക്കേറി ക്ലിക്ക് ചെയ്യരുത് എന്ന് പറയും പോലെ, കാണുന്ന ക്യൂ.ആർ.കോഡിലൊക്കെ അതേവിടെയാണ്, എന്താണ് എന്ന് നോക്കാതെ ക്ലിക്ക് ചെയ്യരുത്! ☹

മാതൃഭൂമി ഓൺലൈനിൽ ചീഫ് സബ് എഡിറ്ററാണ് ലേഖകൻ. ലേഖകന്റെ ഇ-മെയിൽ: jamboori@gmail.com

അവലംബം, കടപ്പാട് : qrcodestickers.org; Wikimedia blog on Monmouthpedia; വിവിധ വാർത്താ ഏജൻസികൾ

ഷാജി ജേക്കബ്

വാർത്താചാനലുകളിലെ ഇന്ത്യ

ഇന്ത്യയിൽ ടെലിവിഷൻ ദേശീയതയെ നിർമ്മിക്കുന്ന വിശുദ്ധ ത്രിത്വമാണ് പരസ്യം, ക്രിക്കറ്റ്, രാഷ്ട്രീയം എന്നിവ - വാർത്താചാനലുകളെക്കുറിച്ചുണ്ടായ ഒരു ഡോക്ടറൽ തീസിസ്.

മലയാളത്തിൽ വാർത്താടെലിവിഷൻ ഒരു ദശകം പിന്നിടുകയാണ്. 2003 ജൂലൈ 14 നാണ് ഇന്ത്യാവിഷൻ ആദ്യ മലയാള വാർത്താചാനലായി സംപ്രേഷണമാരംഭിച്ചത്. 1998 മുതൽ സ്റ്റാർന്യൂസ് വാർത്താചാനലായി രംഗത്തുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ആദ്യ ഇന്ത്യൻ ഇംഗ്ലീഷ് വാർത്താചാനലായി എൻ.ഡി.ടി.വി 24 X 7 സംപ്രേഷണമാരംഭിക്കുന്നതും 2003ൽ തന്നെയാണ്. തൊട്ടുമുൻപ് സീ, ആജ്തക്ക് എന്നീ ഹിന്ദി വാർത്താചാനലുകൾ നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. വാർത്താചാനൽരംഗത്തെ മലയാളത്തിന്റെ ഈ മേൽക്കൈ ഉപഗ്രഹചാനൽ രംഗത്തും പ്രകടമായിരുന്നു. 1992ൽ ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യം നിലവിൽ വന്ന രണ്ട് ഉപഗ്രഹചാനലുകളിൽ ഒന്ന് മലയാളത്തിലെ ഏഷ്യാനെറ്റായിരുന്നു. എന്തായാലും അച്ചടിമാധ്യമരംഗത്തെ പേരുകേട്ട ദൃശ്യമാധ്യമരംഗത്തും മലയാളം ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിൽ ഏറെ മുന്നിൽ തന്നെയാണ്.

ടെലിവിഷൻ ചാനലുകളുടെയും പ്രേക്ഷകരുടെയും എണ്ണത്തിലും പരസ്യവരുമാനത്തിലും പക്ഷേ ഹിന്ദി, തമിഴ്, തെലുഗു, കന്നട ഭാഷകളാണ് മുന്നിൽ - ജനസംഖ്യാപരമായും അതങ്ങനെയാണല്ലോ. സിനിമയുടെ കാര്യവും ഇങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തം തീയറ്ററുകളുടെയും സിനിമകളുടെയും പ്രേക്ഷകരുടെയും

എണ്ണത്തിൽ ഏതാണ്ട് അറുപതുശതമാനം നാലു ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മാത്രമായിരുന്നു.

എന്തായാലും ഇന്ത്യയിൽ വാർത്താടെലിവിഷൻ ഒന്നര ദശകം പിന്നിടുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഈ മേഖലയെക്കുറിച്ചുണ്ടായ ഒരു ഡോക്ടറൽ തീസിസ് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരുപാട് വസ്തുതകളും നിരീക്ഷണങ്ങളും മുന്നോട്ടുവെച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ വാർത്താചാനൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഗൗരവതരമായ പഠനം നിർവഹിക്കുന്നുണ്ട്. (നളിൻ മേത്തയുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ച് മുൻപ് ചെറിയ ഒരവലോകനം ഈ ലേഖകൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു സൂചിപ്പിക്കട്ടെ.)

ഇന്ത്യയിൽ ടെലിവിഷനെക്കുറിച്ച് ധാരാളം പഠനങ്ങളുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായവ ഇംഗ്ലീഷിലാണെഴുതപ്പെടുന്നത്. മാധ്യമപഠിതാക്കളാകട്ടെ മിക്കവരും ഇന്ത്യക്കു വെളിയിലുള്ളവരുമാണ്. ഉപഗ്രഹസാങ്കേതികത സൃഷ്ടിച്ച ടെലിവിഷൻ വിപ്ലവം (ഡേവിഡ് പേജ്, വില്യം ക്രോളി), ടെലിവിഷനുകൾക്കുണ്ടായ മാധ്യമ വ്യവസായം (വനിതാകോഹ്ലി ഖാണ്ഡേക്കർ), സാമൂഹ്യ മാധ്യമമെന്ന നിലയിൽ ടെലിവിഷൻ (റോബിൻ ജഹ്ലി, ഒപ്പം ശശികുമാറിന്റെ ലേഖനങ്ങളും), ബഹുജന മാധ്യമമെന്ന നിലയിൽ ടെലിവിഷൻ (സേവന്തി

നൈനാൻ), പരമ്പരകൾ മുൻനിർത്തിയുള്ള ടെലിവിഷൻ രാഷ്ട്രീയം (അരവിന്ദ രാജഗോപാൽ, പുർണിമ മങ്കേഷ്കർ) എന്നിങ്ങനെ നിരവധി വിഷയമേഖലകളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾ ഉദാഹരണമാണ്. നളിൻ മേത്തയുടെ ഗ്രന്ഥം വ്യത്യസ്തമാകുന്നത് ഇന്ത്യൻ വാർത്താചാനലുകളെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മവും സവിശേഷവുമായ ഗവേഷണപഠനമാണ് ഇത് എന്നതു കൊണ്ടാണ്. ഓസ്ട്രേലിയയിലെ ലാ-ട്രോബ് സർവകലാശാലയിൽ റോബിൻ ജഹ്ലിയുടെ മാർഗനിർദ്ദേശത്തിൽ നടത്തിയ ഗവേഷണമാണ് നളിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥം.

വാർത്താടെലിവിഷൻ ദൃശ്യമാധ്യമരംഗത്തു സൃഷ്ടിച്ച വിപ്ലവം, പത്രം ആധുനികതയിൽ സൃഷ്ടിച്ച വാർത്താ വിപ്ലവത്തിനു സമാനമാണ്. നിശ്ചയമായും അതിനെക്കാൾ പ്രകടവും ജനപ്രിയവും വ്യാപകവും. ദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രൂപീകരണവും ജനാധിപത്യ, പൊതുമണ്ഡലങ്ങളുടെ ആവിർഭവവും ഭാഷാദേശീയതകളുടെ വ്യാപനവും മറ്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് പത്രത്തിന്റെ പ്രചാരവും സംസ്കാരവും ഓരോ സമൂഹത്തിലും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആധുനികതയുടെ അന്ത്യമെന്നതുപോലെ ദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ഭാഷാദേശീയതകളുടെയും പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ തന്നെയും അന്ത്യമായി കാണാവുന്ന ബഹുരാഷ്ട്ര മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വാർത്താജീഹ്വയായാണ് വാർത്താടെലിവിഷൻ നിലവിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. വിശേഷിച്ചും രണ്ടാംലോകത്തിന്റെ അസ്തമയത്തി

ന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ. മുതലാളിത്ത വിപണി, മുൻപുതന്നെ ശിഥിലീകരിച്ചു കളഞ്ഞ പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മിതി സാധ്യമാക്കി, വാർത്താ ടെലിവിഷൻ എന്നൊരു വീക്ഷണവും ഇല്ലാതില്ല. എന്തായാലും ഇന്ത്യൻ, ദേശീയ, രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹിക ചരിത്രത്തിൽ ആധുനികതയുടെ വിച്ഛേദം സാധ്യമാക്കിയ ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുൻതൂക്കമായ ഫലങ്ങളിലൊന്നായാണ് 1998ൽ ആഗോള മാധ്യമ കുത്തകയായ ന്യൂസ് കോർപ്പറേഷൻ സ്റ്റാർന്യൂസ് എന്നപേരിൽ യാഥാർഥ്യ

മാക്കിയ ആദ്യ 24 x 7 വാർത്താചാനലിനെ കാണേണ്ടത്. അഞ്ചുവർഷത്തെ സംപ്രേഷണത്തിനുശേഷം സ്റ്റാർന്യൂസ് പിൻവാങ്ങി; ഇന്ത്യൻ വാർത്താചാനലുകൾ നിലവിൽ വന്നു. 1959-91 കാലത്തെ ദുരദർശൻ പ്രഭാവവും 1992-മുതലുള്ള സ്വകാര്യ, ഉപഗ്രഹ ടെലിവിഷൻ പ്രഭാവവും 1998 മുതലുള്ള വാർത്താടെലിവിഷൻ പ്രഭാവവുമാണ് നാളിതുവരെയുള്ള ഇന്ത്യൻ ടെലിവിഷൻ ചരിത്രത്തിലെ മുന്നുഘട്ടങ്ങൾ. ഇതിൽ മുന്നുഘട്ടത്തിന്റെ ആദ്യ ഒരു ദശകത്തിന്റെ പഠനമായാണ് നളിൻമേത്ത തന്റെ ഗവേഷ

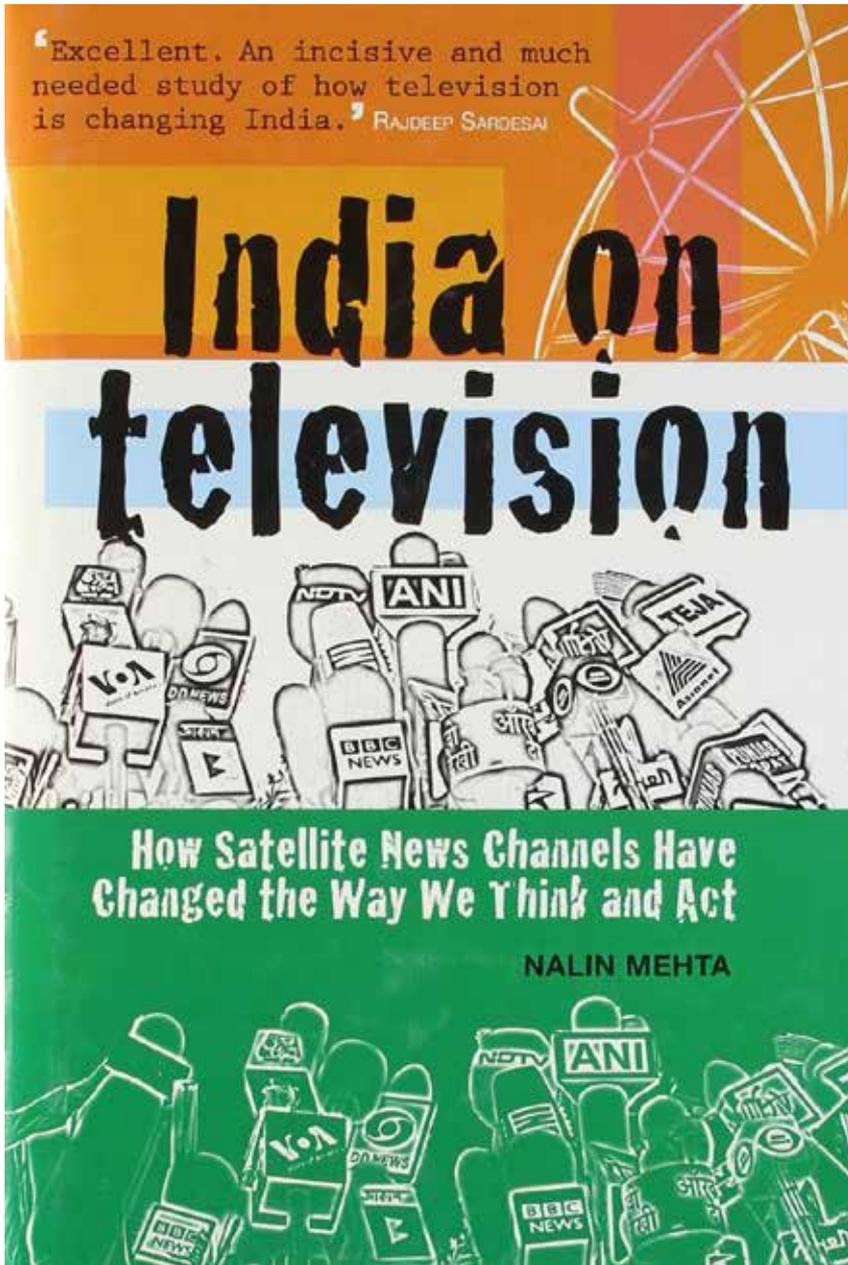
ണം ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സീ, എൻ.ഡി.ടി.വി, ഇന്ത്യാ ടുഡെ തുടങ്ങിയ മാധ്യമസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട് മേത്ത.

1959-91 കാലത്തെ ഇന്ത്യൻ ടെലിവിഷൻ സംസ്കാരമാണ് ഒന്നാമധ്യായത്തിലെ ചർച്ചാവിഷയം. ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുടെ ഇന്ദിരാ-രാജീവ് യുഗത്തിന്റെ രൂപകമെന്ന നിലയിൽ ഭരണകൂടമാധ്യമമായി റേഡിയോയ്ക്കൊപ്പം ടെലിവിഷനും നിലനിന്ന കാലം. ശ്രാവ്യ, ദൃശ്യ മാധ്യമങ്ങളുടെ ദേശസാൽക്കരണമവസാനിച്ചു തുടങ്ങുന്നത് അടിയന്തരാവസ്ഥക്കുശേഷം ബി.ജി. വർഗീസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുണ്ടായ സമിതി ആകാശവാണിക്കും ദുരദർശനും സ്വയംഭരണം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതോടെയാണ്. എങ്കിലും രാജീവ്ഗാന്ധിയാണ് ഇന്ത്യൻ ടെലിവിഷന്റെ ചരിത്രം വഴിതിരിച്ചുവിട്ടത്. രാമായണം, മഹാഭാരതം പരമ്പരകളിലൂടെ എൺപതുകളുടെ ഒടുവിൽ ടെലിവിഷൻ ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ വിനോദ മാധ്യമമായി മാറുകയും ചെയ്തു. ആഗോളവൽക്കരണം തുടർന്നുള്ള മാറ്റങ്ങളുടെ ഗതി നിർണ്ണയിച്ചു.

1959 മുതലുള്ള ഒരു ദശകത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ ഇരുപത്തയ്യായിരം ടി.വി. സെറ്റുകളാണുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ 1982 ആകുമ്പോഴേക്കും അത് ഇരുപതു ലക്ഷമായി. ഏഷ്യൻ ഗെയിംസ്, ക്രിക്കറ്റ് വേൾഡ് കപ്പ് വിജയം എന്നിവ ഇന്ത്യൻ ടെലിവിഷന്റെ വിധി മാറ്റിവെച്ചു. രണ്ടു വർഷം കൊണ്ട് ടെലിവിഷന്റെ എണ്ണം പത്തുലക്ഷം വർദ്ധിച്ചു. പിന്നീടൊരു ദശകംകൊണ്ട് ആഗോളവൽക്കരണത്തിനും ഉപഗ്രഹടെലിവിഷൻ സാങ്കേതികവിദ്യക്കും തുടക്കമിടുമ്പോഴേക്കും ഇന്ത്യയിലെ ടി.വി.സെറ്റുകളുടെ എണ്ണം മൂന്നുകോടിയായി വളർന്നിരുന്നു. പക്ഷെ അപ്പോഴും ഒരൊറ്റ ടെലിവിഷൻ ചാനലേ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. രണ്ടുപതിറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ എഴുനൂറ്റിലധികം ചാനലുകൾ ഇന്ത്യയിൽ സംപ്രേഷണമാരംഭിച്ചു. ശരാശരി ആഴ്ചയിൽ ഒരു പുതിയ ചാനൽ എന്നനിലയിൽ ടി.വി.സെറ്റുകളുടെ എണ്ണമാകട്ടെ ഏതാണ്ട് ഇരുപതുകോടിയായും വർദ്ധിച്ചു.

ആഗോളവൽക്കരണം, സാങ്കേതികവിദ്യ എന്നീ ഘടകങ്ങൾ മുൻനിർത്തി ടെലിവിഷൻരംഗം പൊതുവിലും വാർത്താടെലിവിഷൻരംഗം വിശേഷിച്ചും കൈവരിച്ച മാറ്റങ്ങളുടെ വിപണി സമ്പദ്ശാസ്ത്രമാണ് രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ മേത്ത ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. 1991 മുതൽ 2007 വരെയുള്ള വാർത്താചാനൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം. സി.എൻ.എൻ. പോലുള്ള ബഹുരാഷ്ട്ര കുത്തകകൾ തുടക്കമിട്ട ടെലിവിഷൻ വാർത്താസംസ്കാരം, സ്റ്റാർ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പാക്കിയ 24 x 7

India On Television
Nalin Mehta
Harper Collins, 2008



വാർത്താസെലിവിഷൻസംസ്കാരം, വൻതോതിൽ വർദ്ധിച്ച സെലിവിഷൻ ഉപഭോഗം, സെലിവിഷൻ മുൻനിർത്തി രൂപംകൊണ്ട പരസ്യവ്യവസായം, സി, ഏഷ്യാനെറ്റ്, ആജ്തക്ക് എന്നീ ചാനലുകളുടെ വിശദമായ ചരിത്രം, ദുരദർശന്റെ പരിമിതകളും സാധ്യതകളും എന്നിങ്ങനെ നിരവധി വിഷയങ്ങളും വസ്തുതകളും ഈയധ്യായം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

ഭരണകൂടം, മാധ്യമനിയമങ്ങൾ, ബഹുരാഷ്ട്ര മാധ്യമങ്ങളുടെ കടന്നു വരവും വേരുറപ്പിക്കലും, ഇന്ത്യൻ മാധ്യമങ്ങളോരോന്നും ബഹുരാഷ്ട്ര കുത്തകകളുമായി കരാറുണ്ടാക്കിയ അവസ്ഥ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളാണ് മൂന്നാമധ്യായത്തിലെ പഠനവിഷയം. ഇന്ത്യൻ, ഇംഗ്ലീഷ് വാർത്താസെലിവിഷന്റെ ഏറ്റവും മൗലികമായ സ്വഭാവങ്ങളിലൊന്നാണ് ആഗോളബഹുരാഷ്ട്ര മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാത്രമേ

ചൂണ് ഈ പഠനം പുരോഗമിക്കുന്നത്.

2005ൽ, ഒരു ഹിന്ദി സിനിമയുടെ റിലീസിംഗിനു തലേന്ന് ആ സിനിമയിലെ നായികാനായകന്മാരായ റാണി മുഖർജിയും അഭിഷേക്ബച്ചനും തങ്ങളുടെ കഥാപാത്രങ്ങളായി എൻ.ഡി.ടി.വിയിൽ വാർത്ത അവതരിപ്പിച്ച സന്ദർഭം മുതൽ, പരസ്യവിപണി ഇന്ത്യൻ വാർത്താചാനലുകളിൽ നടത്തുന്ന നാനാതരം അധിനിവേശങ്ങളുടെ വിപുലമായ ചർച്ചയാണ് നാലാമധ്യായത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. വാർത്തക്ക് പരസ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് നാളതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന വ്യത്യസ്തങ്ങൾ ഓരോന്നായി നഷ്ടമാകുന്ന കാലമാണ് വാർത്താചാനലുകളുടേത്. മാധ്യമങ്ങൾ വൻ വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായതും അടുത്തകാലത്താണ്. ആഗോള മാധ്യമ കുത്തകകളെക്കുറിച്ച് ചോംസ്കിയും ഹെർമനും മക്ചെസ്നി

ക്കുന്നു. ഈ കണക്കുകളുടെ സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രം നളിൻ പഠിക്കുന്നു. 'റേറ്റിംഗ്' എന്ന മന്ത്രം സെലിവിഷന്റെ സ്വർഷ്ടനയെ അടിമുടി നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വാർത്താചാനലുകൾ തങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിനായി വിപണിയെ ഏതെല്ലാതരത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ വിശകലനമായി ഈ ഭാഗം മാറുന്നു. വാർത്തകൾ തന്നെയും വിനോദവും വിപണി തന്ത്രവുമായി മാറുന്നതിന്റെ ഏറ്റവും കൂപ്രസിദ്ധമായ ഉദാഹരണമായി 2004ൽ സി ടി.വി നടത്തിയ ഗുഡിയാ കേസ് റിപ്പോർട്ടിംഗും തുടർനടപടികളും നളിൻ വിവരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ രണ്ടാം ദേശീയത എന്നു വിളിപ്പേരു വീണ ക്രിക്കറ്റ്, വാർത്താചാനലുകളുടെ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളിലൊന്നായി മാറുന്നതിന്റെ വിശകലനമാണ് അഞ്ചാമധ്യായം. ക്രിക്കറ്റ്, സിനിമ, ക്രൈം എന്ന മൂന്നു മേഖലകളാണ് ഇന്ത്യൻ സെലിവിഷന്റെ ജീവനാഡികളെന്ന് പ്രസിദ്ധമായ ഒരു നിരീക്ഷണമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ക്രിക്കറ്റ് ഒരു കളിയും വ്യവസായവും മതവും രാഷ്ട്രീയവും മറ്റൊന്നെങ്കിലും മൊക്കെയുമാണ്. ജ്യോതിബസുവും ബുദ്ധദേവ് ട്രോചാര്യയും തമ്മിൽ നിലനിന്ന രാഷ്ട്രീയ വൈരാഗ്യത്തിനു പിന്നിലെ മുഖ്യഘടകംപോലും ബാഗാൾ ക്രിക്കറ്റ് അസോസിയേഷന്റെ നിയന്ത്രണമായിരുന്നുവെന്ന് നളിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ബസുവിന്റെ ആളായിരുന്ന ജഗ്മോഹൻ ഡാൽമിയക്കെതിരെ ട്രോചാര്യ കൊൽക്കത്തയിലെ പോലീസ് കമ്മീഷണറെ രോഗത്തിറക്കി. ഇന്ത്യൻ വാർത്താചാനലുകളുടെ 'ക്രിക്കറ്റ്സോഷ്യൽ' നളിൻ കാണുന്നത് അവയുടെ ഭാരതീയവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ്.

വാർത്താചാനലുകൾ സമകാല ഇന്ത്യയെ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നതിന്റെ ഒരു 'കേസ് സ്റ്റഡി' എന്ന നിലയിൽ 2002ലെ ഗുജറാത്ത് കലാപത്തിന്റെ സെലിവിഷൻ രാഷ്ട്രീയം 'മോദി ആൻഡ് ദ കാമറ' എന്ന അധ്യായത്തിൽ നളിൻ വിശദീകരിക്കുന്നു. സിഖ് കൂട്ടക്കൊലയ്ക്കോ ബാബറിമസ്ജിദ് തകർക്കലിനോ ലഭിക്കാത്ത 'ലൈവ് കവറേജ്' ഗുജറാത്ത് കലാപത്തിനു ലഭിച്ചു. നരേന്ദ്രമോദി ലോകത്തിനു മുന്നിൽ കുറ്റവാളിയായി മാറിയത് മുഖ്യമായും ഇതിലൂടെയാണ്. തുടക്കത്തിൽ, പത്രങ്ങളുടെ രീതിയിൽ മതങ്ങളുടെ പേരുവെളിപ്പെടുത്താതെ ഗോധ്രകാലപം റിപ്പോർട്ടു ചെയ്ത ചാനലുകൾ പിന്നീട് ആ രീതി മാറ്റി. എൻ.ഡി.ടി.വി, മൂസ്ലിങ്ങൾ ഗുജറാത്തിൽ വേട്ടയാടപ്പെടുകയാണ് എന്നുതന്നെ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു. 'അതായിരുന്നല്ലോ വാർത്ത', ബർക്ക ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

അവയെക്കു നിലനിൽക്കാനാകൂ എന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് വാർത്താചാനലുകളുടെ ഈ പ്രശ്നം പക്ഷേ ഹിന്ദി ഉൾപ്പെടെയുള്ള പല ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കുമില്ല.

നാലുമുതൽ ഏഴുവരെയുള്ള അധ്യായങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ വാർത്താ ചാനലുകൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് മേത്ത അവതരിപ്പിക്കുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങളാണുള്ളത്. പത്രവും ദേശീയതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ആഗോളതലത്തിൽ തന്നെ വിപുലമായി പഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയമാണ്. അതിന്റെ തുടർച്ചയായി വാർത്താസെലിവിഷൻ നിർമ്മിക്കുന്ന ദേശരാഷ്ട്ര സ്വരൂപത്തിന്റെ വിശകലനമായി മാറുന്നു മേത്തയുടെ ഗവേഷണം.

പരസ്യവിപണിയും വാർത്താസെലിവിഷനും, ക്രിക്കറ്റും വാർത്താചാനലുകളും, ചാനൽ സംവാദങ്ങളും ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യവും, 2002ലെ ഗുജറാത്ത് കലാപവും സെലിവിഷൻ രാഷ്ട്രീയവും എന്നീ നാലുമണ്ഡലങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരി

യും ബാഗ്ഡികിയനുമാക്കെ നടത്തിയ പഠനങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ മാധ്യമരംഗത്തെ കുത്തകവൽക്കരണത്തിന്റെകൂടി കാലമായി വാർത്താചാനൽ കാലത്തെ മേത്ത വിശദീകരിക്കുന്നു. 1980കളിൽ ഇന്ത്യൻ സെലിവിഷനിലുണ്ടായ പരസ്യവിപുലം ഇന്ത്യൻ വിപണിയെ മാറ്റിമറിച്ചതിന്റെ ചരിത്രം പലരുംമെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ്. നളിൻ അവിടെനിന്നു മുന്നോട്ടുപോയി ആഗോളവൽക്കരണ കാലത്തെ ഇന്ത്യൻ മാധ്യമ-വിപണി സഖ്യത്തിന്റെ അകം പുറങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. 1990ൽ പോലും ആകെ പരസ്യവരുമാനത്തിന്റെ എഴുപതു ശതമാനവും അച്ചടിമാധ്യമങ്ങൾക്കാണ് ലഭിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ 2005 ആകുമ്പോഴേക്കും ഇത് നാല്പത്തൊഴുതമാനമായി കുറയുന്നു. 1990ൽ പതിനാറ് ശതമാനമായിരുന്ന സെലിവിഷന്റെ പരസ്യവിഹിതം 2005ൽ നാല്പത്തിരണ്ട് ശതമാനമായി വർദ്ധി

ബി.ബി.സി.ലെ മാതൃകയാക്കിയാണ് ഇന്ത്യയിൽ വാർത്താചാനലുകൾ വാർത്താബുള്ളറ്റിന്റെ അവസാന സ്റ്റോട്ട് സ്പോർട്സിനു നീക്കിവച്ചുതുടങ്ങിയത്. ക്രമേണ ക്രിക്കറ്റ് ഇന്ത്യൻ സെലിവിഷനിൽ വിശേഷിച്ച് വാർത്താസെലിവിഷനിൽ നിർണ്ണായകമായ ഉള്ളടക്കമായി മാറി. ഹിന്ദുത്വത്തോടും ഇന്ത്യയോടുതന്നെയും സമീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ദേശീയ സ്വത്വം ക്രിക്കറ്റിനു വളരെയേറെ കൈവന്നു. അഥവാ വാർത്താചാനലുകൾ അത്തരമൊരു സ്വത്വനിർമ്മിതി തങ്ങളുടെ അജണ്ടതന്നെയാക്കി മാറ്റി. ഒൻപതു വാർത്താചാനലുകൾ ക്രിക്കറ്റിനു നൽകിയ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ വിശകലനത്തിലൂടെ നളിൻ ഈ ആശയം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നു. തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ക്രിക്കറ്റ് മത്സരങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാനോ വിശകലനം ചെയ്യാനോ വൻതുക പ്രതിഫലം നൽകി വാർത്താചാനലുക

ൾ പ്രമുഖ കളിക്കാരുമായി കരാറുണ്ടാക്കി. സ്പോർട്സ് ചാനലുകളോടു മത്സരിച്ച് പ്രേക്ഷകരെ തങ്ങൾക്കൊപ്പം നിർത്തുകയായിരുന്നു ഈ തന്ത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. 2005-06 വർഷം ഇന്ത്യൻ ടീമിന്റെ ലോച്ച് എന്ന നിലയിൽ ഗ്രെഗ് ചാപ്പലിനു ലഭിച്ചതിനെക്കാൾ വരുമാനം എൻ.ഡി.ടി.വിയുമായുണ്ടാക്കിയ 'കമന്ററി കരാനി'ൽ നിന്ന് സിദ്ദുവിനു ലഭിച്ചു. ബോളിവുഡിനെപ്പോലും മറികടന്ന ജനപ്രിയ മാധ്യമസംസ്കാരമായി മാറി ക്രിക്കറ്റ്. പ്രാധാന്യമുള്ള രാഷ്ട്രീയ വാർത്തകൾ കഴിഞ്ഞാൽ വാർത്താ ചാനലുകളുടെ പരിഗണന ലഭിച്ചത് ക്രിക്കറ്റിനാണ്. (ഐ.പി.എൽ. വിവാദത്തെത്തുടർന്ന് ഈ വർഷം മെയ് 16 മുതൽ ജൂൺ അഞ്ചിന് ഈ ലേഖനം തയ്യാറാക്കുന്ന ദിവസംവരെയും ഇംഗ്ലീഷ് വാർത്താചാനലുകൾ ക്രിക്കറ്റ് അല്ലാതെ മറ്റൊരു വിഷയവും ചർച്ചചെയ്തിട്ടില്ല എന്ന് ഓർമ്മിക്കുക) പരസ്യങ്ങൾക്കും പ്രേക്ഷകർക്കും ഏറ്റവുമധികം ഇണങ്ങുന്ന കളിയെന്നനിലയിൽ ഇന്ത്യയിൽ ക്രിക്കറ്റ് സംസ്കാരത്തെ ടെലിവിഷൻ മാറ്റി മറിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അർജുൻ അപ്പാദുര ഉൾപ്പെടെയുള്ളവരുന്നയിച്ച നിരീക്ഷണങ്ങൾ നളിൻ ആധാരമാക്കുന്നു.

ആറാമധ്യായം ഇന്ത്യൻ വാർത്താ ചാനലുകളിലെ രാഷ്ട്രീയ സംവാദങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. പൊതുമണ്ഡലം, ജനാധിപത്യം, സംവാദാത്മകത തുടങ്ങിയ സങ്കല്പനങ്ങളെ ടെലിവിഷനോടിണക്കി ചർച്ച ചെയ്യാവുന്ന ഏക മണ്ഡല മെന്നനിലയിൽ ചാനലുകളിലെ വാർത്താചർച്ചകളെ കാണാം. 'താർക്കികനായ ഇന്ത്യക്കാരൻ' (The Argumentative Indian) എന്ന അമർത്യാപന്നിന്റെ വിഖ്യാതമായ സാമൂഹ്യ ചരിത്രപഠനം മാതൃകയാക്കി, ഇന്ത്യൻ താർക്കികപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ടെലിവിഷൻ കാലത്തെ രൂപമായി നളിൻ വാർത്താചാനൽ സംവാദങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നു. അതേസമയംതന്നെ രാഷ്ട്രീയ, ജനാധിപത്യ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ടെലിവിഷൻ സംവാദങ്ങൾ സവിശേഷമായി ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിന്റെയും അജണ്ടകൾ സെറ്റുചെയ്യുന്നതിന്റെയും അവയിലൂടെ നഗര, മധ്യവർഗ്ഗ, മാധ്യമസംസ്കാരത്തിനു മേൽക്കോയ്മ കൈവരുന്നതിന്റെയും കാഴ്ചകൾ നളിൻ കാണാതെ പോകുന്നുമില്ല. ജോൺ എല്ലിസ് ടെലിവിഷനെ വിളിക്കുന്നതുതന്നെ 'ദേശരാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്വകാര്യജീവിതം' (The private life of the Nation State) എന്നാണ്.

ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വേരുകൾ അമർത്യാപന്നി കണ്ടെത്തുന്നത് മേല്പറഞ്ഞ താർക്കികതയിലാണെന്നും, സുദീർഘവും ജനകീയവുമായ



നളിൻ മേത്ത

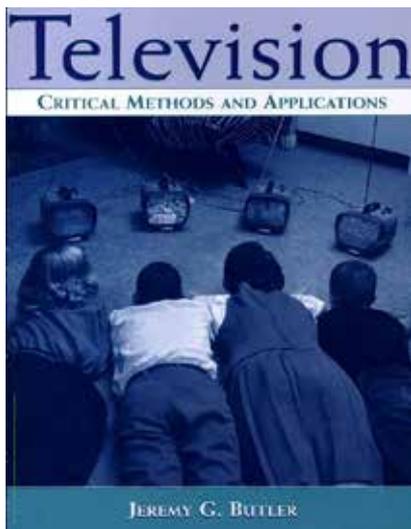
ആ പാരമ്പര്യത്തെ ഏറ്റെടുക്കുന്നതുവഴിയാണ് വാർത്താചാനൽ സംവാദങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രീയ ക്രമത്തെ സജീവമാക്കി നിർത്തുന്നതെന്നും നളിൻ വാദിക്കുന്നു. വാർത്താ ബുള്ളറ്റിനുകളിൽ മാത്രമല്ല ടോക് ഷോകളിൽ, അഭിമുഖങ്ങളിൽ, സ്റ്റുഡിയോയിലും പുറത്തുമുള്ള ചർച്ചകളിൽ - ഒക്കെ നിരന്തരമാവർത്തിക്കുന്നത് ഈ സംവാദപരതയാണ്. പുതിയ ഒരു പൊതുമണ്ഡലംതന്നെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു വാർത്താചാനലുകൾ. സമൂഹത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏതു വിഷയവും തുറന്നു ചർച്ചചെയ്യാനുള്ള ഒരു വേദിയായി വാർത്താചാനൽ മാറുന്നു. 'മാധ്യമം തന്നെയാണ് സന്ദേശം' എന്ന മക്ലൂഹന്റെ വാക്കുകൾ ഇത്രമേൽ ശരിവയ്ക്കുന്ന മറ്റൊരു മാധ്യമ മണ്ഡലമില്ല എന്നു നളിൻ. ഇന്ത്യയിൽ നടന്ന നിരവധി ടെലിവിഷൻ പഠനങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് തന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ സമർത്ഥിക്കാൻ നളിനു കഴിയുന്നു. അറുൺ ജയ്റ്റ്ലിയെപ്പോലുള്ള ടെലിവിഷൻ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ ഒരു തലമുറയെ മുൻനിർത്തി വാർത്താചാനലുകളുടെ മറ്റൊരു ഇടപെടൽ മേഖലയും നളിൻ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

വാർത്താചാനലുകൾ സമകാല ഇന്ത്യയെ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നതിന്റെ ഒരു 'കേസ് സ്റ്റഡി' എന്ന നിലയിൽ 2002ലെ ഗുജറാത്ത് കലാപത്തിന്റെ ടെലിവിഷൻ രാഷ്ട്രീയം 'മോദി ആൻഡ് ദ കാമറ' എന്ന അധ്യായത്തിൽ നളിൻ വിശദീകരിക്കുന്നു. ബാബറിമസ്ജിദ് തകർക്കപ്പെട്ട് ഒരു ദശകം പിന്നിടുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് ഗുജറാത്ത് കലാപം നടന്നത്. സ്റ്റാർന്യൂസ് മാത്രമാണ് ഇംഗ്ലീഷ് വാർത്താചാനലായി നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. സീ, ആജ്തക് എന്നീ ഹിന്ദി വാർത്താചാനലുകളും. എൻ.ഡി.ടി.വിയുടെ ബർക്കാദത്ത്, രാജ്ദീപ് സർദേശായി

എന്നിവരാണ് മുഖ്യമായും ഗുജറാത്ത് കലാപം ലോകത്തിനു മുന്നിലെത്തിച്ച ദൃശ്യമാധ്യമപ്രവർത്തകർ. സിഖ് കൂട്ടക്കൊലയ്ക്കോ ബാബറിമസ്ജിദ് തകർക്കലിനോ ലഭിക്കാത്ത 'ലൈവ് കവറേജ്' ഗുജറാത്ത് കലാപത്തിനു ലഭിച്ചു. നരേന്ദ്രമോദി ലോകത്തിനു മുന്നിൽ കുറ്റവാളിയായി മാറിയത് മുഖ്യമായും ഇതിലൂടെയാണ്. 1950ലെ അമേരിക്കൻ പൗരാവകാശ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച ടെലിവിഷൻ പ്രതിനിധാനവുമായി താരതമ്യം ചെയ്ത് നളിൻ ഈ വിഷയം പഠിക്കുന്നു. തുടക്കത്തിൽ, പത്രങ്ങളുടെ രീതിയിൽ മതങ്ങളുടെ പേരുവെളിപ്പെടുത്താതെ ഗോധ്രകലാപം റിപ്പോർട്ടു ചെയ്ത ചാനലുകൾ പിന്നീട് ആ രീതി മാറ്റി. എൻ.ഡി.ടി.വി, മുസ്ലിങ്ങൾ ഗുജറാത്തിൽ വേട്ടയാടപ്പെടുകയാണ് എന്നുതന്നെ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു. 'അതായിരുന്നല്ലോ വാർത്ത', ബർക്ക ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ആജ്തക് ചാനൽ പക്ഷെ 'മുസ്ലിം' എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചതേയില്ല. കേന്ദ്രനിയമമന്ത്രി അറുൺ ജയ്റ്റ്ലി മുതൽ നരേന്ദ്രമോദി വരെയുള്ളവർ എൻ.ഡി.ടി.വിക്ക്തിരെ തിരിഞ്ഞു. മാർച്ച് രണ്ടിന് ഗുജറാത്ത് സർക്കാർ സംസ്ഥാനത്ത് എൻ.ഡി.ടി.വിയുടെ സംപ്രേഷണം തടഞ്ഞു. കലാപം പടരുന്നതിനു മുഖ്യകാരണം അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ടെലിവിഷൻ ദൃശ്യങ്ങളാണെന്ന് സർക്കാർ വാദിച്ചു. 9/11 സംഭവം അമേരിക്കൻ ചാനലുകൾ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്ത രീതി മാതൃകയാക്കാൻ കേന്ദ്ര ആഭ്യന്തര മന്ത്രി അദാനി എൻ.ഡി.ടി.വിയെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ ടെലിവിഷൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള മാധ്യമങ്ങൾ ഗുജറാത്തിൽ നടക്കുന്നത് മുസ്ലിം വംശഹത്യയാണെന്ന് തുറന്നടിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഹിന്ദുതാശക്തികൾ അവയുടെ നരവേട്ട അവസാനിപ്പിച്ചതെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു, സിദ്ധാർഥ് വരദരാജൻ. റോഡ്നികിംഗ് റിപ്പോർട്ട് ഉദാഹരിച്ച് രാജ്ദീപും ഇതേ വാദം ഉന്നയിക്കുന്നു. 2004ലെ പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ബി.ജെ.പി.ക്ക് കേന്ദ്രത്തിൽ ഭരണം നഷ്ടമായി.

ചുരുക്കത്തിൽ, ആഗോളവൽക്കരണ കാലത്തെ ഇന്ത്യൻ വാർത്താചാനലുകളുടെ നിലനിൽപ്പു സാധ്യമാക്കുന്ന വിശുദ്ധത്രിതമായി പരസ്യം, ക്രിക്കറ്റ്, രാഷ്ട്രീയം എന്നിവ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുകയും അതുവഴി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ടെലിവിഷൻ ദേശീയതയുടെ ഇന്ത്യൻ മുഖം അനാവരണം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പഠനം. ☺

ശ്രീശങ്കര സർവ്വകലാശാലയിൽ മലയാളം അധ്യാപകനാണ് ലേഖകൻ. ലേഖകന്റെ ഇ-മെയിൽ: shajijacob67@gmail.com

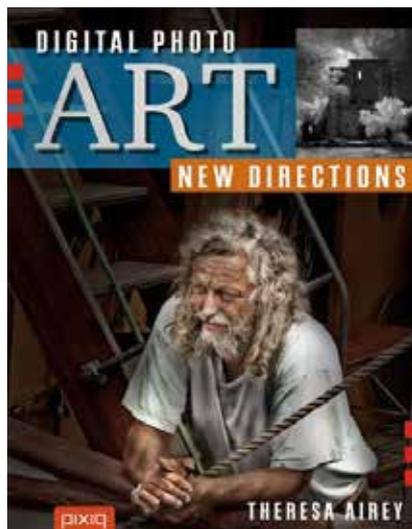


Television: Critical Methods and Applications

Jeremy G. Butle
Routledge

511 pages; Price: Rs. 4000

Written in clear and lively prose, *Television* explains how television programs and commercials are made, and how they function as producers of meaning. Author Jeremy Butler demonstrates the ways in which cinematography and videography, acting, lighting, set design, editing, and sound combine to produce meanings that viewers take away from their television experience. This popular text provides essential critical and historical context, lucidly explaining how different critical methods have been applied to the medium, such as genre study, ideological criticism, and cultural studies. Hundreds of illustrations from television programs introduce the reader to the varied ways in which television goes about telling stories, presenting news, and selling products, and a companion Web site (www.TVcrit.com) supplements the text with color frame grabs and illustrative video clips.

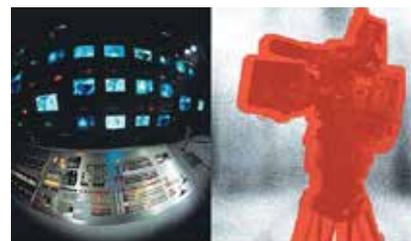


Digital Photo Art

Theresa Airey
Pixiq

256 pages; Price: Rs. 1099

Go beyond the boundaries of the simple digital photograph with these exciting mixed-media art techniques that employ both computer software and traditional hands-on materials. This unique blend of the classic and the new results in eye-catching images that incorporate painting, printmaking, photography, and digital art. Every magnificent page displays exciting and groundbreaking ways to utilize today's digital tools. Use programs such as nik Color Efex Pro! and Adobe Photoshop to reproduce the effects of an old bromoil print or a watercolor painting. With Lazertran inkjet paper, varnish, and turpentine, create a pseudo Polaroid transfer that looks just like an original. Hand color photographs with pastel pencils, or try encaustic wax for an otherworldly effect. With these time-honored artist's tools and modern computer effects, the sky's the limit on creativity.



THE TELEVISION HANDBOOK

JONATHAN BIGNELL AND JEREMY ORLEBAR



Television Handbook

Jeremy Orlebar, Jonathan Bignell
Routledge

336 pages; Price: Rs. 2221

Updated to include information and discussion on new technologies and new critical ideas, Jonathon Bignell and Jeremy Orlebar present this excellent critical introduction to the practice and theory of television, which relates media studies theories and critical approaches to practical television programme making. Featuring advice on many aspects of programme making, from initial ideas to post-production processes, and includes profiles to give insight into how people in the industry, from graduates to executives, think about their work. With debates on what is meant by quality television, key discussions include: the state of television today, how television is made and how production is organized, how new technology and the changing structure of the television industry will lead the medium in new directions, and how drama, sport and music television can be understood.

ഇ.പി.ഷാജുദീൻ

ആഗോള മാധ്യമരംഗത്തെ പുതിയ പ്രവണതകളും വാർത്തകളും മനസ്സിലാക്കാനുതകുന്ന മികച്ച മീഡിയ വെബ്സൈറ്റുകളെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ പംക്തി. മാധ്യമരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കും മാധ്യമവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും ഈ സൈറ്റുകളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ.

ആക്കുറസി ഇൻ മീഡിയ



അമേരിക്കയിലെ മാധ്യമ നിരീക്ഷക സമാഹരണമായ ആക്കുറസി ഇൻ മീഡിയയുടെ വെബ്സൈറ്റാണ് www.aim.org. മാധ്യമങ്ങൾ പക്ഷം പിടിക്കുന്നത് പുറത്തു കൊണ്ടുവരികയെന്നതാണ് തങ്ങളുടെ ദൗത്യമെന്ന് തുറന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനം. റിപ്പോർട്ടിംഗിലെ കൃത്യത, തുല്യത, നീതിബോധം തുടങ്ങിയവ ഉറപ്പുവരുത്താൻ വേണ്ട പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സംഘടന ചെയ്യുന്നത്. ഇത് സൈറ്റിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്. അമേരിക്കൻ മാധ്യമങ്ങളിൽ പക്ഷം പിടിച്ചുള്ള റിപ്പോർട്ടിംഗ് വ്യാപകമാകുന്നതിൽ മനം മടുത്ത് ഒരു സംഘം ആക്ടിവിസ്റ്റുകൾ 1969ൽ തുടക്കമിട്ട സംഘടനയാണിത്. മാധ്യമങ്ങളെ ഗൗരവത്തോടെ നിരീക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് വളരെ സഹായകമായ സൈറ്റാണിത്. ഇതിന്റെ ആർട്ടിക്കിൾ വിഭാഗത്തിൽ സ്ഥിരം പംക്തികൾ റിപ്പോർട്ടുകൾ, സ്പെഷൽ റിപ്പോർട്ടുകൾ, ഗസ്റ്റ് കോളങ്ങൾ എന്നീ ഭാഗങ്ങളിലായി അനേകം ലേഖനങ്ങളും മറ്റും നൽകിയിരിക്കുന്നു. എയ്മിന്റെ ചെയർമാൻ ഡോൺ ഇർവിന്റെ ബ്ലോഗും സംഘടനയുടെ ഓൺ ടാർജ്ജ് എന്ന ബ്ലോഗും ഈ സൈറ്റിന്റെ ഹോം പേജിൽ നിന്നു കണ്ടെത്താം. വളരെ ജനപ്രീതിയുള്ള ബ്ലോഗാണ് ഡോൺ ഇർവിന്റേത്. ഇതിലെ

ലേഖനങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ അപ്പാടെ മറ്റു മുഖ്യധാരാ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ പുനപ്രസിദ്ധീകരിക്കാറുണ്ട്. നിരവധി പോഡ്കാസ്റ്റുകൾ, വീഡിയോകൾ എന്നിവയും സൈറ്റിൽ നിന്നു കണ്ടെത്താനാകും. സൈറ്റിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്താൽ പുതിയ വിവരങ്ങൾ അറിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഇമെയിൽ ദിവസേന കിട്ടും.

റൈറ്റേഴ്സ് ഹാൻഡ് ബുക്ക്



അമേരിക്കയിലെ വിസ്കോൺസിൻ സർവകലാശാലയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഇംഗ്ലീഷിലെ ക്രിയേറ്റീവ് റൈറ്റിംഗ് പഠിപ്പിക്കാൻ ഉണ്ടാക്കിയ റൈറ്റിംഗ് സെന്ററിന്റെ വെബ്സൈറ്റിലെ ഒരു വിഭാഗമാണ് ദ് റൈറ്റേഴ്സ് ഹാൻഡ് ബുക്ക് (<http://writing.wisc.edu/Handbook/tStyle.html>). ഇംഗ്ലീഷിലെ എഴുത്ത് മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുന്ന നിരവധി നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഈ സൈറ്റിൽ നിന്നു കണ്ടെത്താം. എഴുത്ത് ശൈലി മെച്ചപ്പെടുത്തുക, എഴുത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക, വ്യാകരണവും ചിഹ്നങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും മനസ്സിലാക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ഇതിൽ നിന്നു പഠിക്കാനാകും. എഴുതുന്നതിനൊപ്പമുള്ള വിവിധ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ പരിചയസ്വന്തമായ എഴുത്തുകാര്പോലും തെറ്റു വരുത്താറുണ്ട്. ഇത്തരം ചിഹ്നങ്ങളുടെ ഉപയോഗങ്ങൾ എല്ലാ

ഭാഷയിലും ഒരേപോലെ ആയതിനാൽ വളരെ പ്രയോജനപ്രദമാണ് ഇതിലെ പാഠങ്ങൾ. പ്രൂഫ് വായിക്കേണ്ട രീതി, സ്ഥിരം വരുത്തുന്ന ചില തെറ്റുകൾ തുടങ്ങിയവയും ഉപകാരപ്രദമായ വിഭാഗങ്ങളാണ്.

ജേണലിസം ടിപ്സ്



പത്രപ്രവർത്തകർക്ക് ആധുനിക സാങ്കേതിക വിദ്യകളെ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന വെബ്സൈറ്റാണ് www.facsnet.org. പ്രധാനമായും ഓൺലൈനിൽ എഴുതി പണം ഉണ്ടാക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നതാണ് ഈ സൈറ്റിലെ ഉള്ളടക്കം. ആപ്പിൾ ഐ ട്യൂണിൽ ഇ ബുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ, ഇബുക്ക് ഉപയോഗിച്ച് എങ്ങനെ ലാഭമുണ്ടാക്കാം, ഇബുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങൾ, ജേണലിസ്റ്റുകൾക്ക് എങ്ങനെ ഇന്റർനെറ്റ് ഉപയോഗിക്കാം തുടങ്ങിയ വിവരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഈ സൈറ്റിലുള്ള ഉള്ളടക്കങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എല്ലാ ലേഖനങ്ങളും വീഡിയോയുടെ സഹായത്താൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ☺
മംഗളം ദിനപത്രത്തിന്റെ ചീഫ് ന്യൂസ് എഡിറ്ററാണ് ലേഖകൻ. ലേഖകന്റെ ഇ-മെയിൽ: epshajudeen@gmail.com

മാധ്യമരംഗത്ത് ബദൽ ഇടപെടലുകളുണ്ടാകണം



ജനാധിപത്യത്തിൽ വന്ന മുല്യച്യുതിക്കൊപ്പം മാധ്യമങ്ങളും ദിശമാറി സഞ്ചരിക്കുന്നതാണ് വർത്തമാനകാല അനുഭവമെന്ന് പി.രാജീവ് എം.പി. പറഞ്ഞു. കാക്കനാട് പ്രസ് അക്കാദമിയിൽ സംഘടിപ്പിച്ച മത്തായി മാഞ്ഞുരാൻ അനുസ്മരണ പരിപാടിയോടനുബന്ധിച്ച് 'വർത്തമാനകാല ജനാധിപത്യവും മാധ്യമവും' എന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രഭാഷണം നടത്തുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥിതിയിലെ ഇന്ത്യക്ക് നിലനിൽക്കാനാകൂ എന്ന

ഉറച്ച ധാരണയുണ്ടായിരുന്ന മത്തായി മാഞ്ഞുരാൻ കാലത്തിനു മുൻപേ നടന്ന വിഴ്ണാനിയായ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനായിരുന്നുവെന്ന് അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തിയ മുതിർന്ന മാധ്യമ പ്രവർത്തകൻ കെ.എം.റോയ് പറഞ്ഞു.

അക്കാദമി ചെയർമാൻ എൻ.പി.രാജേന്ദ്രൻ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ച ചടങ്ങിൽ അക്കാദമി സെക്രട്ടറി വി.ആർ.അജിത് കുമാർ, അസി.സെക്രട്ടറി എൻ.പി. സന്തോഷ് എന്നിവർ സംസാരിച്ചു.

ചർച്ചാവേദി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു



കലാസാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളും സജീവമായ ചർച്ചകളും ലക്ഷ്യമാക്കി കേരള പ്രസ് അക്കാദമിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ രൂപവത്കരിച്ച ചർച്ചാവേദി ജില്ലാ കളക്ടർ പി.എ.ഷൈയ്ക് പരീത് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. യോഗത്തിൽ അക്കാദമി സെക്രട്ടറി വി.ആർ. അജിത് കുമാർ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. അസി.സെക്രട്ടറി എൻ.പി.സന്തോഷ്, ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ ഡയറക്ടർ എം.രാമചന്ദ്രൻ, ലക്ചറർ ഹേമലതാമേനോൻ, ചർച്ചാവേദി കൺവീനർ പ്രേംകുമാർ ജി, ജോയിന്റ് കൺവീനർ തൻവീർ എം.എ എന്നിവർ സംസാരിച്ചു.

തുടർന്ന് സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ 2011-ലെ മികച്ച ഡോക്യുമെന്ററിക്കുള്ള അവാർഡ് നേടിയ 'മൗനത്തിന്റെ നിലവിളി' പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ലഡാക്ക് അന്താരാഷ്ട്രമേള, ദോഹ-അൽജസീറ ഫെസ്റ്റിവലുകളിൽ പങ്കെടുത്ത സംവിധായകൻ സന്തോഷ് പി.ഡി. മുഖാമുഖത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. എല്ലാ വ്യാഴാഴ്ചയും വൈകീട്ട് നാലിന് പ്രസ് അക്കാദമി

ഓഡിറ്റോറിയത്തിൽ നടക്കുന്ന ചർച്ചാവേദി പരിപാടികൾ അക്കാദമി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പുറമെ പൊതുജനങ്ങൾക്കും പങ്കെടുക്കാം.

അനുസ്മരിച്ചു

മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങി അനുവാചകരെ ബുദ്ധികവും വൈകാരികവുമായ അനുഭൂതികളിലേക്ക് കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ പ്രത്യേക വൈഭവമുള്ള ചലച്ചിത്രകാരനായിരുന്നു അന്തരിച്ച വിഖ്യാത ഇന്ത്യൻ ചലച്ചിത്ര സംവിധായകനും നടനുമായ ഗുരുപർണോഘോഷ് എന്ന് പ്രശസ്ത തിരക്കഥാകൃത്ത് ജോൺ പോൾ അനുസ്മരിച്ചു. കേരള പ്രസ് അക്കാദമി ചർച്ചാവേദിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അക്കാദമി ഓഡിറ്റോറിയത്തിൽ നടന്ന ഗുരുപർണോഘോഷ് അനുസ്മരണ പരിപാടിയിൽ സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അനുസ്മരണ പരിപാടിയോടനുബന്ധിച്ച് ഗുരുപർണോഘോഷ് സംവിധാനം ചെയ്ത ചിത്രാംഗദ, ചോക്കർ ബാലി എന്ന സിനിമകൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

സ്വദേശഭിമാനി കേസരി പുരസ്കാരം വി.പി. ആറിന്

മാധ്യമമേഖലയ്ക്ക് നൽകിയ സമഗ്ര സംഭാവനയ്ക്ക് സംസ്ഥാന സർക്കാർ ഏർപ്പെടുത്തിയ സ്വദേശഭിമാനി കേസരി പുരസ്കാരത്തിന് പ്രസ് അക്കാദമി മുൻ ചെയർമാനും മാതൃഭൂമി മുൻ പത്രാധിപരുമായ വി.പി. രാമചന്ദ്രൻ അർഹനായി. കേരളാ പ്രസ് അക്കാദമിയിൽ ആദ്യം കോഴ്സ് ഡയറക്ടറായും പിന്നീട് രണ്ട് ടേം ചെയർമാൻ ആയും പ്രവർത്തിച്ച അക്കാദമിയെ പുരോഗതിയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിൽ വിലയേറിയ സംഭാവനകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു ലക്ഷം രൂപയും ഫലകവും അടങ്ങുന്നതാണ് അവാർഡ്.

കേരളത്തിലും ഇന്ത്യക്കകത്ത് മറ്റിടങ്ങളിലും ഇന്ത്യക്ക് പുറത്തുമായി അറസ്റ്റാണുകാലം പ്രശസ്തമായ നിലയിൽ മാധ്യമപ്രവർത്തനം നടത്തിയ വി.പി.ആർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന വെട്ടത്ത് പുത്തൻവീട്ടിൽ രാമചന്ദ്രൻ പാർലമെന്റ് റിപ്പോർട്ടിങ്, വിദേശ റിപ്പോർട്ടിംഗ്, അന്വേഷണാത്മക റിപ്പോർട്ടിംഗ് എന്നിവയിൽ തനതായ പാത തുറന്ന വ്യക്തിയാണ്. അസോസിയേറ്റഡ് പ്രസ് (എ.പി.) പുനെ ഓഫീസിലും തുടർന്ന് പ്രസ് ട്രസ്റ്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യ (പി.ടി.ഐ), യു.എൻ.ഐ. എന്നിവയിലും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1924ൽ തൃശൂരിലെ വടക്കാഞ്ചേരിയിൽ ജനിച്ച രാമചന്ദ്രൻ 1964ൽ യു.എൻ.ഐയുടെ ഡൽഹി ബ്യൂറോ ചീഫ് ആയി. യു.എൻ.ഐ. ഡപ്യൂട്ടി ജനറൽ മാനേജർ സ്ഥാനം വരെ വഹിച്ചു. യു.എൻ.ഐ. വിട്ട വി.പി.ആർ. 1978ൽ മാതൃഭൂമിയിലെത്തി. 1984 ൽ മാതൃഭൂമി വിട്ട ശേഷം തൃശൂർ എക്സ്പ്രസിൽ മാനേജിംഗ് എഡിറ്ററായിരുന്നു.

അക്കാദമി പരിത കാമ്പസാകുന്നു

കാക്കനാട് പ്രസ് അക്കാദമി കാമ്പസ് ഇക്കോ ഫ്രണ്ട്ലി കാമ്പസ് ആക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി, കാമ്പസിൽ നൂറിലേറെ തേക്കിൻ തൈകൾ നട്ടു. അക്കാദമി ചെയർമാൻ എൻ. പി. രാജേന്ദ്രൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. സംസ്ഥാന വനം വകുപ്പാണ് തൈകൾ നൽകിയത്. കാമ്പസിൽ ഒന്നരലക്ഷം ലിറ്റർ വെള്ളം ശേഖരിക്കാവുന്ന മഴവെള്ള സംഭരണിയും ബയോഗ്യാസ് പ്ലാന്റും നേരത്തേ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. പുൽതകിടുകളും ഔഷധ ചെടികളും വച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വി. എഫ്. പി. സി. കെ യുമായി ചേർന്ന് പച്ചക്കറി കൃഷിയും തുടങ്ങാൻ അക്കാദമി ലക്ഷ്യമിടുന്നു.

പൊതുഗവേഷണ രൂപപ്പെടുത്തിയത് മാധ്യമപ്രവർത്തകർ: സി.രാധാകൃഷ്ണൻ



കോഴിക്കോട്:കേരളത്തിൽ ഒരേ രീതിയിലുള്ള ഗവേഷണയുണ്ടാക്കിയത് മാധ്യമപ്രവർത്തകരാണെന്ന് പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരൻ സി.രാധാകൃഷ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കേരള പ്രസ് അക്കാദമി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ, വി.പി.സുബൈറിന്റെ 'മലയാളപത്രഭാഷ വികാസപരിണാമങ്ങൾ' എന്ന പുസ്തകം പ്രകാശനം ചെയ്ത് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മലയാള മനോരമ പത്രത്തിൽ ചീഫ് സബ് എഡിറ്ററാണ് സുബൈർ.

സാങ്കേതികതയ്ക്ക് കൂടി യോജിച്ച രീതിയിൽ മലയാളഭാഷയെ മാറ്റിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അച്ചടിക്ക് യോജിച്ച രീതിയിലാണ് ഇപ്പോൾ. ഓരോ പത്രമാധ്യമത്തിനും ഭാഷാധിപത്യം അവരുടേതായ രീതികളിലാണ്.

ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളിൽ തെറ്റുകൾ വരാതിരിക്കാനുള്ള പ്രധാനകാരണം കമ്പ്യൂട്ടറിൽ വ്യാകരണത്തെയും അക്ഷരത്തെയും പരിശോധിക്കാനുള്ള സംവിധാനം ഉണ്ടായത് കൊണ്ടാണ്. അങ്ങനെ

മലയാളത്തിലും ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്. കേരളസർക്കാർ മുൻകൈയെടുത്താൽ ഇത് സാധിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ സി.രാധാകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു.

എൻ.പി.ഹാഫിസ് മുഹമ്മദ് പുസ്തകം ഏറ്റുവാങ്ങി. കേരളപ്രസ് അക്കാദമി ചെയർമാൻ എൻ.പി.രാജേന്ദ്രൻ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. ഡോ.കെ.എം.അനിൽ പുസ്തകം പരിചയപ്പെടുത്തി. മലയാള മനോരമ മുൻ റസിഡന്റ് എഡിറ്റർ കെ.അബൂബക്കർ, കോഴിക്കോട് പ്രസ് ക്ലബ്ബ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ആന്റ് കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻസ് ആന്റ് ജേർണലിസം ഡയറക്ടർ വി.ഇ.ബാലകൃഷ്ണൻ, പ്രസ് ക്ലബ്ബ് സെക്രട്ടറി വിനോദ് ചന്ദ്രൻ, കേരളപ്രസ് അക്കാദമി എക്സിക്യൂട്ടീവ് ബോർഡ് അംഗം എൻ.രാജേഷ്, പ്രസ് അക്കാദമി ജനറൽ കൗൺസിൽ അംഗം ഇ.പി.ഷാജുദ്ദീൻ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. വി.പി.സുബൈർ മറുപടി പ്രസംഗം നടത്തി.

മാധ്യമ മുസിധം: പ്രോജക്ട് റിപ്പോർട്ട് മന്ത്രിക്ക് സമർപ്പിച്ചു

കേരള പ്രസ് അക്കാദമി കൊച്ചി കാക്കനാട്ടെ കാമ്പസിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന മാധ്യമ മ്യൂസിയത്തിന്റെ പ്രോജക്ട് റിപ്പോർട്ട് അക്കാദമിയുടെ പ്രതിനിധിസംഘം മന്ത്രി കെ.സി. ജോസഫിന് സമർപ്പിച്ചു. അക്കാദമി ചെയർമാൻ എൻ.പി. രാജേന്ദ്രൻ, വൈസ് ചെയർമാൻ കെ.സി. രാജഗോപാൽ, എക്സിക്യൂട്ടീവ് ബോർഡ് അംഗം എൻ. രാജേഷ്, അസിസ്റ്റന്റ് സെക്രട്ടറി എൻ.പി. സന്തോഷ് എന്നിവരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ സംബന്ധിച്ച് പ്രാഥമിക ചർച്ച നടത്തി.

മ്യൂസിയോളജിസ്റ്റ് കൺസൾട്ടന്റ് ആർ. ചന്ദ്രൻപിള്ളയാണ് മ്യൂസിയത്തിന്റെ പ്രോജക്ട് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയത്. പ്രോജക്ടിന് പ്രാഥമിക അംഗീകാരം ലഭിച്ചശേഷം കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ സാമ്പത്തികസഹായം തേടാനാവുമെന്ന് മന്ത്രി കെ.സി. ജോസഫിന് പ്രതിനിധി സംഘത്തോട് പറഞ്ഞു.

പ്രസ് അക്കാദമി ആസ്ഥാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കൊച്ചി കാക്കനാട്ടെ മൂന്ന് ഏക്കർവരുന്ന കാമ്പസിൽ ഇതിനാവശ്യമായ മൂന്നുമില കെട്ടിടം പണിയാൻ പ്രോജക്ട് റിപ്പോർട്ടിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. കേരളീയ വാസ്തുശില്പ മാതൃകയിലുള്ള മൂന്നുമില കെട്ടിടമാണ് മ്യൂസിയം വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഗാലറികൾ, ലൈബ്രറി, ആർക്കൈവ്, ഇന്റർ ആക്ടിവ് റൂം, എക്സിബിഷൻ സ്പേസ്, ഓഡിറ്റോറിയം, ഫയർ പ്രൊട്ടക്ഷൻ ഉപകരണങ്ങൾ,

സുരക്ഷാ സംവിധാനങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്ന സമുച്ചയത്തിന് 10 കോടി രൂപയാണ് ചെലവ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. മ്യൂസിയം ഡിസ്പ്ലേയും അനുബന്ധ സൗകര്യങ്ങളും തയ്യാറാക്കാൻ മൂന്നു കോടി മുപ്പത്തിയഞ്ച് ലക്ഷം രൂപയും വേണ്ടിവരും. ആകെ 13.35 കോടി രൂപയാണ് ചെലവ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

2013 മാർച്ച് ഒന്നിന് തിരുവനന്തപുരം കേസരി ഹാളിൽ ചേർന്ന, മുതിർന്ന മാധ്യമ പ്രവർത്തകരുടെയും പ്രമുഖ വ്യക്തികളുടെയും യോഗത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ആശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കൺസൾട്ടന്റ് മ്യൂസിയോളജിസ്റ്റും ആർക്കിയോളജിസ്റ്റുമായ ആർ. ചന്ദ്രൻപിള്ള വിശദമായ പ്രോജക്ട് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയത്. ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ മാധ്യമ മ്യൂസിയം ആയിരിക്കും ഇത്. പത്രങ്ങളുടെ ജനനവും വളർച്ചയും അവയുടെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്കുള്ള പരിണാമവും ഉള്ളടക്കത്തിലും സാങ്കേതികതയിലും ഉണ്ടായ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങളും ദൃശ്യശ്രാവ്യ മാധ്യമങ്ങളുടെ ജനനവും മെല്ലാം വരുംതലമുറകൾക്ക് പഠിക്കാൻ ഉതകുംവിധം സംവിധാനം ചെയ്യുകയാണ് മാധ്യമ മ്യൂസിയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. മാധ്യമ ചരിത്രം നാടിന്റെ രാഷ്ട്രീയസാംസ്കാരിക ചരിത്രം കൂടിയായതിനാൽ മാധ്യമ മ്യൂസിയം ചരിത്ര മ്യൂസിയത്തിന്റെ കൂടി പങ്കു വഹിക്കും. ഏറ്റവും ആധുനികമായ സാങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങളാണ് വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

പ്രസ് അക്കാദമി കോഴ്സുകൾക്ക് അപേക്ഷ ക്ഷണിച്ചു

കേരള പ്രസ് അക്കാദമി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ നടത്തുന്ന ജേർണലിസം ആൻഡ് കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ, പബ്ലിക് റിലേഷൻസ് ആൻഡ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ, ടി.വി.ജേർണലിസം പോസ്റ്റ് ഗ്രാഡ്വേറ്റ് ഡിപ്ലോമ കോഴ്സുകൾക്ക് അപേക്ഷ ക്ഷണിച്ചു. ഈ ഫുൾടൈം കോഴ്സുകളുടെ ദൈർഘ്യം ഒരു വർഷമാണ്.

ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ ബിരുദമാണ് പ്രവേശന യോഗ്യത. അവസാന വർഷം ബിരുദപരീക്ഷ എഴുതിയവർക്കും അപേക്ഷിക്കാം. പ്രായം 1.5.2013ൽ 27 വയസ്സ് കവിതരുത്. പട്ടിക വിഭാഗക്കാർക്ക് അഞ്ചു വർഷത്തെ വയസ്സിളവുണ്ട്. അഭിരുചി പരീക്ഷയുടെയും ഇന്റർവ്യൂവിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കും പ്രവേശനം. കോഴിക്കോട്, എറണാകുളം, കൊല്ലം എന്നിവിടങ്ങളിൽ പ്രവേശന പരീക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അപേക്ഷാഫോറവും പ്രോസ്പെക്ടസും അക്കാദമി വെബ് സൈറ്റിൽ നിന്നും (www.pressacademy.org) ഡൗൺലോഡ് ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഓൺലൈനായും അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കാം. അപേക്ഷ നൽകുമ്പോൾ സെക്രട്ടറി, കേരള പ്രസ് അക്കാദമി എന്ന പേരിൽ എറണാകുളം സർവീസ് ബ്രാഞ്ചിൽ മാറാവുന്ന 300രൂപയുടെ (പട്ടിക വിഭാഗം 150രൂപ) ഡിമാൻഡ് ഡ്രാഫ്റ്റും നൽകണം. ചെക്ക് സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല.

പുരിപ്പിച്ച അപേക്ഷ ജൂലൈ 10-ന് വൈകിട്ട് അഞ്ച് മണിക്കകം അക്കാദമി ഓഫീസിൽ ലഭിക്കണം.

ലോകം കണ്ട വര

അന്തർദ്ദേശീയ മാധ്യമരംഗത്തെ പ്രശസ്തമായ കാർട്ടൂണുകളെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ പംക്തിയിൽ. മാതൃഭൂമി കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് ആയ ഗോപീകൃഷ്ണനാണ് ഇവ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.



പാട്രിക് ചപ്പാറെ

ലൈബനീസ്-സിസ് കാർട്ടൂണിസ്റ്റായ പാട്രിക് ചപ്പാറെ ബ്രസീലിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന ജനകീയപ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ ഭാഗമായി വരച്ച കാർട്ടൂണാണിത്. ‘ആദ്യം വിശപ്പുകറ്റം, എന്നിട്ട് മതി ഫുട്ബോൾ’ എന്ന മുദ്രാവാക്യമുയർത്തി ലക്ഷക്കണക്കിന് പേർ പങ്കെടുക്കുന്ന സമരമാണ് ബ്രസീലിൽ അരങ്ങേറുന്നത്. കോൺഫെഡറേഷൻ കപ്പ് നടക്കുകയും ലോകകപ്പ് ഫുട്ബോളിനും ഒളിമ്പിക്സിനും ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന രാജ്യത്ത് ജനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ പരിഹരിച്ചിട്ടുമതി കായികധൂർത്ത് എന്നതാണ് പ്രക്ഷോഭകരുടെ ആവശ്യം. പ്രക്ഷോഭം കണ്ട് വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത ബ്രസീൽ പ്രസിഡന്റ് ദിൽമ ‘ഇതെന്താ വല്ല മൂന്നാംലോകരാജ്യവുമാണോ’ എന്ന് അത്ഭുതം കുറുകയാണ് കാർട്ടൂണിൽ. യൂറോപ്പുപോലെ ഈ നാടും മോശമായിരിക്കുന്നു എന്ന് അടുത്തുള്ള മറ്റൊരു നേതാവിന്റെ പ്രതികരണം. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് എത്ര അകലെയാണ് ബ്രസീൽ ഭരണാധികാരികൾ എന്ന് ഈ കാർട്ടൂൺ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ലൈബനീസുകാരിയായ അമ്മയ്ക്കും സിസ്റ്റുകാരനായ അച്ഛനും പാക്കിസ്ഥാനിൽ വച്ച് ജനിച്ച് സിംഗപ്പൂരിൽ വളർന്ന് ഏറെക്കാലം അമേരിക്കയിൽ ജീവിച്ച പാട്രിക്കിന് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ലോകവ്യക്തിത്വമാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ലോകത്തെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കണ്ണിലൂടെ കാണാനും കറുത്തതോ അസംബന്ധമോ ആയ ഫലിതങ്ങളെ പുറത്തെടുക്കാനും പാട്രിക്കിനു കഴിയുന്നു. ഇപ്പോൾ ജനീവയിൽ താമസിക്കുന്ന പാട്രിക് ഇന്റർനാഷണൽ ഹെറാൾഡ് ട്രിബ്യൂൺ, സിസ് പത്രമായ ലെട്സെംപ്സ്, ജർമ്മൻ പത്രമായ എൻഇസഡ്ഇസഡ് ആം സൊൻടാഗ് എന്നീ പത്രങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ് സ്ഥിരമായി വരയ്ക്കുന്നത്. ഇവയ്ക്കുപുറമെ ലോകത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല പത്രങ്ങളും പാട്രിക്കിന്റെ കാർട്ടൂണുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ©

ഗോപീകൃഷ്ണന്റെ ഇ-മെയ്ൽ: cartoonistgopikrishnan@gmail.com

1013 രൂപ വിലയുള്ള 11 പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോൾ 450 രൂപക്ക്

പ്രസ് അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 1013 രൂപ മൊത്തം വിലയുള്ള
11 പുസ്തകങ്ങളും കുടി 450 രൂപയ്ക്കു ലഭിക്കും.
തപാലിലാണെങ്കിൽ 570 രൂപ.

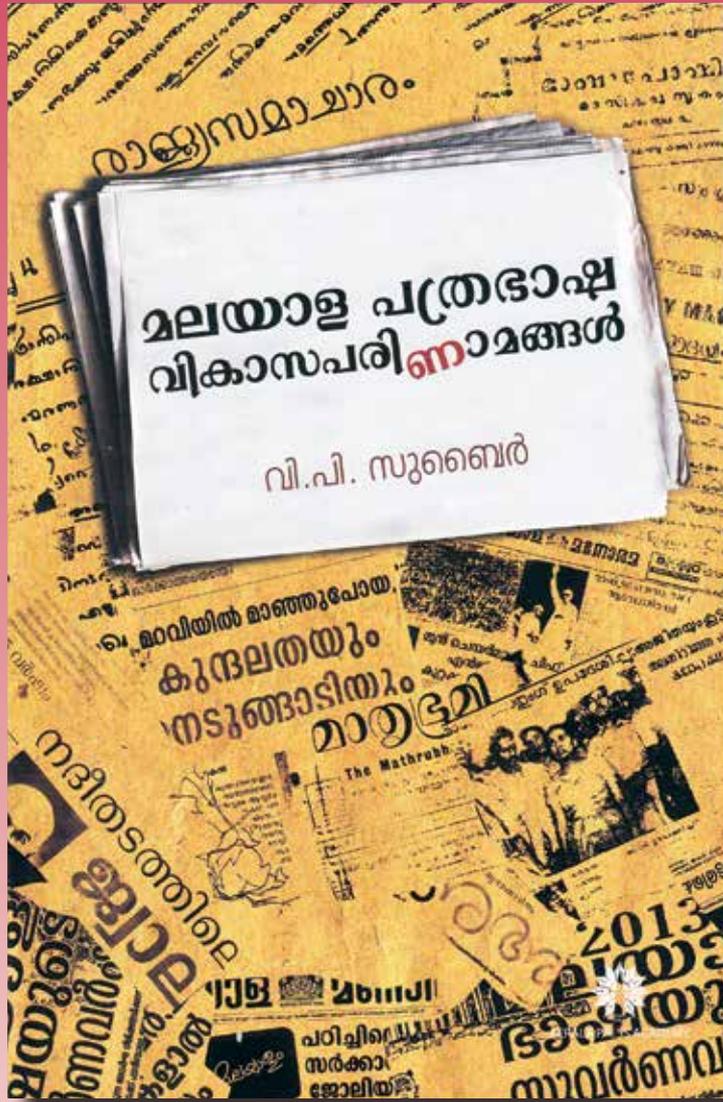
പുസ്തകങ്ങൾ:

- കാമ്പിശ്ശേരി, കാലം കാത്തുവെച്ച പത്രാധിപർ; കെ.സുന്ദരേശൻ; വില 75 രൂപ
- സ്വദേശാഭിമാനി: രാജദ്രോഹിയായ രാജ്യസന്നേഹി; ടി. വേണുഗോപാൽ; വില 260 രൂപ
 - സ്വദേശാഭിമാനിയുടെ പത്രപ്രവർത്തനം, രാജവാഴ്ചയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ;
വിവർത്തനം: പുതുപ്പള്ളി രാഘവൻ; വില 35 രൂപ
- വൃത്താന്ത പത്രപ്രവർത്തനം; സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള; വില 40 രൂപ
- മലയാള പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ അമ്പതുവർഷം 1947-1997; വില 90 രൂപ
 - പത്രദാഷ; വില 20 രൂപ
 - നാട്ടുവിശേഷം; ടി. വേണുഗോപാൽ, തോമസ് ജേക്കബ്ബ്; 7.50 രൂപ
 - വാർത്തയുടെ ശില്പശാല; എൻ. എൻ. സത്യവ്രതൻ; വില 150 രൂപ
- എ.കെ.പിള്ള: ആദർശങ്ങളുടെ രക്തസാക്ഷി; എ. രാധാകൃഷ്ണൻ; വില 135 രൂപ
 - നമ്പ്യാർ പിന്നെയും മൂന്നിൽ നിൽക്കുന്നു; പി. ശ്രീധരൻ; വില 60 രൂപ
 - നെന്മേലിയുടെ കമ്പി; കെ. കെ. മോഹനൻ; വില 75 രൂപ

കോപ്പികൾക്ക്:

സെക്രട്ടറി; കേരള പ്രസ് അക്കാദമി;
കാക്കനാട്, കൊച്ചി-682030; ഫോൺ: 0484 2422275
ചെക്കോ ഡിഡിയോ മണിയോർഡറോ അയക്കുക

കേരള പ്രസ് അക്കാദമിയിൽ നിന്നും പുതിയ പുസ്തകം



മലയാള പത്രഭാഷയുടെ ചരിത്രം